

LOVE

ทดลองอ่าน

LOVE

ทดลองอ่าน

000

พริศร
จิตินันท์

LOVE

ทดลองอ่าน

ปราณปรียา

LOVE

ทศลองอ่าน

LOVE

000

ทศลองอ่าน

ปราณปรีชา

ทศลองอ่าน

ปราณปรีชา

LOVE

ทศลองอ่าน

"พี่คุปต์เป็นพระเอก! แต่นี่ซเป็นนางร้าย! เราไม่ได้ถูกลิขิตให้เกิดมาคู่กัน!!"
ดวงตาสวยเฉี่ยวมองผู้ชายที่เธอรักด้วยแววตาปูดร้าว ความจริงที่ถูกกำหนดไว้ทำให้
หัวใจทั้งดวงคล้ายจะถูกควักออกไปบดขยี้

"แต่พี่ไม่สน!" อัครคุปต์แผดเสียงดังลั่น สองมือประคองวงหน้าเปื้อนน้ำตาของ
คนรักเอาไว้ จ้องลึกเข้าไปในดวงตาเหล็กกร้าว "พี่ไม่สนว่าเราจะถูกกำหนดมาให้เป็นอย่าง
พี่ไม่สนว่านี่ซจะเป็นนางร้ายหรือพี่จะเป็นพระเอกบ้างบออะไรนั่น! ถ้าการเป็นพระเอก
มันทำให้พี่รักเธอไม่ได้ พี่ก็พร้อมจะเป็นตัวร้ายที่ได้คู่กับนี่ซ!"

ชายหนุ่มแนบหน้าผากลงกับหน้าผากมน บอกเธอด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

"นี่มันชีวิตของเรานะนี่ซ เราต้องเลือกเองได้สิว่าจะใช้มันแบบไหน"

และอัครคุปต์เลือกแล้ว...ว่าเขาจะใช้มันเพื่อรักนี่ซสิน

00C | พลิกรักกลับบท

ปราณปรียา เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2565

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2992-3

ภาพปก Number1411 / Shutterstock.com
krisArt / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 02 840 4888
เว็บไซต์ www.jamsai.com
อีเมล editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 02 423 9999 โทรสาร 02 449 9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 499 บาท

พูนพูน

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังฝากผลงานรักโรแมนติกให้นักอ่านติดตามกันมาถึงสามเรื่องแล้ว ครั้งนี้ 'ปราณปริยา' กลับมาอีกครั้งพร้อมนิยายพล็อตแปลกใหม่ ซึ่งก็คือเรื่อง 'OOC | พลักรักสลับท' ที่อยู่ในมือนักอ่านทุกท่านเล่มนี้ค่ะ

...จะเป็นอย่างไรถ้าตัวละครในนิยายหลุดออกจากคาแร็กเตอร์หรือบทบาท ที่ถูกวางเอาไว้...

'นิสริน อัครมาลย์' ประสบอุบัติเหตุพร้อมกับ 'อัครคุปต์ มหัสวัต' คู่หมั้นสุดเพอร์เฟกต์ของเธอ ทำให้ทั้งสอง 'ตื่นรู้' ว่าในโลกนี้พวกเขาเป็นเพียงตัวละครที่ถูกนักเขียนสร้างขึ้นมา เธอสวมบทเป็นนางร้าย ส่วนเขาเป็นถึงพระเอกในนิยายเรื่อง 'เกมกุหลาบ' แถมยังได้ลงเอยกับนางเอกผู้แสนอ่อนหวานซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของเธอ ขณะที่นิสรินกลับมีจุดจบที่น่าอนาถเสียอย่างนั้น

เพื่อหลีกเลี่ยงจุดจบที่แสนบัดซบนี้ นางร้ายอย่างเธอจึงพยายามเปลี่ยน 'โชคชะตา' ด้วยการตัดสินใจปล่อยคู่หมั้นอย่างเขาไปก่อนที่นางเอกจะปรากฏตัว แต่อัครคุปต์ที่ยืนชาในความสัมพันธ์มาตลอดกลับยื้อความรักครั้งนี้เอาไว้สุดตัว เขาหันมารักและใส่ใจเธออย่างที่ไม่เคยเป็น แล้วนิสรินจะทำอย่างไรต่อไป... สู้ตายลิขิตจากนักเขียนจะเป็นสิ่งที่พวกเขาฝันได้หรือไม่ และถ้านางร้ายกับพระเอกลงเอยกัน แล้วนางเอกจะเป็นอย่างไร เราพลิกหน้ากระดาษไปติดตามการปฏิวัติพลักรักสลับทนี้กันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ปราณปรียา' (ปราณ-ปะ-ริ-ยา) แปลว่า 'รักเสมอชีวิต' เพราะชอบความหมายของชื่อนี้ จึงตั้งใจไว้แต่แรกว่าถ้าวันหนึ่งได้เป็นนักเขียน...จะใช้ชื่อนี้แหละเป็นนามปากกา

จุดเริ่มต้นของการเป็นนักเขียนสำหรับเรา เริ่มต้นจากการเป็น 'นักอ่าน' ค่ะ เราเริ่มอ่านนิยายมาตั้งแต่สมัย ม.1 เริ่มจากนิยายรักวัยรุ่นนั ก้าวสู่รักโรแมนติกแฟนตาซี ไปเรื่อยจนถึงจินโโบราณ เรียกว่าอ่านมาแล้วเกือบทุกรูปแบบ และแน่นอนว่า มันต้องมีอยู่หลายเรื่อง...ที่นักอ่านอย่างเราๆ อ่านแล้วรู้สึกขัดใจว่า 'เฮ้ย! ทำไมเป็นแบบนี้ละ! ทำไมไม่เป็นแบบนี้แหละ!' และเริ่มอยากจะทำกลายเป็น 'นักเขียน' ขึ้นมาเอง

กว่าจะมีผลงานตีพิมพ์เล่มแรก...กับสำนักพิมพ์ที่ติดตามอ่านและตั้งใจอยากร่วมงานด้วยมาตั้งแต่สมัยม เราใช้เวลาในการเป็น 'นักอยากเขียน' อยู่เกือบสิบปี หลังลดเลี้ยวอ้อมไปมาบนถนนแห่งความฝันสายนี้อยู่หลายรอบ ในที่สุด...เราก็มีผลงานตีพิมพ์ได้สำเร็จ ซึ่งเรื่องแบบนี้เราเชื่อว่า 'จิ้งหะ' กับ 'เวลา' และ 'โชคชะตา' ก็มีส่วนด้วยเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะจิ้งหะก่อนหน้านี เวลาก่อนหน้านี โชคชะตาพาเราเดินอ้อมไปเก็บเกี่ยวประสบการณ์มากมายหลากหลายรูปแบบอย่างที่ผ่านมา ตอนนี้เราอาจจะยังเป็นเพียงนักอยากเขียนที่เขียนไม่เคยจบคนเดิม :)

หลังจากเขียน 'วิวาท์ส่วนบุคคล' จบและวางขายในเดือนกุมภาพันธ์ปี 2020 กับ 'Magic Moment... ห้วงปาฏิหาริย์' ในเดือนกันยายนปีเดียวกัน เราก็หายไปป็นิ่งกว่าจะกลับมาอีกครั้งในเดือนกุมภาพันธ์ 2022 กับ 'The Endless | เล่ห์(ก)ล' และถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด... 'OOC | พลิกรักสลับท' ผลงานเล่มที่สี่ที่ทุกคนกำลังถืออยู่ในมือคงวางขายช่วงปลายปี 2022 พอดี ด้วยความที่วนลูปโดยบังเอิญ เลย์รู้สึกว่ ถ้าเป็นไปได้...ก็หวังว่าในปีหน้าจะได้กลับมาพบกับทุกคนในช่วงเวลาเดิมอีกค่ะ ^^

ถ้าหากอ่านจบแล้ว อยากคอมเมนต์หรือพูดคุยกัน สามารถทักทายกันได้ที่เพจ <https://www.facebook.com/praanpariyaa/>

สุดท้ายนี้ขอบคุณใครก็ตามที่หยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่าน หวังว่าเรื่องราวของพี่คุบต์ นิช โรส และพีมิน จะสร้างความเพลิดเพลินให้กับพวกคุณได้ไม่มากนักน่ะคะ

นักเขียนคนนี้จะพยายามพัฒนาตัวเองต่อไปเรื่อยๆ ค่ะ :)

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/withlovestory

บทนำ ห่างกันสักพักไม่เท่ากับเลิก

ภาพตรงหน้าพราเบลด้วยหยดน้ำตาอุ่นร้อน ริมนิปากเคลือบลิปสติก สีแดงกำฝืนคลี้มทั้งที่หัวใจปวดร้าว หญิงสาวตั้งคำถามในหัวเป็นร้อยครั้ง เป็นพันหน

ว่าเพราะอะไร...ชีวิตของเธอถึงได้เดินทางมาถึงจุดนี้

...จุดที่มีอาจมีหนทางให้ถอยหลังกลับ

ขณะมองภาพสองหนุ่มสาวซึ่งตระกองกอดกันไว้แนบแน่น วัตถุหนักอึ้ง ในมือขวาถูกยกขึ้นมาด้วยมือสั่นเทา หัวใจคล้ายถูกถ่วงด้วยตุ้มเหล็ก

"...ลาก่อน" เธอเอ่ยลาเขาด้วยน้ำเสียงขาดห้วง ไม่ทันได้ฟังเสียง ห้ามปรามจากใคร กระบอกปืนก็ถูกยกขึ้นมาแนบขมับ

ปัง!

เฮือก!

ร่างระหงในชุดนอนสีดำสะดุ้งพรวดลุกขึ้นนั่งหอบ สองมือขึ้นเห็งือ บัดปายไปทั่วตัว พอสัมผัสได้ถึงหัวใจซึ่งกระแทกหนักหน่วงอยู่ในอกซ้าย หญิงสาวก็ค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออก เธอเลื่อนมือขึ้นเช็ดดวงหน้าที่ชุ่มน้ำตา ก่อนจะโอบกอดตัวเองไว้แน่นๆ

"ฝันร้าย...แค่ฝันร้ายเท่านั้น" เธอกระซิบปลอบโยนตัวเองซ้ำไปซ้ำมา ทั้งที่รู้ดีว่า...มันไม่ใช่แค่ฝันร้ายอย่างที่พูด

ริมฝีปากรูปกระจับถูกขบแน่นพองๆ กับปลายนิ้วที่บีบรัดต้นแขนของตัวเองไว้ ร่างระหงได้สัดส่วนยังสันสะอาด ความหวาดกลัวถูกสะท้อนผ่านนัยน์ตาสีน้ำตาลสวยเฉียว

วันนี้มันยังเป็นแค่ความฝัน แต่วันหนึ่งในอนาคต...มันจะกลายเป็นความจริง

ความจริง...ที่เธอต้องพยายามหลีกเลี่ยงให้ได้

ก๊อกๆ

"คุณนี่ชคะ คุณนี่ชตื่นหรือยังคะ"

เสียงเคาะประตูพร้อมการเรียกขานของพี่เลี้ยงคนสนิททำให้ร่างระหงสะดุ้งโหยง 'คุณนี่ช' หรือ 'นิสริน' หันขวับไปจ้องประตูไม้สีน้ำตาลบานใหญ่ด้วยแวตาทวาดตระแวง ครู่หนึ่งเธอก็ตั้งสติได้ หญิงสาวใช้ฝามีมืออุบหน้าปรับอารมณ์และตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้เป็นปกติที่สุด

นั่นก็คือน้ำเสียงที่แข็งและห้วนจนฟังดูกระด้าง

"ว่า?"

อ่า...

นิสรินกัดปลายลิ้นแทนการเตือนสติตัวเอง

ก็ว่าจะปรับนิสัยใหม่ไม่ใช่หรอนี่ช

พอคิดได้แบบนั้น หญิงสาวจึงเอ่ยเสริมไป

"ว่าไงพี่พิ"

แม้จะยังไม่มีทางเสียงแต่น้ำเสียงกลับทอดอ่อนลงจนสังเกตเห็นได้ 'พิกุล' ซึ่งยืนอยู่นอกประตูห้องถึงกับนิ่งงัน ทว่าพอรับรู้ได้ถึงแรงกดดันจากร่างสูงใหญ่ข้างๆ เลยต้องรีบส่งเสียงกลับไป

"คุณนี่ชตื่นหรือยังคะ พอตีว่า...คุณคุปต์มาค่ะ"

คุณคุปต์? พี่คุปต์...

หัวใจคนฟังกระตุกুব แวบแรกมันแต่ระรัวแรง ริมฝีปากคลี่ยิ้มอัถโน้มนมิติ
อย่างที่เป็นมาตลอดสิบปี ทว่า เป็นอีกครั้งที่เธอเลือกจะกัดลิ้นเตือนสติตัวเอง
ปลายเล็บยาวเคลือบเจลแต่งด้วยอะไหล่ชิ้นเล็กสวยงามจิกเข้ากลางอุ้งมือ
จุดรั้งหัวใจตัวเองให้กลับคืนมา

ไม่ได้นี่ซ...

...รักพี่คูปต์...ไม่ได้อีกแล้ว

"พี่พี่ไปบอกพี่คูปต์ให้หน่อยว่านี่ซยังไม่ตื่น"

และถ้ารู้ว่าเธอยังไม่ตื่น ตามปกติ 'อัครคูปต์' ผู้แสนเอาแต่ใจมักหงุดหงิด
จนเลือกที่จะกลับไปก่อนเสมอ พอเธอตื่นขึ้นมารู้เข้าก็หงุดหงิดจนอารมณ์เสียใส่
พี่เลี้ยงที่ไม่ยอมมปลุกตัวเองให้ทันเขา

เพราะงั้น...แบบนี้จะดีแล้ว

...ปล่อยให้เขาหงุดหงิดกลับไปนะดีที่สุดแล้ว

"เออ...แต่ว่า..."

พิกุลเหลือบมองสีหน้าดูดันของชายหนุ่มแล้วก็ได้แต่เลียริมฝีปาก
อัครคูปต์หรีตา มือหนาเลื่อนไปจับลูกบิด พอรู้ว่ามันขยับได้ก็กระตุกยิ้ม
เขาเหลือบมองคนที่แก่กว่าเกือบยี่สิบปีพลางเอ่ยไล่ด้วยระดับเสียงที่คนในห้อง
ไม่ได้ยิน

"ไปเลย เตี่ยจัดการเอง"

"เอ่อ...คะ..."

เพราะรู้ดีถึงอำนาจและความเอาแต่ใจของชายหนุ่มตระกูลมหัศจรรย์
พิกุลจึงทำได้เพียงพยักหน้ารับแล้วเดินจากไป

หล่อนรับหน้าที่เลี้ยงดูนิสรินมาตั้งแต่เล็ก และมองเห็นความสัมพันธ์
ของสองหนุ่มสาวมาตั้งแต่แรกเริ่ม แม้จะมีสถานะเป็นคนรักซึ่งขยับเป็นคู่หมั้น
แต่ 'คุณหนู' ของหล่อนมักจะเป็นฝ่ายไล่ตามผู้นำตระกูลมหัศจรรย์มาตลอด
แล้วครั้งเดือนมานี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมนิสรินถึงได้ดูเป็นฝ่ายปฎิเสธ
อัครคูปต์แบบนี้

ไม่รอให้พี่เลี้ยงของคู่มั่นเดินลับไปด้วยซ้ำ อัครคุปต์ก็ถือวิสาสะเปิดประตูออก หัวใจชายหนุ่มไม่ไหวยวบยามเห็นเงาร่างคล้ายจะแตกสลายบนเตียงกว้าง น้ำเสียงที่ใช้จึงทอดอ่อนลงกว่าปกติ

"ถ้ายังไม่ตื่นแล้วนี่ละเมอหรือ"

ร่างระหงสะดุ้งไหว ดวงหน้าซีดขาวหันขวับมาจ้องผู้ที่เข้ามาใหม่ ร่างสูงใหญ่ในชุดสีดำสนิทเดินล้วงกระเป๋าก้าวตัดผ่านโซนห้องนั่งเล่นเข้ามาอย่างไร้ความลังเล

"พี่คุปต์" เธอหลุดปากเรียกชื่อเขา แวบแรกอีกเช่นกันที่ความยินดีเคลือบทับอยู่ในดวงตา ทว่าพอตั้งสติได้ก็รีบขยับกายนั่งหลังตรง ปรับสีหน้าให้แข็งกระด้างขึ้นเช่นเดียวกับน้ำเสียง "เข้ามาทำไม"

"ก็เข้ามาปลุกเด็กซี้โกหกใจ" อัครคุปต์ก้าวเข้ามาหยุดอยู่ชิดขอบเตียง ร่างสูงโน้มตัวลงไปใกล้ หัวใจกระตุกเพราะร่องรอยความอ่อนล้าอิดโรยบนวงหน้างาม มือใหญ่เอื้อมไปแตะคางได้รูปอย่างเบามือ นิ้วเข้มขมวดมุ่นแผลอถามเสียงตุ "แล้วนี่อะไร หลายวันมานี้ไม่รับสาย ไม่ยอมเจอพี่เพราะอ้างว่าเหนื่อย อยากนอน นอนยังงี้ให้หน้าซีดเป็นศพแบบนี้"

คนโดนหาว่าหน้าซีดเป็นศพก็ตรึมฝึปาก บัดมือใหญ่ออกจากปลายคางพร้อมกระดกตัวไปอีกฟากของเตียง เห็นแหละว่าเขามีสีหน้าไม่พอใจ ทว่าเธอก็ทำเหมือนไม่สังเกตเห็นมัน

"แล้วพี่คุปต์มาอยู่อะไรกับนี่ซลละ อย่าลืมนะว่า..." นิสรีนสูดลมหายใจลึก มือที่ซ่อนอยู่ใต้ผ้าวมสีไวน์กำแน่นขณะเซ็ดหน้าประกาศ "เราเลิกกันไปแล้ว"

"เลิก?" ชายหนุ่มแค้นเสียงเยาะ กรอบหน้าคมเอียงไปทางซ้าย ทำให้แสงนอกผ่าน่านสะท้อนเข้ากับหวงสีเงินตรงใบหู "เราเลิกกันตอนไหน ไครอนฤญาติ"

"เลิกกันเมื่อครั้งเดือนก่อนไง" เธอเฝ้มปาก "ที่นี้ซบอเลิกพี่ในวันเกิด..."

ในวันเกิดปีที่ยี่สิบเก้าของเขา นิสรีนได้มอบอภิสภาพซึ่งเป็นของขวัญที่เขาปรารถนาที่สุดให้

"หี" อัครคุปต์ทำเสียงขี้หน้าจุก "เธอใจร้ายมากนะที่บอกเลิกในวันเกิด
กะให้ต่อจากนี้พอถึงวันเกิดที่จะจำได้แต่เรื่องนี้หรือไง"

หัวใจของคนตั้งใจบอกเลิกเขาบีบรัดตัว นิสรีนหลุบตาลงต่ำ ริมฝีปาก
รูปกระจับแม้มแน่น

ใช่ เธอจงใจให้เป็นแบบนี้

บอกเลิกเขาในวันเกิด อย่างน้อยเพื่อให้ทุกปีที่วันเกิดเวียนมาถึง เขาจะได้
นึกถึงเธอขึ้นมาบ้าง ยังจดจำได้ว่าครั้งหนึ่งเคยมีผู้หญิงชื่อนิสรีนเป็นคนรัก

หญิงสาวอยากให้อัครคุปต์จดจำเธอในฐานะแฟนเก่าที่ยอมเลิกกรากัน
แต่โดยดี ไม่ใช่นางร้ายที่ยึดความสัมพันธ์จนกลายเป็นมารความรักระหว่างเขา
กับผู้หญิงอีกคน

เห็นท่าทางคล้ายยอมรับของคู่หมั้นแล้ว นัยน์ตาคมดุก็อัดแน่นไปด้วย
ความหงุดหงิด

"นี่ชบอเล็ก แล้วพี่บอกเธอว่ายอมรับมัน" ดวงหน้าหล่อเหลาส่ายไปมา
"ตกลงนะ ตอนตกลงคบกันก็ตกลงกันสองคน แล้วทำไมพอจะเลิกกันนี่ถึงมีสิทธิ์
ตัดสินใจอยู่คนเดียว"

แม้สิ่งที่ชายหนุ่มพูดจะมีเหตุผล แต่นิสรีนก็ยังเงยหน้าเถียง

"ใครว่านี่ชตัดสินใจคนเดียว พี่คุปต์เองไม่ใช่เธอที่เป็นคนบอกให้เรา
ห่างกันสักพัก"

คำพูดตอกกลับของคนรักทำให้อัครคุปต์หน้าชา เขาขบกรามแน่น
แต่กระนั้นก็ยังโต้กลับไป

"พี่เคยบอกให้ห่างกันสักพักก็จริง" ก่อนที่เขาจะค้นพบความจริงบางอย่าง
ชายหนุ่มเคยพูดมันออกไป ทว่า... "แต่พี่บอกแค่ 'ห่าง-กัน-สัก-พัก' ไม่ใช่
เลิกกันสักหน่อย"

แค่วันระยะห่างให้เขาได้มีเวลาขบคิดบางอย่างให้แน่ใจก็เท่านั้น

"แค่ห่างไม่ใช่เลิกกัน? เฮอะ" หญิงสาวแค้นหัวเราะบ้าง นัยน์ตาสีน้ำตาล
สวยวาววับ "ลองไปถามคนทั้งประเทศดูสิ ห่างกันสักพักมันก็คือประโยค

บอกเล็กนั่นแหละ"

"บอกเล็กของคนทั้งประเทศ แต่ไม่ใช่บอกเล็กของพี่นี่ นีชน่าจะรู้ว่า ถ้าคนอย่างพี่คิดจะเลิก พี่บอกเธอตรงๆ แน่ ไม่มาอ้อมค้อมอยู่หรอก"

เพราะรู้นิสัยของอดีตคนรักดี นิสรีนจึงเมินหน้าหนีไปอีกทางพลางจึงมำเสียงเบา

"ต่อให้ไม่เลิกกันวันนี้ วันหน้าก็ต้องเลิกกันอยู่ดี"

"อะไรนะ" ผู้นำตระกูลมหัสวีตหรีตา เมื่อไม่พอใจกับระยะห่างที่คู่มั่นสร้างขึ้น เขาก็ไม่รังเกียจที่จะก้าวขึ้นไปประชิดเธอถึงบนเตียง

"ว้าย พี่คุปต์! ทำบ้าอะไรเนี่ย!" หญิงสาวซึ่งยังอยู่ในชุดนอนตัวบางหวีตร้องเสียงหลง รีบยกผ้านวมผืนใหญ่ขึ้นมาคลุมร่าง

"ทำเหมือนพี่ไม่เคยเห็น" ชายหนุ่มเบะปาก มือหนาตึงรั้งข้อมือบางไว้ไม่ให้เธอขยับหนีได้อีก "แล้วที่พูดเมื่อกี้คือยังไง เอาอะไรมาบอกว่าจะเลิกกัน พี่เคยพูดตอนไหน ก็บอกแล้วไงว่าไม่เลิก!"

"พี่คุปต์เลิกทำเป็นไม่รู้ได้มัย!"

ในเมื่ออัตรคุปต์ไม่ยอมง่ายง่าย ยังจะคุยเรื่องนี้ต่อให้ได้ นิสรีนก็เลิกที่จะหนี หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ เงยหน้าขึ้นสบตาคมดูด้วยสีหน้าจริงจัง

"ก็รู้อยู่แล้ววาระหว่างเรามันเป็นไปไม่ได้!"

"เอาอะไรมาบอกว่าเป็นไปไม่ได้ เรายังรักกันดีไม่ใช่รีง"

"ไม่ใช่!" หญิงสาวกริตรี้องอย่างสุดจะกลั่น "พี่คุปต์ก็รู้ว่าเราไม่ได้ถูกลิขิตให้มาคู่กัน! นีชเป็นแค่นางร้าย! เป็นผีแฟนเก่า เป็นมารความรักที่คอยขัดขวางพระเอกอย่างพี่คุปต์กับนางเอกที่พี่รัก!" นิสรีนระเบิดความในใจออกมาด้วยแววตาเจ็บปวดระคนสับสน

'นางร้าย' 'พระเอก' และ 'นางเอก' มันไม่ใช่แค่คำเปรียบเปรย ทว่านั่นคือเรื่องจริง... คือชะตาชีวิตของพวกเธอที่ถูกใครบางคนลิขิตไว้

นั่นนตาสีน้ำตาลวาวรินสบตาสีเข้ม เอ่ยด้วยน้ำเสียงสั้นพรว

"พี่คุปต์ก็รู้... ว่าถ้าพี่ยังดีก็จะรักพี่คุปต์ต่อไป ผลสุดท้ายนี่ซึกก็เป็นได้แค่

นางร้ายที่ต้องยิงตัวตายเท่านั้น"

เพราะนั่นคือโชคชะตาที่นางร้ายอย่างเธอถูกนักเขียนลิขิตไว้

บทที่ 1

เมื่อโลกนี้คือนิยายเรื่องหนึ่ง

เรื่องมันเกิดขึ้นเมื่อหนึ่งเดือนก่อน...

เครื่องบินเจ็ตส่วนตัวที่พาพวกเธอเดินทางกลับจากการไปฉลองครบรอบเจ็ดปีบนเกาะส่วนตัวของตระกูลมหาสวัตเกิดเหตุขัดข้อง เนื่องจากล้อหน้าไม่กางขณะเตรียมลงจอดจนต้องร่อนลงจอดฉุกเฉิน แม้สุดท้ายแล้วทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บจนถึงขั้นเสียชีวิต ทว่าช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายกลับทำให้สองหนุ่มสาวซึ่งเป็น 'ตัวละครหลัก' ได้ค้นพบความจริงบางอย่าง

ความจริงที่ว่าตัวตนของพวกเธอ โลกใบนี้ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยสัมผัสมาตลอด...ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเชื่อมั่นว่าเป็น 'ความจริง' เป็นเพียงแค่เรื่องราวซึ่งถูกลิขิตด้วยปลายนิ้วของใครบางคน

ในโลกเบื้องนอกคนคนนั้นไม่ใช่พระเจ้า หลอนเป็นเพียงแค่มนุษย์ธรรมดาๆ ที่เรียกตัวเองว่า 'นักเขียน' ทว่าสำหรับโลกใบนี้...นิสรีนคิดว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ต่างอะไรกับพระเจ้าผู้มีอำนาจดลบันดาลทุกสิ่ง

แม้ว่าหลายสิ่งหลายอย่างจะดู 'ไร้ความสมจริง' จนน่าพิศวงก็เถอะ

ในช่วงคาบเกี่ยวระหว่างความเป็นความตาย อัตรคุปต์และนิสรีนค้นพบว่าพวกเขาเป็นเพียงตัวละครหลักในนิยายเรื่อง 'เกมกุหลาบ' นิยายรัก

พล็อตสุดคลิเซ่ที่เขียนเมื่อไรก็มักจะได้รับความนิยมอยู่เสมอ

ถ้าจะให้อธิบายเรื่องราวของ 'เกมกุหลาบ' สั้นๆ ก็เป็นเรื่องราวความรักของสองหญิงหนึ่งชาย เพราะคำขอร้องของผู้มีพระคุณ อัครคุปต์ซึ่งเป็นพระเอกของเรื่องจึงต้องเลิกรักกับคู่หมั้นที่คบหากันมายาวนานอย่างนิสรินแล้วไปแต่งงานกับ 'โรสลิน' สาวน้อยที่อ่อนกว่ากันถึงสิบปีเต็มเพื่อดูแลปกป้องจนกว่าอีกฝ่ายจะบรรลุนิติภาวะ

ในความเป็นจริงแล้วผู้นำตระกูลมหาศัตย์ยอมมีหนทางปฏิเสศคำขอนั้น ทว่าเพราะก่อนหน้าที่จะได้รับคำขอร้องจาก 'ราเชน' ผู้เป็นพ่อของโรสลินและเป็นลุงแท้ๆ ของนิสรินที่เพิ่งจะตามหาลูกสาวนอกสมรสจนเจอ พระ-นางของ เกมกุหลาบถูกลิขิตให้ได้พบและผ่านคำคืนอันเร้าร้อนมาด้วยกันตามแบบฉบับของนิยายรักยอดนิยม...หนึ่งราตรีที่ได้พราวความบริสุทธิ์มาจากสาวน้อยผู้อ่อนหวานบอบบาง ทำให้พระเอกหนุ่มผู้เย่อหยิ่งเย็นชากลายเป็นบุคคล 'คลั่งรัก' พลิกแผ่นดินฟ้าคว่ำแผ่นดินเพื่อตามหาเด็กสาวคนนั้นอย่างบ้าคลั่ง เมินเฉยต่อคู่หมั้นอย่างไม่ใยดี ดังนั้นเมื่อได้รับ 'โอกาส' จากราเชน...อัครคุปต์ยอมไม่ไปปฏิเสศ แถมยังฉลาดมากพอจะอ้างว่าทำเพื่อตอบแทนบุญคุณ และหลอกให้คนรักซึ่งกำลังจะกลายเป็นอดีตวางใจว่าเขาจะไม่หลงรักภรรยาจำเป็นเด็ดขาด

เพราะความรักเป็นเรื่องของคนสองคน เมื่อมีคนที่สามก้าวเข้ามา แถมยังได้อยู่ในตำแหน่งภรรยาตามกฎหมายของคนรักที่เธอหมายปองมาตลอดแน่นอนว่านิสรินไม่มีทางยอมรับได้ สาวสวยที่มีนิสัยเสียอยู่เป็นทุนค่อยๆ ทวีความร้ายกาจมากขึ้น คอยตามรังควานและรังแกนางเอกผู้แสนดี ดวงตาที่มีตบอดเพราะพิษรักและเพลิงริษยาทำให้นิสรินไม่รู้เลยว่ายิ่งเอ๋ยร้ายใส่นางเอกมากเท่าไร โรสลินยิ่งได้รับความรักและคะแนนความเห็นใจจากอัครคุปต์มากเท่านั้น ท้ายที่สุดพระเอกอย่างเขาก็ออกตัวปกป้องภรรยาเด็กอย่างไม่คิดถึงเยื่อใยและคำสัญญาที่มีต่ออดีตคนรัก

ตอนจบของเกมกุหลาบก็ไม่ต่างจากนิยายเรื่องอื่นๆ พระ-นางที่ฝ่าฟัน

อุปสรรคมากมายได้ครองรักกันสมใจหวัง มีทายาทตัวน้อยเป็นโซ่ทองคล้องใจ ส่วนนางร้ายอย่างนิสรีน...ก็แพ้ยัยตัวเอง ประสบชะตาชีวิตสุดแสนบัดซบ ก่อนจะยิงตัวตาย เป็นการเปิดทางให้พระ-นางของเรื่องได้รักกันอย่างถูกต้อง

แน่นอนว่าตอนแรกที่เนื้อหาในเรื่องย่อและทรีตเมนต์* ของเกมกุหลาบ หลังไหลเข้ามาในหัว นิสรีนไม่ได้เชื่อในทันที

ก็ใครจะไปทำใจเชื่อได้ลงล่ะว่าโลกที่ตัวเองอาศัยอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่าง รอบตัว รวมถึงตัวเอง...ล้วนเป็นสิ่งสมมติที่ไม่มีอยู่จริง

ปฏิกิริยาแรกหลังความสับสนผ่านพ้นไปคือการปฏิเสธ

นิสรีนปฏิเสธที่จะเชื่อ เธอคิดว่ามันเป็นเอฟเฟกต์ที่หลงเหลือจากอุบัติเหตุสมองของเธออาจจะมีอะไรบางอย่างผิดปกติจนทำให้จินตนาการถึงข้อมูลพวกนั้นขึ้นมา

เป็นไปได้อย่างไรที่โลกใบนี้จะเป็นเพียงแค่นิยายเรื่องหนึ่งเท่านั้น

ทว่ายิ่งผ่านวันเวลาและได้ทบทวนเรื่องราวทั้งหมดมากเท่าไร หญิงสาวก็เริ่มทำใจยอมรับและมั่นใจว่านั่นคือความจริง โดยเฉพาะเมื่ออัตรคุปต์เองก็แสดงท่าทีให้รู้ว่าในช่วงคาบเกี่ยวระหว่างความเป็นความตาย เขาก็ได้ข้อมูลชุดนั้นมาเหมือนกัน

นั่งคิดนอนคิดอยู่ครึ่งเดือน ท้ายที่สุดแล้วนิสรีนก็ตัดสินใจจะลองหนีออกจากเส้นทางที่นักเขียนลิขิตไว้ เธอจะไม่ยอมกลายเป็นนางร้ายที่มีจุดจบอันเลวร้ายรออยู่ปลายทาง และหนทางเดียวที่อาจทำให้เธอหลุดพ้นจากโชคชะตานั้นได้...

...ก็คือการปล่อยมือจากความรักที่ยึดมั่นมานับสิบปี

จากการไปหาานิยายแนวเกิดใหม่หรือแนวย้อนเวลาทั้งหลายซึ่งกำลังเป็นที่นิยมมาศึกษา นิสรีนค้นพบว่าหนทางในการแก้ไขและหลีกเลี่ยงจากโชคชะตาที่ถูกลิขิตไว้แล้วคือการเลือกทำในสิ่งที่แตกต่างออกไปจากเส้นเรื่องเดิม

* ทรีตเมนต์ (Treatment) คือเรื่องย่ออย่างละเอียดโดยเน้นใจความสำคัญของแต่ละตอนย่อย คล้ายโครงร่างเพื่อให้นักเขียนทำงานได้ง่ายขึ้น ส่วนมากมักเขียนทรีตเมนต์เรียงตามลำดับเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ในที่นี้จึงทำให้ตัวนิสรีนและอัตรคุปต์รู้รายละเอียดบางอย่างของ 'เกมกุหลาบ' มากกว่าแค่เรื่องย่อ

ในเมื่อความรักและการยึดติดที่เธอมีต่ออัครคุปต์คือตัวแปรหลักที่ทำให้เธอในเกมกุหลาบกลายเป็นนางร้ายผู้กระทำผิดซ้ำๆ จนนำพาตัวเองไปสู่จุดจบนั้น ถ้าหากเธอในเวลานี้หันตัวเองออกมาจากเขาและหลีกเลี่ยงการเข้าไปพัวพันกับพระ-นางของเกมกุหลาบให้ได้มากที่สุด...

...บางทีเธออาจจะรอด

ทว่าการปล่อยมือจากอัครคุปต์ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสักนิด นิสรินรักเขามาสิบปี รักมาตั้งแต่ก่อนที่เขาจะตอบรับความรักนั้น แต่เมื่อรู้ว่านี่เป็นเพียงนิยายเรื่องหนึ่งและเขาไม่ได้ถูกกำหนดไว้ให้เธอ สิ่งเดียวที่หญิงสาวทำได้ก็คือการปลดปล่อยทั้งเขาและเธอให้หลุดพ้นจากกันและกัน

ปล่อย...ให้อัครคุปต์ได้มีอิสระที่จะรักกับนางเอกของเขา

แม้การไม่มีนางร้ายอย่างเธอเข้าไปข้องเกี่ยวอาจทำให้ชีวิตรักของทั้งคู่ขาดสีสันไปบ้าง แต่ก็คงไม่ถึงขั้นไม่ได้คู่กัน

และปล่อย...ให้ตัวเองได้มีชีวิตใหม่ที่ไม่ต้องมีจุดจบอันเลวร้ายรออยู่ปลายทาง

ทว่าเรื่องราวกลับไม่ง่ายอย่างที่คิด หลังจากนิสรินตัดสินใจมอบของขวัญวันเกิดที่คิดว่าอัครคุปต์อยากได้ที่สุดให้ ชายหนุ่มกลับไม่ยอมรับมัน คนที่เคยเย็นชาในความสัมพันธ์มาตลอด คนที่ทำเหมือนการคบหากันเป็นเพียงหน้าที่ แถมระหว่างการเดินทางกลับจากทริปดลองครบรอบเจ็ดปีเพียงไม่กี่นาที ก่อนประสูติเหตุยังเป็นฝ่ายเอ่ยปากขอ 'ห่างกันสักพัก' และเขาคงคนเดียวที่นั่นกลับพยายามยื้อความรักครั้งนี้เอาไว้จนสุดตัว

'ที่คุปต์กลัวว่าถ้าไม่มีนางร้ายอย่างนี้ช เรื่องราวมันจะเปลี่ยนไปจนที่' ไม่ได้เจอกับนางเอกเธอ' เพราะความสับสนในอกทำให้นิสรินโพล่งคำถามออกไปตามตรง และนั่นทำให้ใบหน้าหล่อเหลาแต่เต็มไปด้วยริ้วแห่งโทสะดวงตาคมดุสีเข้มจ้องมองเธออย่างเย็นชา...หรือเปล่านะ

แวบหนึ่งที่นิสรินตั้งคำถามกับแววตาของคู่หมั้นที่เธอเพิ่งถอดแหวนคืนให้ เมื่อภายใต้ความเย็นชาซึ่งเห็นเป็นประจําแน่คล้ายจะมีแววตัดท้อ

ปรากฏอยู่

'นี่ซึกคิดว่าพี่เป็นคนแบบนั้นหรือ' ชายหนุ่มเคঁลนเสียงถามลอดไรรพัน
นัยน์ตาคมดุ้งคงจับจ้องทุกอากัปกริยาท่าทางของคู่หมั้นผู้ซึ่งเขาไม่ยอมรับ
การเลิกรา

ถ้าไม่ใช่ นี่ซึกก็ไมรู้แล้วว่าทำไมพี่คุบต์ถึงทำแบบนี้' ความลับสนฉายซัด
บนสีหน้าและแววตาของหญิงสาว กุหลาบขาวแห่งอัครมาลย์จ้องหน้าเขา
ด้วยดวงตาวาววรีน ริมฝีปากที่อัครคุบต์เคยจุมพิตคลอเคลียนับครั้งไม่ถ้วน
สิ้นระริก 'นี่ซึกรู้ว่าพี่คุบต์ไม่เคยรักนี่ซึกจริงๆ ที่เราได้คบกัน ได้หมั้นกันก็เพราะ
คำสัญญาที่คุณพ่อพี่เคยทำไว้กับคุณลุง'

คำสัญญาที่อีกไม่นานเจ้าของตัวจริงจะกลับมาทวงคืน... ช่องว่าง
ซึ่งนักเขียนวางไว้เพื่อให้ความรักของพระ-นางกลายเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

เพราะนางร้ายอย่างเธอเป็นแค่ 'ตัวแทน' เท่านั้น

'เพราะคำสัญญานั้น เพราะบ้านเราทำธุรกิจร่วมกัน ตลอดมาที่คุบต์
ถึงได้ออดทนยอมคบกับนี่ซึก' นี่สิริระบายสิ่งที่เธอรู้แต่ไม่เคยยอมรับออกไป
ตามตรง ดวงหน้าดังามสมกับเป็นนางเอกละครชื่อดังเซดซัน พยายาม
สะกดกลืนน้ำตาไม่ให้ร่วงหล่นแล้วสร้างความสมเพชให้กับเขาคอีก 'แต่อีกไม่นาน
พี่คุบต์ก็จะได้เจอกับคู่หมั้นตัวจริงของพี่ นางเอกตัวจริงที่พี่จะรักแล้ว'

และเมื่อนั้นข้างกายเขาก็จะไม่มีที่ว่างสำหรับนางร้ายอย่างเธออีกต่อไป

'นี่ซึกไม่อยากจะนางร้าย' หญิงสาวสารภาพเสียงเครือ 'นี่ซึกอาจไม่ใช่คน
ที่ดีนัก แต่ถ้าเลือกได้ก็ไม่มีใครอยากเป็นนางร้ายหรอกนะ' ดวงตาสวยเฉียว
เริ่มพรวามัวด้วยหยาดน้ำตา 'นี่ซึกแล้วว่านี่ซึกเป็นคนที่พี่คุบต์รัก เป็นนางเอก
ของพี่คุบต์ไม่ได้จริงๆ เพราะงั้น...' ทั้งที่พยายามสะกดกลืนไว้เต็มที
ทว่าการบอกลาและปล่อยมือจากความรักที่ไขว่คว้าและหวงแหนมานานนับสิบปี
ก็ทำให้เธอทรมาณเหลือเกิน จนสุดท้ายหยดน้ำตาก็ร่วงหล่นลงบนผิวแก้ม

'เพราะงั้นเราเลิกกันตั้งแต่ตอนนี้เถอะนะ'

เลิกกันตั้งแต่ตอนนี้ ตั้งแต่ตอนที่ผู้หญิงคนนั้นยังไม่ก้าวเข้ามา เธอจะได้

หลุดพ้นจากชะตานางร้ายที่ถูกลิขิตไว้

เพราะม่านน้ำตาที่ขบดบังทัศนวิสัยทำให้นิสรีนมองไม่ชัดว่าคู่มั่นหนุ่ม มีสีหน้าอย่างไร แต่ที่เธอรู้คืออัครคุปต์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ นั่นทำให้หัวใจ ซึ่งยังอัดแน่นไปด้วยความรักที่มีต่อเขาหดเกร็ง

อีกแล้ว...

ที่คุปต์รำคาญ เบื่อหน่ายจนถอนหายใจใส่กันอีกแล้ว

เมื่อเรียกว่าเข้าหากันแน่นจนเล็บยาวซึ่งได้รับการบำรุงดูแลอย่างดีจิกเข้าผิวเนื้อ นิสรีนไม่รู้เลยว่าเธอเปลือยท่าสีหน้าเจ็บปวดขนาดไหน ทว่าคนมอง อย่างอัครคุปต์กลับเห็นมันอย่างชัดเจน...และพาให้ก้อนเนื้อในอกเขาบิดร้าวไปด้วย

ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นจากเก้าอี้ สายต่ายังจับจ้องวงหน้าเป็อนน้ำตาของคู่มั่น...ผู้หญิงที่รักเขามาสิบปี อัครคุปต์เดินไปทิ้งตัวลงข้างเก้าอี้ของหญิงสาว มือใหญ่เอื้อมไปเช็ดน้ำตาบนดวงหน้าสวยอย่างอ่อนโยนจนทำให้คนที่ได้รับสัมผัสนั้นถึงกับสะดุ้ง

'หี'

ชายหนุ่มแค่นยิ้มหยัน ดวงตาแห่งแล้งเย็นชากับความจริงบางอย่าง ความจริงที่ว่าตลอดมาเขาต้องเย็นชาหมางเมินใส่กันมากแค่ไหน แต่สัมผัสเล็กๆ น้อยๆ ถึงกับทำให้นิสรีนตกใจได้มากขนาดนี้

ไอ้คุปต์ ไอ้โง่

หลังปรึกษาตัวเอง อัครคุปต์ก็ทอดมองคนรักด้วยแววตาอ่อนลง

'ร้องให้ทำไม'

'...'

ไม่มีคำตอบจากคนที่ยังมองเขาด้วยแววตาทกตะลึง มือหนายังคงเช็ดน้ำตาที่หลังรินไม่หยุดด้วยความปวดใจ

ใครล่ะจะทนเห็นน้ำตาของคนที่ตัวเองรักไหล โดยเฉพาะเมื่อเธอร้องให้ เพราะเขา...เพราะอยากเลิกรักกับเขา

เพียงแค่อคิดถึงคำว่าเลิกแรกที่หลุดออกจากปากนิสริน หัวคิ้วเข้มก็ขมวดมุ่น
น้ำเสียงที่อ่อนลงก็กลับมาแข็งกระด้างเย็นชา

'พี่ไม่เลิก'

ชายหนุ่มประกาศความต้องการอย่างเอาแต่ใจ สองมือประคองวงหน้า
งดงามเอาไว้ ประทับจุ่มพิตลงบนกลีบปากที่เผยขึ้นนิดๆ ลิ้มรสชาติหวานล้ำ
อันแสนคุ้นเคย จนเมื่อคนรักที่เขาไม่มีวันยอมให้กลายเป็นอดีตกลัวจะหายไป
ไม่ทันจึงยอมผละออกพลงย่ำเสียงเข้ม

'พี่ไม่เลิกกับนิชเด็ดขาด'

'พี่คุปต์...'

หญิงสาวที่โดนขโมยจูบทำได้แค่เรียกชื่อเขาเบาๆ ด้วยความตกใจ

ไม่ มันไม่ใช่จูบแรกระหว่างเธอกับอัครคุปต์

นิสรินคบหากับอัครคุปต์มาเจ็ดปีเต็ม อยาว่าแต่จูบเลย...ชั้นสูงสุด
ของความสัมพันธ์ทางกายเธอก็ผ่านมันมากับเขา ทว่า...

นี่เป็นครั้งแรก...ที่เธอรูสึกได้อย่างชัดเจนว่าจูบของเขาต่างจากเดิม

ปลายนิ้วด้านของชายหนุ่มลูบกลีบปากแดงระเรื่อ วงหน้าหล่อเหลา
ขยับชิดใกล้จนดวงตาสองคู่สบประสานกัน ขณะที่ดวงตาคู่หนึ่งเต็มไปด้วย
ความตื่นตระหนกปนสับสน ดวงตาคู่กลับเต็มไปด้วยประกายแห่งความมุ่งมั่น

'ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น จำเอาไว้...พี่จะไม่เลิกกับนิชเด็ดขาด'

การยอมรับความจริงว่าโลกใบนี้คือนิยายเรื่องหนึ่ง และตัวเขา
เป็นเพียงแค่วตัวละครที่ได้รับบทพระเอก สำหรับอัครคุปต์มันไม่ใช่เรื่องง่าย
แต่ก็ไม่ได้ยากเกินไปนัก

ถ้าหากยังมีมนุษย์อีกนับล้านคนเชื่อว่าทั้งโลกใบนี้ ทุกชีวิต ทุกสรรพสิ่ง
รวมถึงโชคชะตาของผู้คนล้วนถูกสร้างและกำหนดโดยพระเจ้า เรื่องราวของเขาก็แค่เปลี่ยนผู้กำหนดโชคชะตาจาก 'พระเจ้า' มาเป็น 'นักเขียน' คนหนึ่งก็เท่านั้น

ว่ากันตามตรงอัครคุปต์ไม่ได้รังเกียจการถูกกำหนดให้เป็นตัวละคร

ผู้สมบูรณ์แบบทั้งรูปร่างหน้าตา ความรู้ความสามารถ และฐานะชาติตระกูลเลย แม้แต่น้อย รวมถึงยังทำให้เขาเข้าใจในหลายๆ เรื่องที่เคยสงสัย... ทั้งการที่วันๆ เขาแทบจะไม่ต้องทำงานอะไร แค่เข้าไปเซ็นเอกสารแก๊กรีสองแก๊กริก แต่ธุรกิจภายใต้การบริหารอย่างว่างเปล่าของเขากลับเติบโตขึ้นทุกปี หรือบางครั้งเวลาที่ชายหนุ่มนี้ไปแข่งรถกับแก๊งเพื่อนไฮโซ ฝีมือของเขา กลับโดดเด่นโดยแทบไม่เคยพ่ายแพ้ให้ใครทั้งที่ไม่ได้ฝึกซ้อมจริงจังด้วยซ้ำ

ตั้งแต่จำความได้อัตรคุปต์แทบไม่เคยต้องใช้ความพยายามกับอะไรเลย ทุกอย่างที่เขาฝ่ามือเขามักจะกลายเป็นผลสำเร็จอันงดงาม หลายคนเรียกว่า 'พรสวรรค์' หลายคนกล่าวอย่างชื่นชมปนอิจฉาว่าเขาเป็น 'ลูกรักของพระเจ้า' ทว่าวันที่รู้ความจริงทุกอย่าง... อัตรคุปต์กลับเหยียดยิ้มเพราะรู้ว่ามันไม่ใช่พรสวรรค์ แต่เป็น 'คุณสมบัติสูงสุดสำเร็จของพระเอกนิยาย' ผู้ที่ต้องสมบูรณ์แบบตั้งแต่หัวจรดเท้า

ใช่ เมื่อเทียบดูแล้วชายหนุ่มไม่ได้รังเกียจชีวิตที่นักเขียนคนนั้นลิขิตให้เขา แต่มีสิ่งหนึ่งที่อัตรคุปต์ทั้งชิงชังและไม่มีวันยอมรับมันได้... นั่นคือ*การที่นิสรินไม่ใช่ 'นางเอก' ของเขา*

ตลอดชีวิตที่รู้จักกันมาและอีกเจ็ดปีที่คบหากันในฐานะคนรักจนก้าวมาสู่การเป็นคู่หมั้น อัตรคุปต์อาจดูเย็นชาไม่ค่อยใส่ใจนิสรินมากนัก จนทำให้ทั้งหญิงสาวและใครต่อใครพากันเข้าใจว่าการคบหาของพวกเขาเป็นเพียงแค่ 'คู่อริทางการเมืองเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจ' แต่หากมีใครพยายามทำความเข้าใจตัวตนของผู้คนปัจจุบันแห่งตระกูลมหัศจรรย์ได้มากพอก็คงจะรู้ว่าถ้าไม่ใช่เพราะเขามีใจให้นิสริน ต่อให้กี่ร้อยคำมั่นสัญญาที่บิดาผู้ล่วงลับตกลงไว้กับคุณราเชน หรือความเป็นปีกแผ่นของ MA Property ธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ที่ทั้งสองตระกูลร่วมกันก่อตั้งมากกว่าสามสิบปีก็บังคับให้อัตรคุปต์พยักหน้ายอมรับความสัมพันธ์ครั้งนี้ไม่ได้

เขารักเธอ

อัตรคุปต์แน่ใจว่ามันเป็นแบบนั้น

แม้กุหลาบขาวแห่งอัครมัลย์จะเป็นคุณหนูไฮโซที่มีนิสัยเสียอยู่หลายข้อ ทั้งยังไม่ค่อยรักษาน้ำใจคนรอบกาย แต่กับเขาแล้วเธอทั้งน่ารัก ช่างเอาใจ และที่สำคัญคือดวงตาสวยเฉียวคู่ นั้นมักมองเขาด้วยแววตารักใคร่เทิดทูน อยู่เสมอ

อัครคุปต์ไม่รู้หรือว่าสรุปแล้วเขารักนิสรินที่ความสวย ที่เธอรักเขามาก และยอมเขาทุกอย่าง หรือเรื่องบนเตียงซึ่งเข้ากันได้ดี แต่สิ่งที่เขามั่นใจคือเขารักเธอมากจนเกือบสิบปีมานี้ไม่เคยใช้สายตาคู่นี้มองผู้หญิงคนไหนอีก

ทว่าลึกลงไป... กลับมีบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้ชายหนุ่มไม่สามารถรักเธอ ได้อย่างเต็มหัวใจ รวมถึงไม่สามารถแสดงความรู้สึกผ่านกรกระทำต่างๆ ให้นิสรินได้รับรู้อย่างที่ควรจะเป็น

อัครคุปต์นี่ถึงสยมาตลอดว่ากำแพงที่ขวางกั้นระหว่างเขากับคนรักไว้ คืออะไร อะไรที่ทำให้เขาหลีกเลี่ยงการแต่งงานกับนิสรินทั้งที่มั่นใจว่าเธอเป็นผู้หญิงคนเดียวที่เขาอยากแต่งงานด้วย

เขาไม่เคยคิดเล็กกับนิสริน

แม้จะปายเบี่ยงเรื่องการแต่งงานที่เธอทวงถามและเป็นฝ่ายเอ่ยปากขอห่างกันสักพัก แต่ไม่มีสักวินาทีเดียวที่อัครคุปต์คิดจะเลิกรากับนิสริน เขาเพียงแค่ต้องการเวลาในการคิดทบทวนเรื่องราวระหว่างตัวเองกับคนรัก หาว่าอะไรคือเหตุผลที่ทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาชะงักค้างอยู่กลางทาง ไม่สามารถเดินต่อไปข้างหน้าได้แบบนี้

จนอุบัติเหตุหนึ่งเกิดขึ้นระหว่างที่เขากับนิสรินกำลังทะเลาะกันเพราะหญิงสาวไม่ยอมห่างกันอย่างที่ขอและยังหาว่าเขาอกเลิเธอ ชุดข้อมูลที่ใหญ่ผ่านเข้ามาในหัวต่อนั้นทำให้อัครคุปต์ได้รับคำตอบที่ตามหา

มันเกิดจากการที่นิสรินไม่ใช่ผู้หญิงที่เขาควรรัก เธอไม่ใช่นางเอกผู้ถูกลิขิต ให้เป็นคู่ครองของเขา แต่เป็นเพียงนางร้ายผู้ก้าวเข้ามาคั่นเวลาระหว่างรอให้นางเอกตัวจริงปรากฏตัวขึ้น และจะกลายเป็นมารความรักระหว่างเขากับผู้หญิงคนนั้น

อาจฟังดูประหลาด เมื่อแทนที่ความรักของเขาซึ่งมีต่อนิสรีนจะดับมอดไปเพื่อรอวันมอบให้กับนางเอกตัวจริง แต่ยิ่งรู้ั้ตรคุปต์กลับยิ่งสามารถรักหญิงสาวได้อย่างหมดหัวใจโดยไม่หลงเหลืออ้าแวงใดขวางกั้นอีก

เขารักนิสรีน

รักยิ่งกว่าที่เคยรัก และมั่นใจว่าจะไม่มีวันปล่อยมือจากเธอแม้ว่าจะถูกใครลิขิตมาแบบไหนก็ตาม

แต่ตลกร้ายที่สุดในความสัมพันธ์ของพวกเขาคือขณะที่อัทรคุปต์ตั้งใจจะจับมือคนรักและก้าวผ่านทุกอุปสรรคไปด้วยกัน ความจริงข้อนั้นกลับทำให้นิสรีนเลือกปล่อยมือจากเขา

อัทรคุปต์ถูกสร้างขึ้นมาให้เป็นพระเอกผู้สมบูรณ์แบบ คลั่งรัก และเอาแต่ใจตัวเองอย่างร้ายกาจ ดังนั้นเขาจึงไม่มีวันยอมปล่อยให้ใครหรืออะไรมาทำให้ความรักของเขาต้องจบลง โดยเฉพาะเมื่อเขารู้ดีว่านิสรีนเองก็ยังรักเขาอย่างสุดหัวใจ

ก็ถ้าเธอกลัวว่าการเป็นนางร้ายจะทำให้ไม่ได้ครองคู่กับพระเอกอย่างเขา อัทรคุปต์ก็ไม่ได้เสียดายเลยสักนิด...ที่จะสละทั้งตำแหน่งพระเอกเพื่อไปครองคู่กับเธอ

ดวงตาคมหลุมมองใบหน้าเปื้อนน้ำตาของคนรัก มือข้างที่ไม่ได้จับข้อมือเล็กไว้เลื่อนขึ้นไปเช็ดน้ำตาอย่างอ่อนโยน วงหน้าหล่อเหลาคมสันก้มลงไปจนแทบชิดวงหน้าสวยพลางประกาศกร้าวออกมา

"นี่ชจะไม่วันยิงตัวตาย"

เพราะเขาไม่มีวันยอมให้มันเป็นแบบนี้

"ถ้ามีวันหนึ่งที่ทำให้นี่ชต้องหยิบปืนขึ้นมาเพื่อจบชีวิตใครสักคน... นัยน์ตาคมสบลึกเข้าไปในแววตาสันไหวของเธอ "...ขอให้คนคนนั้นเป็นที่"

"...พี่คุปต์"

"ถ้าความสัมพันธ์ระหว่างเราต้องจบลงด้วยความตาย นี่ชชิงพี่เถอะอย่างยิ่งตัวเองเลย"

เพราะเขาทนไม่ได้... ถ้าต้องเห็นนิสรินตายไปต่อหน้า
โลกที่ไม่มีนิสริน ไม่ใช่โลกที่อัครคุปต์อยากมีชีวิตอยู่อีกต่อไป

บทที่ 2 คำว่ารักที่เคยรอ

'พี่ไม่เลิก'

'นี่จะไม่มีวันยิงตัวตาย'

'ถ้ามีวันหนึ่งที่ทำให้พี่ต้องหยิบปืนขึ้นมาเพื่อจบชีวิตใครสักคน...
ขอให้คนคนนั้นเป็นพี่'

ยอมรับเลยว่าคำพูดเหล่านั้นของอัครคุปต์... สั่นคลอนหัวใจนิสรินได้อย่าง
ร้ายกาจ

"เพราะอะไรกันนะ"

เพราะอะไรกัน... คนที่ควรจะต้องใส่ใจกับการเลิกราระหว่างเราถึงได้พูดแบบนี้
ทำแบบนี้ พยายามเหนี่ยวรั้งกันไว้อย่างสุดกำลัง

"คุณนี่ซคะ ถึงคิวแล้วค่ะ" เสียงเตือนอย่างกล้าๆ กลั้วๆ ของทีมงาน
ปลุกให้นิสรินตื่นจากภวังค์ ดวงตาสวยเฉียวซึ่งถูกแต่งแต้มอย่างดีตัวดมอง
คนเรียก ในอกใจหวิวบเมื่อเห็นอีกฝ่ายผงะไปคล้ายกลัวเธอจะวินใส่ หญิงสาว
กำมือแน่นเพื่อสะกดกลิ่นอารมณ์ที่พลุ่งพล่านขึ้นมา ริมฝีปากเคลือบลิปสติค
สีหวานพยายามคลี่ยิ้มออกมาอย่างเป็นมิตร

ทว่านางร้ายอย่างเธอคล้ายจะถูกตั้งโปรแกรมเอาไว้ว่าถ้านอกเหนือจาก
การแสดงละครเมื่อไร แม้อวยยิ้มบนใบหน้าจะงดงามแค่ไหน แต่สำหรับ

คนรอบตัวโดยเฉพาะผู้ร่วมงานทั้งหลายมันก็จะดูเป็นรอยยิ้มอาบยาพิษของนางร้ายมากกว่ารอยยิ้มใจดีแบบนางเอก

เฮ้อ! ถ้าจะขนาดนี้ทำไมยายักเขียนนั่นถึงมอบอาชีพนางเอกละครให้เธอนะ ต้องการความคอนทราสต์หนักหรือไง

นิสรีนคิดอย่างประซดประชัน ค่าที่เธอเป็นนางเอกแถวหน้าของวงการบันเทิง แต่ในชีวิตจริงนอกฉากไม่ว่าจะพยายามแค่ไหน ทั้งสีหน้า น้ำเสียง หรือรอยยิ้มก็ดูเป็นคุณหนูไฮโซเจ้าอารมณ์แสนร้ายกาจราวกับเป็นคนละคนกับในละคร

หญิงสาวถอนหายใจเบาๆ เมื่อการพยายามส่งยิ้มผูกมิตรไม่เป็นผล นางเอกสาวชื่อดังเจ้าของฉายา 'เจ้าหญิงกุหลาบขาว' จึงลองใหม่อีกครั้ง

"ขอบคุณ...ค่ะ"

ฟังไม่เป็นท่า

เสียงก็แข็ง ทั้งยังฟังดูเย่อหยิ่ง หางเสียงเกือบจะไม่มีด้วยซ้ำ

ก่อนหน้านี้นิสรีนเคยไม่เข้าใจว่าทำไมเธอที่เป็นนักแสดงฝีมือฉกาจสามารถถ่ายทอดทุกบทบาทของตัวละครออกมาได้อย่างไร้ที่ติ แต่พอได้ยินเสียงสั่งคัตบูบกลับไม่สามารถคอนโทรลได้แม้กระทั่งสีหน้าหรือน้ำเสียงให้ดูเป็นมิตรอย่างที่คนปกติเขาเป็นกัน จนวันที่ได้รู้ว่าเธอคือ 'นางร้าย' ของโลกใบนี้นั้นแหละถึงได้เข้าใจ

ก็เป็นนางร้ายนี่เนอะ จะทำตัวดีกับคนอื่นได้สักแค่ไหนกัน

นี่ยังดีเท่าไรที่ยายนักเขียนคงนึกขึ้นได้ว่าถ้าเธอเอาแต่ทำตัวเย่อหยิ่งจองหองแบบนี้ไปทั่ว ไอ้ภาพลักษณ์นางเอกแสนดีคงถูกฉีกกระชากตั้งแต่นางเอกตัวจริงยังไม่ทันปรากฏตัว ดังนั้นนอกจากในการแสดงแล้ว นิสรีนยังสามารถปั้นสีหน้าดีๆ และทำน้ำเสียงเป็นมิตรได้ตอนเจอแฟนคลับหรือคนทั่วไป

เหมือนจะดีนะ แต่ก็ไม่แอบไม่เมกเซนส์ยังงบอกไม่ถูก ร้ายกับแค่บรรดาคนใกล้ตัวและคนทำงานด้วยกันงี้?

นางเอกละครชื่อดังซึ่งเป็นนางร้ายของโลกใบนี้ถอนหายใจให้กับความไม่สมเหตุสมผลเหล่านั้น ร่างระหงได้ลัดส่วนลูกจากเก้าอี้ในห้องแต่งตัวเดินตามทีมงานคนเดิมขึ้นเวทีอีเวนต์เปิดตัวนำหอมระดับไฮเอนด์กลางห้างสรรพสินค้าชื่อดังซึ่งเป็นงานแรกที่เธอรับในรอบสองเดือนหลังประสบอุบัติเหตุพร้อมอดีตคนรัก

เหมือนกับทุกครั้ง...เวลาทำงานของนิสรินมักผ่านไปอย่างรวดเร็วกระทั่งตัวเองยังตั้งตัวไม่ทัน เหมือนเพียงแค่ว่าพรึบตาครั้งหนึ่งทุกอย่างก็จบลงแล้ว ก่อนหน้านี้หญิงสาวเคยสงสัยอยู่หอรก...แต่มาวันนี้เธอเอาได้ว่าอะไรก็ตามที่ 'นักเขียน' ไม่ได้มีความรู้ความเข้าใจมากนักก็จะถูกเขียนผ่านๆ เล่าผ่านๆ เท่านั้น

*เกมกุหลาบเป็นนิยายที่เน้นเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของตัวละครมากกว่า
ความสมจริงสินะ*

ร่างที่ได้ลัดส่วนภายใต้เดรสสีม่วงสวยเข้ากับทีมงานไปยืนหน้าแบ็กดริ้อปซึ่งมีนักข่าวหลายสำนักยืนออกันอยู่ภายใต้การคุ้มกันของที่รักษาความปลอดภัยวงหน้าดงามเซตขึ้นจนเห็นลำคอระหงขาวผ่อง ประกายจากต่างหูเพชรคู่ยาวสะท้อนแสงวิบวิบ แต่นั่นยังไม่สะกดทุกสายตาได้เท่ากับริมฝีปากรูปกระฉับที่กำลังคลี่ยิ้มอย่างน่าหลงใหล

นักข่าวเกือบทุกคนต่างรู้ว่าภายใต้ภาพลักษณ์นางเอกสาวแสนดีของประชาชนนั้น กุหลาบขาวแห่งอัคมาลย์เป็นนางเอกไฮโซผู้เยอหยิ่งและเอาแต่ใจอย่างร้ายกาจเพียงไร เคยมีคนคิดอยากจะทำแบนนิสรินออกจากวงการอยู่หลายครั้ง แต่ก็พ่ายแพ้ให้กับฝีมือการแสดงอันโดดเด่น ความมั่งคั่งอันน่าหลงใหลที่ขโมยหัวใจประชาชนได้กว่าครึ่งประเทศ และอำนาจแห่งเงินตราซึ่งมาจากการเป็นทายาทคนเดียวของตระกูลอัคมาลย์ ฟุ้งด้วยตำแหน่งว่าที่ภรรยาผู้นำตระกูลมหัศจรรย์ สองตระกูลที่ร่วมมือกันก่อตั้งบริษัท MA Property ยักษ์ใหญ่ด้านธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ซึ่งมีทั้งโครงการหมู่บ้านจัดสรรและคอนโดมิเนียมเกือบร้อยโครงการทั่วประเทศ

แต่ถึงจะเบนไม่ได้ก็เชื่อว่าสื่อมวลชนจะไม่มีวิธีเอาคืนเจ้าหญิงกุหลาบขาว คนนี้

"วันนี้ยังสวยเหมือนเดิมเลยนะคะ" นักข่าวคนหนึ่งเอ่ยทัก ซึ่งคนที่ยังสวยเหมือนเดิมก็หัวเราะเบาๆ ก่อนจะตอบกลับอย่างมั่นใจ

"เหอะคะ แต่เช้าวันนี้สวยกว่าเมื่อวานอีกนะ"

ถึงจะเป็นคำตอบที่เล่นทีจริงที่ดูหลงตัวเองไปนิด ทว่าทุกคนต่างชินเสียแล้วกับการอวยตัวเองของนางเอกสาว และที่น่าหงุดหงิดก็คือประชาชนกลับรู้สึกทว่าทางแบบนี้ของเธอดูน่ารักขึ้น เล่นเสียมากกว่าน่าหมั่นไส้ หลังสัมภาษณ์เรื่องผลิตภัณฑ์ของงานอีเวนต์วันนี้ รวมถึงละครเรื่องล่าสุดที่กำลังจะเปิดกล้องถ่ายทำในสัปดาห์หน้าไปได้ครู่หนึ่ง นักข่าวสาวเฝือกกล้าซึ่งรู้กันดีว่าเป็นอริกับนิสรีนก็เปิดประเด็นขึ้นมา

"เอ วันนี้นิ้วคุณนิสรีนๆ นะคะ แหวนเพชรเจ็ดกระรัตวงสวยที่คุณคุบต์หมั่นหมายหายไปไหนแล้วอ่ย"

คำถามนั้นเรียกให้สายตาทุกคู่ย้ายจากใบหน้าสวยๆ ไปยังนิ้วเรียวยาวซึ่งยังหลงเหลือรอยแหวนให้เห็นจางๆ พร้อมกับทำให้หลายคนนึกถึง 'ข่าวลือ' ที่เมื่อปลายเดือนก่อนเพจก๊อสนิธิบชื้อดั่งเม้าท์มอยว่ามีคู่รักไฮโซชื้อดั่งรักร้างระซังวิวาห์แตกกระจาย แน่نونว่าจากคำใบ้ต่างๆ หนึ่งในแคนติเตดนั้นยอมมีนางเอกไฮโซอย่างนิสรีนที่เพ็งหมั่นหมายกับคนรักไปเมื่อกลางปีก่อนรวมอยู่ด้วย

"อ้อ" แทนที่จะหน้าซีดเจื่อนสนิทหรือซักสีหน้าไม่สบอารมณ์อย่างที่ควรเป็น นิสรีนกลับหัวเราะเบาๆ อีกครั้ง มือซ้ายขวานวลซึ่งมีกำไลคาร์ทีียร์ประดับอยู่เพียงวงเดียวถูกยกขึ้นมาอยู่ในระดับสายตา ทั้งที่เตรียมคำตอบไว้แต่แรกแล้ว ทว่านางเอกสาวก็ยังเลือกที่จะเอียงคอมองคนตั้งคำถามยิ้มๆ "ตาดีจังเลยนะคะขอบคุณที่ใส่ใจขนาดนี้"

'ใส่ใจ' พังดูเป็นคำที่มีความหมายเชิงบวก แต่ใครที่หัวไวหน้อยคงรู้ดีว่าปัจจุบันมันแฝงไปด้วยความหมายเชิงลบอย่าง 'ช่างเผือก' หรือให้ตรงกว่านั้น

คือสอดรู้สอดเห็นจนเกินงาม และแน่นอนว่านักข่าวสาวซึ่งเคยมีกรณีพิพาทกันมาหลายรอบย่อมเข้าใจความนัยนั้น หล่อนหน้าตั้ง ริมฝีปากกระตุกยิ้มเกร็งตอบกลับด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ

"แห่มๆ ถ้าไม่สังเกตเห็นก็คงจะยากนะคะ คุณนี่ซึ้งห่อหุ้มทั้งภูมิปัญญาจนไม่ยอมมอดดอกกระตังตอนถ่ายละครเลยนี่คะ" นั่นเคยเป็นปัญหาน่าปวดหัวให้กับกองถ่ายละครอยู่พักใหญ่ เมื่อนางเอกสาวคนสวยที่ในเรื่องต้องแสดงเป็นคนโสดสนิทตั้งต้นไม่ยอมมอดแหวนหมั้นซึ่งแสนจะโดดเด่นสะดุดตานั้นออกก่อนจะจบลงด้วยการที่นิสรินยอมมอดดอกตาม 'คำสั่ง' ของคู่หมั้น

"งั้นหรือคะ" นิสรินพยักหน้ารับ ปลายนิ้วโป้งถูโกนนิ้วนาง หัวใจโหวงเหวงเล็กน้อยเมื่อพบความว่างเปล่าที่ไม่คุ้นเคย แต่ถึงอย่างนั้นนางห่างดงามก็ยังคงประดับด้วยรอยยิ้ม "ที่จริงตอนแรกนี่ซึ้งตั้งใจว่าจะรอแถลงข่าวพร้อมกัน แต่เพราะมีคนตาดูตาสังเกตเห็นเสียก่อน งั้นนี่ซึ้งขอพูดเลยก็แล้วกันอะนะ" หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าปอด สร้างความมั่นใจให้กับตัวเองขณะประกาศ "ที่ไม่เห็นนี่ซึ้งใส่แหวนหมั้น ก็เพราะนี่ซึ้งไม่ได้หมั้นแล้วนะค่ะ"

ไม่พูดเปล่า เจ้าหญิงกุหลาบขาวยังโบกมือข้างซ้ายให้ช่างภาพได้บันทึกไปทำข่าวกันอย่างทั่วถึง

ทั้งคำพูดและท่าทางของนางเอกสาวสร้างความฮือฮาให้กับนักข่าวรวมถึงทีมงานที่ได้ยิน ดวงตาหลายคู่เป็นประกายแวววาวเมื่อรู้ว่ากำลังจะได้ 'ข่าวใหญ่' ติดไม้ติดมือกลับไป

"นี่ซึ้งคะ หมายความว่ายังไงคะ"

"น้องนี่ซึ้งถอนหมั้นกับคุณคูปต์แล้วหรือคะ"

"คุณนี่ซึ้งช่วยอธิบายเพิ่มเติมได้มั๊ยคะ"

แม้จะไม่ใช่วินาทีแรกที่เธอยืนอยู่ท่ามกลางวงคำถามของนักข่าว ทว่านิสรินก็ยังต้องตั้งสติและเกร็งกล้ามเนื้อบนใบหน้าไม่ให้เห็นความหงุดหงิด หญิงสาวปรายตามองผู้จัดการส่วนตัวที่ยืนทำหน้าที่ยื่นหน้าเหวอไปแวบหนึ่งเพราะไม่คิดว่าเธอจะพูดออกไปแบบนั้น แต่ด้วยความเป็นมืออาชีพ 'เจนสุดา' จึงรีบเดินเข้ามา

อย่างรวดเร็ว

"ใจเย็นๆ นะคะ คุณนี่จะตอบทุกคำถามค่ะ แต่อย่าถามพร้อมกันแบบนี้ค่ะ มันฟังยากค่ะ"

รอนท์พนักงานชาวเริ่มสงบลง นิสรีนก็เริ่มตอบคำถามอย่างที่ตั้งใจไว้

"อย่างที่นีสบอกลงไปแล้วค่ะ นีสไม่ได้หมั่นกับพี่คูปต์แล้ว"

ดวงตาสวยเฉียวกวาดมองกล้องที่ละตัว ริมฝีปากบุตรรอยยิ้มพิดกับแววตาที่ซุกซ่อนความชื่นชมเอาไว้แทบไม่มิด

เพราะลึกลงไป...เธอก็ไม่ได้อยากให้มันเป็นแบบนี้

แต่ถ้าไม่อยากตายอย่างนางร้าย นิสรีนก็ต้องถอนตัวออกจากความสัมพันธ์กับอัครคูปต์ตั้งแต่ตอนนี้

"นีสกับพี่คูปต์ เราสองคน..."

"นีสแค่อำเล่นนะคะ"

ก่อนเธอจะพูดจบความสัมพันธ์รักเจ็ดปี เสียงเย็นซาของใครบางคนก็ดังผ่าซึ้นกลางวง เรียกให้ทุกสายตาซึ่งเคยจับจ้องเธอหันไปมองเขา... ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีดำสนิทตัดกับกุหลาบขาวช่อโตในมือค่อยๆ ก้าวฝ่าวงล้อมของนักข่าวซึ่งแหวกทางให้แต่โดยดีเข้ามายืนข้างนางเอกสาว

เพราะรู้จักกันมาแทบทั้งชีวิต นิสรีนจึงเห็นชัดว่าอัครคูปต์กำลังตำหนิเธอผ่านสายตา แต่มือหนากลับส่งกุหลาบขาวช่อนั้นมาให้

"ของนีส"

"อะ เอ่อ...ขอบคุณค่ะ" หญิงสาวรับมาถืออย่างงุนงง หัวใจเจ็บแปลบยามหวนคิดถึงความหลัง

ทุกวันนี้เวลาเลนในโหนดจะได้รับช่อดอกไม้จากอัครคูปต์ ทว่านิสรีนรู้ดีว่ามันเป็นของที่ถูกรเตรียมไว้โดยเลขาฯ มีอาชีพของอีกฝ่าย

กุหลาบขาวแห่งอัครคูปต์ผลัดสะตั้งเล็กลง ยามอดีตคนรักกวาดมือมาโอบไหล่เธอเอาไว้ก่อนจะหันไปให้สัมภาษณ์ด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นมั่นคง

"ที่นีสบอกว่าเราไม่ได้หมั่นกันแล้วแค่ล้อเล่น เพราะจริงๆ แล้วเรากำลัง

จะแต่งงานกัน"

"คะ?! ยังไงนะคะ"

"ไหนครั่งก่อนคุณคุปต์ให้สัมภาษณ์ว่ายังไม่มีแพลน..."

เมื่อสามเดือนก่อนตอนเจออัทรคุปต์ในงานเปิดตัวคอนโดมิเนียมแห่งใหม่ที่หัวหิน ชายหนุ่มยังปฏิเสธหน้าตั้งว่าไม่มีแพลนจะแต่งงานในเร็วๆ นี้ ชัดกับคำให้สัมภาษณ์ของนิสรินซึ่งออกตัวว่ากำลังหารือกันอยู่

แล้ววันนี้มันยังไปอีก ทำไมอยู่ดีๆ นางเอกสาวที่เคย 'ออกตัวแรง' ว่าจะแต่งงานๆ ถึงบอกว่าไม่ได้หมั้นกันแล้วด้วยท่าทางเหมือนจะประกาศว่าเลิกรักกันกับคนรัก ส่วนนักธุรกิจหนุ่มที่เคยปฏิเสธเสียงแข็งว่าไม่มีแพลนจะแต่งงานกลับก้าวเข้ามาขีตว่านิสรินแค่ล้อเล่นเพราะทั้งคู่กำลังจะแต่งงานกัน

คุณนี่เคยคุยกันให้เคลียร์ก่อนให้สัมภาษณ์บ้างไหมนะ

นักข่าวหลายคนสงสัยอยู่ในใจ แต่สีหน้าของอัทรคุปต์กับฐานะของอีกฝ่ายทำให้ไม่มีใครกล้าเปิดปากถามออกไปตรงๆ

"ครั่งก่อนมันตั้งสามเดือนแล้ว เวลาสามเดือนมันมากพอที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรหลายๆ อย่าง"

โดยเฉพาะความรู้สึกของเขาที่มีต่อนิสริน มันลึกซึ้งขึ้นมากกว่าเดิมนับร้อยเท่า

"ถ้าแค่จะแต่งงานกัน แล้วทำไมคุณนี่ชดต้องถอดแหวนหมั้นออกด้วยล่ะคะ" ดวงตาคมกริบมองไปทางคนถาม อัทรคุปต์จำได้จริงๆ ว่าอีกฝ่ายน่าจะเป็นนักข่าวสาวที่เคยมีปัญหากับคนรัก ริมฝีปากหนากระตุกยิ้ม เห็นได้ชัดว่าใบหน้าของหญิงสาวคนนั้นแดงเรื่อขึ้นมาแวบหนึ่ง

"ที่ผมให้ถอดเพราะจะเปลี่ยนวงใหม่ให้ละ วงนั้นมันสวยก็จริงแต่หนักไปจนผมกลัวว่านิ้วเล็กๆ ของนิชจะรับน้ำหนักไม่ไหว" ชายหนุ่มดึงมือซ้ายของคนรักขึ้นมาลูบด้วยท่าทางทะนุถนอม "แทนที่จะใส่แหวนเพชรเม็ดโตให้หนักนิ้ว เปลี่ยนเป็นแหวนเพชรน้ำงามวงเล็กๆ น่ารักที่ใส่ได้ทุกวันจะดีกว่าแล้วอีกอย่าง..." นัยน์ตาสีเข้มสบมองดวงตาสีน้ำตาลสวยซึ่งเต็มไปด้วย

ความสับสนคู่นั้น "ถ้าจะต้องใส่แหวนหนักๆ ทั้งที่ นายหญิงคนใหม่แห่งมหัศจรรย์ก็ควรสวมแหวนประจำตระกูลวงนั้นมากกว่า"

'ประกาศแต่งแล้ว! เจ้าหญิงกุหลาบขาวกับผู้นำแห่งมหัศจรรย์'
'สยบข่าวลือรักร้าย นักรุกใจไฮโซหอบกุหลาบขอโตประกาศแต่งงาน
กลางวงล้อมภรรยา'

'อัครคุปต์ย่าซัด แต่งแน่สิริน!'
'เรื่อลุ่มในหนองทองจะไปไหน ย้อนดูตำนานความรักระหว่ง
เจ้าชาย-เจ้าหญิงแห่ง MA Property

'ชาว MA Property เฮลั่น! หุ่นฟุ้งพรวดเพราะข่าวการประกาศแต่งงาน
ของสองทายาทผู้ก่อตั้งคนดังแห่งวงการอสังหาริมทรัพย์'

"นี่มันอะไรกันตาคุปต์!"

เสียงแหลมสูงของสตรีสูงวัยผู้ทรงอำนาจแห่งตระกูลมหัศจรรย์ดังลั่น
ห้องนั่งเล่นในคฤหาสน์มูลค่าหลายร้อยล้าน แท็บเล็ตราคาแพงถูกโยนลงบนโต๊ะ
ราวกับสินค้าราคาถูก ซึ่งสำหรับนายหญิงใหญ่แห่งมหัศจรรย์อย่าง 'คุณศลี'
แล้วมันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ

ดวงตาคมกริบของอัครคุปต์ยอมละจากวงหน้างองามของคนรักที่เอาแต่
นั่งเซ็ดหน้าหลังตรงไม่ยอมพุดจาหันกลับไปมองย่าของตน เขาตอบคำถาม
ด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

"ก็ข่าวแต่งงานของผมกับนี่ซิไงครับ"

"แต่งงานอะไรกัน! ทำไมพวกเธอสองคนทำอะไรข้ามหน้าข้ามตาฉัน
แบบนี้ล่ะ!" คุณศลีโวยลั่น ดวงตาคมคล้ายคลึงกับหลานชายหันไปถลึงใส่
ว่าที่หลานสะใภ้อย่างดุตัน "เธอไซ้มีนี่ซที่กตตันบังคับให้ตาคุปต์ประกาศ
แต่งงานกลางวงนักข่าวแบบนี้! นี่คิดจะกตตันฉันนั้นหรือ"

คำกล่าวโทษนั้นไม่ได้ทำให้สิรินตกใจอะไร กลับกันนั่นคือสิ่งที่เธอ

เดาเอาไว้อยู่แล้วตั้งแต่াত্রคุปต์ไปรับมาจากบ้านเพราะ 'คุณย่ามีเรื่องจะคุยด้วย'

ทีนี้ นอกจากคุณศศิจะไม่ชอบเธอเป็นทุนเดิมจนรู้สึกขวางหูขวางตาไปเสียทุกอย่าง คนที่ก่อนหน้านี้กระตือรือร้นรบเร้าจะแต่งงานให้ได้ก็เป็นเธอ ดังนั้นหากท่านจะเข้าใจแบบนี้ก็ไม่แปลกอะไร

"ไม่ใช่ชคะ" หมึงสาวเอ๋ยปฏิเสธ ดวงตาสวยเฉียวเลื่อนขึ้นสบตาย่าของอดีตคนรักอย่างไม่หวั่นเกรงรังสีกดดันจากอีกฝ่าย

หนึ่งในสิ่งที่ทำให้คุณศศิไม่พึงพอใจว่าที่หลานสะใภ้จากตระกูลอัศมาลย์คือท่าทีแข็งกร้าวไม่ยอมใครของเธอแน่ละ

เด็กที่ไร้มารยาทไม่รู้จักผู้หลักผู้ใหญ่ ถ้าไม่ติดที่ลูกชายท่านสัญญาไว้กับราชนลระก็ ให้ตายอย่างไรคุณศสิจิไม่มีวันยอมให้หลานชายคนเดียวไปเกี่ยวพันด้วยเด็ดขาด

เพราะงั้น... ยื้อให้ไม่ต้องแต่งงานได้นานเท่าไรก็ยิ่งดี

แล้วนี่อะไร ทั้งที่ก่อนหน้านี้ท่านและอัครคุปต์มีความคิดเห็นตรงกันเรื่องย้อการแต่งงานครั้งนี้ออกไปให้นานที่สุด แต่ไม่รู้เพราะอะไรอยู่ดีๆ หลานชายคนเดียวถึงได้เดินฝ่าวงนักข่าวไปประกาศแต่งงานเสียอย่างนั้น

"คุณย่าคิดว่านี่ชคะกตสันบังคับอะไรที่คุปต์ได้จริงๆ เหรอคะ" นิสรินแค้นหัวเราะ กันบั้งในดวงตาฉายแววเจ็บปวด "ถ้านี่ชคะทำได้... นี่ชคะได้ใช้นามสกุลหมสวัตของคุณย่าไปตั้งแต่ปีก่อนแล้วละคะ"

"แต่เดี๋ยวนี่ชคะจะได้ใช้แล้วไง" อัครคุปต์ที่รู้ว่าคนรักกำลังคิดอะไรอยู่หันไปบอกเป็นเชิงปลอบโยน ก่อนจะกลับมาคุยกับย่าตัวเองด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้น "นี่ชคะไม่ได้บังคับอะไรผมหรอก คุณย่าก็รู้ว่าผมเป็นคนยังไง กลับกัน..." ริมฝีปากหนาแสบะยิมหยัน "นี่ชคะบอกเลิกผมด้วยซ้ำ"

"ว่าไงนะ!" คุณศสิจิส่งเสียงดังขึ้นมาอีกครั้ง เรื่องนี้ทำให้ท่านตกใจได้มากกว่าข่าวประกาศแต่งงานของหลานชายเสียอีก หมึงชราซึ่งยังมีสุขภาพกายและใจแข็งแรงดีหันขวับไปมองหมึงสาวที่จับจองตำแหน่งว่าที่สะใภ้หมสวัตมาเกือบสิบปี "เธอบอกเลิกตาคุปต์?" พอคิดอะไรได้ท่านก็แค้นเสียงเหาะ

"หะ... ลูกเล่นไม้นี้ของเธอคงได้ผลจริงๆ นั่นแหละ"

จากที่เป็นฝ่ายไล่ตามจนทำให้ผู้ชายเบื่อหน่าย ดูท่าชายเด็กตระกูลอัศมาลัย จะเริ่มมีสมองมากขึ้นถึงได้เปลี่ยนไปใช้ยุทธวิธี 'ปล่อยเพื่อจับ' กระตุ้นความสนใจของหลานชายท่าน และจากสถานการณ์ตอนนี้ดูเหมือนว่าอัครคุปต์จะติดกับเข้าเต็มเปา

ทั้งนิสรินและอัครคุปต์มองออกว่าคุณศศิคิดอย่างไร หมิงสาวกำมือแน่น ดวงหน้าแดงมเซิดขึ้น นัยน์ตาเฉียวเคลือบคลอด้วยน้ำตาแห่งความเจ็บใจ ระคนน้อยใจ

ที่ไม่ว่าอย่างไร... ในสายตาคูณศศิ เธอก็ไม่เคยทำอะไรดีเลยสักอย่าง

ก็หะ... คงเพราะเธอถูกสร้างมาให้เป็นนางร้ายที่ย่าพระเอกไม่มีวันยอมรับได้ เพื่อเปิดทางให้ท่านมองเห็นความดีงามของนางเอกผู้มาทีหลัง นั่นแหละ

"นี่ซีไม่ได้เล่นลูกไม้อะไรอย่างที่คุณอย่าคิด" นิสรินย้า ดวงตาแข็งกร้าว ขณะประกาศ "แต่นี่ชบอเล็กที่คุปต์จริงๆ เลิกแบบที่ไม่คิดจะข้องเกี่ยวกับอีก"

เพื่อหลีกเลี่ยงชะตากรรมนางร้ายที่ต้องตายอย่างอนาถ อยู่ให้ห่างจากพระ-นางของเกมกุหลาบได้มากเท่าไรก็ยิ่งดี

"แต่พี่ไม่เลิก ไม่มีวันเลิกด้วย" คนโตนบอเล็กหันกลับไปปฏิเสธเสียงแข็ง ดวงหน้าหล่อเหลามีเค้าโครงแบบชาวตะวันตกจากมารดาเลื่อนเข้าไปใกล้ ดวงหน้าแดง "ชาตินี้ทั้งชาตินี้ชกับพี่ต้องอยู่ด้วยกันไปตลอดนั่นแหละ"

"พี่คุปต์!" หมิงสาวกรี๊ดร้องเรียกชื่ออดีตคนรักเสียงแหลมอย่างไม่เกรงใจ ผู้ใหญ่อย่างคุณศศิอีกต่อไป ดวงตาสีน้ำตาลวาววรินทั้งสับสนทั้งโกรธเกรี้ยว "พี่คุปต์จะเอาอย่างไรกันแน่! ตอนนีชอยากแต่งงานด้วย พี่คุปต์ก็เอาแต่ปฏิเสธ เอาแต่เลื่อนไปเรื่อยๆ แต่พอนีชไม่เอาแล้ว ไม่อยากยุ่งกับพี่อีกแล้ว พี่ก็มาทำแบบนี้ แกล้งกันแบบนี้พี่คุปต์สนุกหรือไง"

"ใครว่าพี่สนุก!" อัครคุปต์ขึ้นเสียงกลับ แต่เมื่อเห็นร่างระหงสั้นไหว ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ เขาก็ลดเสียงให้เบาลง "พี่ไม่สนุกเลยสักนิด

ที่ถูกนี่ชอบบอกเลิกเพราะเหตุผลบ้าง นั่น นี่ชคิดว่าจะมีใครหน้าไหนมันดีใจ
ที่ถูกคนรักบอกเลิกหรือไง"

ชายหนุ่มเสียผมด้วยท่าทางหงุดหงิด ไม่รู้เลยว่าทั้งคำพูดและท่าทาง
ของเขากำลังทำให้หัวใจคนฟังไหวหวั่นขนาดไหน

เขา...คำพูดของเขา ท่าทางของเขา...กำลังให้ความหวังเธอ...

...ว่าไม่ใช่แค่เธอ...ที่รักเขา

ทว่าเมื่อนึกถึงท่าทีตลอดสิบปีของอัทรคุปต์ นึกถึง 'ความจริง' ที่ถูกลิขิต
ไว้ของเขาและเธอ นิสรีนก็จำต้องตั้งสติและन्द्रังหัวใจตัวเองกลับมา หญิงสาว
ซักสีหน้าโกรธเกรี้ยวทั้งที่แววตาเจ็บร้าว

"พี่คุปต์อย่ามาอยากเอาชนะกับเรื่องนี้ได้มั๊ย!" นิสรีนถอนหายใจ
เธอยกมือขึ้นลูบใบหน้า พยายามปรับอารมณ์ตัวเองให้เย็นกว่าเดิมแล้วเงยหน้า
ขึ้นมามคุยกับเขาดี ๆ อีกครั้ง "ตอนนี้พี่คุปต์อาจจะแค่รู้สึกเสียหน้า เสียใจก็อยู่ที่
ผู้หญิงที่เคยตามตื้อพี่มาตลอดเป็นฝ่ายบอกเลิก แต่พี่คุปต์ก็รู้ว่าระหว่างเรามัน
คืออะไร เป็นแบบไหน ดังนั้น...เราอย่ามาเสียเวลากันอยู่แบบนี้เลย"

ปล่อยเธอไปตั้งแต่ตอนที่ยังปล่อยได้ อย่าดึงรั้งนางร้ายไว้กับตัวแบบนี้
นั่นคือข้อความที่นิสรีนพยายามจะสื่อให้เขารับรู้

ทว่าอัทรคุปต์ก็ยังคงเป็นอัทรคุปต์อยู่วันยังค่ำ เป็นพระเอกผู้ถูกสร้างขึ้น
มาให้สมบูรณ์พร้อมในทุกๆ เรื่อง ยกเว้นนิสัยเอาแต่ใจและเผด็จการอย่างร้ายกาจ
เพราะเขาไม่ฟังเธอเลยสักนิด ซ้ำดวงตาสีเข้มคู่นั้นยังมองเธอด้วยแววตา
แห่งความผิดหวัง

"นี่ชคิดว่านั่นเธอ" น้ำเสียงของชายหนุ่มแหบแห้งลง เช่นเดียวกับ
ประกายตาซึ่งเคยสว่างไสวในหน่วยตาคมค่อยๆ อ่อนแสง "นี่ชคิดว่าพี่แค่
อยากเอาชนะนี่ชนั่นเธอ แค่อันเสียหน้าถึงขนาดจะยอมผูกมัดตัวเองไว้กับนี่ช
เลยหรือยังไง เธออะ" เขาแค้นหัวเราะ ศีรษะได้รูปโคลงไปมา ริมฝีปากหนา
สีแดงจัดพิมพ์มาเสียงเบา ทว่ากลับชัดเจนในโสตประสาทคนฟัง

"ถ้าไม่ใช่เพราะรัก...พี่จะไม่มีวันนี้ขอพี่ไว้เด็ดขาด"

บทที่ 3 คำขอโทษที่ไม่เคยได้รับ

คำว่ารักที่เคยอยากได้ยินจากปากอัครคุปต์มาตลอดกลับดังขึ้นในวันที่เธอไม่ต้องการอีกต่อไป ทว่า...เพียงแค่ออกคิดถึงช่วงวินาทีนั้นหัวใจซึ่งยังอัดแน่นไปด้วยความรักที่มีต่อเขาก็เต้นกระหน่ำแรงไม่เลิกรา

"เฮ้อ!"

นิสรินถอนหายใจเฮือกใหญ่ ร่างระหงพลิกตัวนอนคว่ำซุกหน้าลงกับหมอนใบโต พยายามบังคับตัวเองให้เลิกคิดถึงเรื่องราวเมื่อหลายวันก่อนเสียที วันนั้นหลังได้ยินคำบอกรักจากอัครคุปต์ สิ่งเดียวที่นิสรินทำได้คือการเม้มปาก ค่ำวาระเป่า แล้วหลุดลุกเดินออกมาโดยไม่แม้แต่จะหันไปกล่าวลาคุณศศิไซ้ มันเป็นพฤติกรรมที่ไร้มารยาทมาก นิสรินรู้ตัวดี แต่มยังเคยรู้สึกผิดคิดอยากไปขอโทษด้วย แต่สุดท้ายหญิงสาวที่รู้อยู่แกล้งว่าย่าของอดีตคนรัก ไม่มีวันขอใจในตัวเธอก็ดีดลใจจะปล่อยผ่านมันไป เธอไม่จำเป็นต้องพยายามทำในสิ่งที่เปล่าประโยชน์

อีกไม่นานนางเอกตัวจริงก็จะปรากฏตัวแล้ว กุหลาบชมพูแสนอ่อนหวาน ที่ได้รับความรักใคร่เอ็นดูจากคุณศศิเสียจนคนที่เคยเอาแต่คัดค้านการเกี้ยวต่อระหว่างสองตระกูลมาตลอดเป็นฝ่ายเจ้ก็เจ้าการริบจัดงานแต่งงานให้แทบไม่ทัน

ในเมื่อคุณย่าไม่มีวันชอบหรือมองเธอในแง่ดีขึ้นมาได้ และเธอก็ไม่ได้คิด

อยากฝากตัวเป็นหลานสะใภ้ของท่านอีกต่อไป แดกหักกันไปเลยก็คงไม่เลวนัก
 นิสรินปลอบใจตัวเองแบบนั้น ทว่าขณะที่เธอกำลังนอนแผ่ลาคิดอะไร
 ไปเรื่อยเปื่อย ประตูห้องก็ถูกเคาะด้วยน้ำหนักมืออันคุ้นชิน

ก๊อกๆ

"คุณนี่ชตื่นหรือยังคะ"

เป็นคำถามแรกของวันที่นิสรินต้องได้ยินจากปากของพิกุล แม้พี่เลี้ยง
 จะแอบแนบหูกับบานประตูเพื่อสำรวจความเคลื่อนไหวภายในห้องจนแน่ใจว่า
 เธอตื่นแล้ว แต่หล่อนก็มักจะเอ่ยปากถามอีกครั้งอยู่เสมอ

ริมฝีปากรูปกระจับหยักยิ้มหยัน ก้อนเนื้อในอกปวดหนีบด้วยความรู้สึกผิด
 ที่ต้องถามย้ำเพราะมีอยู่หลายครั้งที่เธอตื่นนอนแล้วแต่ยังไม่มีอารมณ์
 จะเจอหน้าใคร พิกุลผู้นำสงสารจึงโดนหมอนบัง หนังสือบางขวางใล้อยู่เสมอ

"เธอนี่มันแย่จริงๆ นีช" หญิงสาวบริภาษตัวเองเสียงเบา

ทั้งที่ในโลกแห่งนิยายนี้ พิกุลเป็นเพียงหนึ่งในไม่กี่คนที่ดีต่อนางร้าย
 อย่างเธอด้วยความจริงใจจนวาระสุดท้ายแท้ๆ

เพราะตระหนักได้ถึงความจริงในชื่อนั้น นับตั้งแต่วินาทีที่นิสรินจึงพยายาม
 ทำตัวดีกับพิกุลมากขึ้น ทว่าสิ่งที่เรียกว่า 'สันดาน' ไม่ใช่เรื่องที่จะเปลี่ยนกันได้
 ในเวลาเดือนสองเดือน ดังนั้นจึงมีหลายครั้งที่เธอเผลอขึ้นเสียงใส่ พุดไม่ดีด้วย
 และเอาความหงุดหงิดไปลงกับพี่เลี้ยงคนสนิท

"นี่ชตื่นแล้ว"

ร่างระหงซึ่งยังอยู่ในชุดนอนตัวบางยี่นมื่อไปคว้าเสื้อคลุมเข้าชุดมาสวมทับ
 ตอนนั้นเองประตูห้องบานใหญ่ก็ถูกเปิดออก หญิงวัยสี่สิบปลายค่อๆ ก้าวเข้ามา
 พलगสังเกตสีหน้าของเจ้านายด้วยความระมัดระวัง พอไม่เห็นร่องรอยหงุดหงิด
 บนวงหน้าสวย หล่อนก็ถอนหายใจออกมาอย่างแผ่วเบา รอยยิ้มอ่อนโยน
 ถูกประดับบนใบหน้า

"คุณนี่ชคะ หมอพรามาถึงแล้วค่ะ"

"อ้อ เตี่ยวนีชลงไป" นิสรินพยักหน้าตอบรับก่อนจะรีบพุดต่อ "หมายถึง..."

"ไม่เกินสิบห้านาทีนี่จะลงไป"

คำอธิบายเพิ่มเติมทำให้พิกุลชะงักไปครู่หนึ่ง

ปกติคุณนี่ชไม่เคยบอกว่าจะให้รอนานขนาดไหน

หล่อนจำได้ว่าครั้งหนึ่ง 'หมอพราว' แพทย์ผิวหนังแห่งคลินิก เสริมความงามชื่อดังซึ่งมีหน้าที่ดูแลผิวหนังของนิสรินโดยเฉพาะเคยต้อง นิ่งรออยู่ครึ่งค่อนวันทั้งที่คุณหนูของหล่อนตื่นตั้งนานแล้ว แต่ 'ซีเกียจ' ลงไป ทำหน้า ซึ่งถ้าไม่คิดว่าเม็ดเงินที่ได้รับจากอศมาลย์มากกว่าลูกค่าคลินิก หลายเท่าและนิสรินก็เหมาคิวไว้ทั้งวัน แพทย์สาวคนนั้นคงด่าทอออกมาตรงๆ แทนการบ่นขมขมขมิบแน่ๆ

"คะ เตียวฟี่ลงไปบอกให้คะ คุณนี่ช...จะรับมือเข้าก่อนมั๊ยคะ"

ถึงสิบโมงกว่าอาจจะสายเกินกว่าเป็นมือเช้าสำหรับบ้านอื่น แต่กับ คฤหาสน์หลังนี้แล้ว ไม่ว่าจะนิสรินจะตื่นตอนไหนก็นับเป็นการเริ่มต้นมือเช้าได้ เหมือนกัน

นึ่งคิดอยู่สักพักนางเอกละครชื่อดังก็สายหน้า

"ไม่อะ กว่านี่ชจะกินเสร็จอะไรเสร็จ หมอพราวคงต้องรอไปอีกนาน เตียวนี่ชอาบน้ำแล้วลงไปเลย"

"งั้นพี่จะเตรียมครีวของตักกับช็อกโกแลตร้อนให้คุณนี่ชรองท้องแล้วกัน นะคะ"

"อือ"

กุหลาบขาวแห่งอศมาลย์พยักหน้า ร่างระหงลุกจากเตียงไปเข้าห้องน้ำ เห็นจากหางตาว่าพี่เลี้ยงกำลังทำหน้าที่เก็บเตียงนอนให้เป็นระเบียบเหมือน ทุกวัน

สุดท้ายก็เลตจนได้

นิสรินถอนหายใจเฮือกใหญ่ให้กับนิสัยที่แก้ไม่หายของตัวเอง

ทั้งที่ตั้งใจจะปรับพฤติกรรมใหม่ พยายามเร่งกิจวัตรไม่ให้ 'พราวฟ้า'

ต้องรอนานนัก แต่สุดท้ายกว่าเธอจะอาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้วก้าวลงมาจากชั้นบน ก็ปาเข้าไปยี่สิบกว่านาที่แล้ว

"เดี๋ยวนี้อยู่ที่ตึบ้านนะเรา"

คำทักทายจาก 'คุณกลมมาต' ผู้เป็นป้าสะใภ้ทำให้นีสรีนชะงัก วงหน้าสวย ซีดขาวปราศจากเครื่องสำอางหันไปมองหญิงวัยกลางคนซึ่งกำลังนั่งจิบชา พร้อมเล่นแท็บเล็ตอยู่ในห้องนั่งเล่น

แม้คุณกลมมาตจะดูวางตัวให้เป็นแม่เลี้ยงใจยักษ์ของนางเอกอย่างโรสลิน และมีพฤติกรรมหลายอย่างที่ค่อนข้างร้ายกาจจนสามเณย์อย่างคุณราเชนนี่กลัวว่า ลูกสาวสุดที่รักจะโดนรังแก แต่สำหรับนีสรีน...นอกจากจะไม่เคยรังแกรังคัต อะไรแล้ว ป้าสะใภ้คนนี้ยังค่อนข้างเอ็นดูเธออยู่ไม่น้อย คงเพราะท่านมีลูก ไม่ได้และช่วย 'คุณรสิตา' เลี้ยงเธอมาตั้งแต่เล็กนั่นแหละ

"ช่วงนี้ไม่มีถ่ายละคร นีซก็ต้องอยู่บ้านสิคะ"

"หี แปลกที่ไม่ไปเฝ้าแฟนเราเอาไว้"

มาตามแห่งอัครมาลัยเอ๋ยแซวพลงเหลือบตาขึ้นมองหลานสาว จึงได้เห็น สีหน้าที่ผิดแผกไปแวบหนึ่ง

นีสรีนขยับปาก ลังเลว่าจะบอกป้าสะใภ้ไปตามตรงดีไหมว่าเธอเลิกกับ อัครคุปต์แล้ว และเป็นอีกครั้งที่อดีตคนรักก้าวเข้ามาได้ตรงจิ้งหะราวกับ ถูกจับวาง

"นี่ซไม่จำเป็นต้องไปหอรอกครับ เพราะผมจะเป็นฝ่ายตามมาเฝ้าเอง" มือแข็งแรงโอบรอบเอวคอดซึ่งเป็นผลมาจากการควบคุมอาหารและออกกำลังกาย อย่างหนักของนีสรีน หลังจากหอมแก้มขาวิชิตของคนที่ยืนเหวอไปพอดใหญ่ ชายหนุ่มก็หันไปทักทายคุณกลมมาต "คุณป้าสวัสดิ์ครับ"

"จะ ลมอะไรหอบมาถึงนี่ล่ะ" คุณกลมมาตหรีตามองพฤติกรรมที่แปลกไป ของว่าที่หลานเขยอย่างประหลาดใจ

"ลมคิดถึงมั้งครับ" อัครคุปต์กระตุกยิ้มตอบ "ก็นี่ซเล่นหย่าหน้าหย่าตา ไม่ไปหาผมเลยนี่" วงหน้าหล่อเหลาคมสันหันกลับไปมองคนในอ้อมกอด

"ไง กลับบ้านเราไม่ถูกแล้วหรือไง"

ชายหนุ่มเอ่ยถึงเพนต์เฮ้าส์สุดหรูบนยอดตึกคอนโดมิเนียมโครงการ
ใจกลางเมืองของ MA Property ซึ่งเป็นที่อยู่ประจำของเขา แต่นิสรีน
มักตื่นเช้าไปพักจนคล้ายจะกลายเป็นเจ้าของร่วม ทว่าหลังกลับจาก
ฉลองครบรอบเจ็ดปีหญิงสาวก็ไม่เคยเหยียบย่างกลับไปอีกเลย ขนาดจะเอาของ
ยังใช้ให้พี่เลี้ยงคนสนิทเข้าไปเอามาให้

"บ้านนี้ซออยู่ที่นี้" แม้จะไล่ขึ้นไปกับคำว่า 'บ้านเรา' ของเขา ทว่าหญิงสาว
ก็เลือกที่จะเมินเฉยและดึงมือหนีออกจากเอว ร่างระหงยกแขนขึ้นกอดอก
ถอยห่างจากร่างสูงใหญ่เพื่อเว้นระยะห่างระหว่างกัน นัยน์ตาสวยเฉียว
ซ่อนขึ้นมองอีกฝ่าย "พี่คุปต์มาทำไมอีก นี่ชาวเราคุยกันรู้เรื่องไปแล้วนะ"

"รู้เรื่องของเธอกับพี่อาจจะต่างกัน" ชายหนุ่มยกไหล่ "จะไปทำหน้าที่
รีบไปเถอะ ป่านนี้หมอลงคกรอแยะแล้ว"

"อ๊ะ เดี่ยวสิ..."

ร่างระหงแทบโกลไปกับแรงจับจูงของคนที่อยู่ติดๆ ก็หันมาคว้าแขนไปจับไว้
อัครคุปต์ผงกศีรษะแทนการบอกลาคุณกมลมาศก่อนจะจูงนิสรีนไปยังห้องสปา
ที่ปีกซ้ายของคฤหาสน์

"พี่คุปต์! ปล่อยนิสรีนนะ จะทำอะไรเนี่ย"

"ทำไมต้องปล่อยล่ะ พี่ก็ได้จับแรงหรือเดินเร็วจนนิสรีนตามไม่ทันซะหน่อย"
เมื่อเหลือบมองจนแน่ใจว่าคนรักยังอยู่ในสภาพดีพร้อม ไม่ได้เจ็บเพราะแรงจับ
หรือสับขาตามเขาไม่ทัน ชายหนุ่มก็ตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจนัก

"เฮ้ เข้าไปเร็ว หมอลงคกรอแยะแล้วมั้ง"

พอถึงห้องสปาซึ่งมีแพทย์ผิวหนังประจำตัวนางเอกสาวรออยู่ก่อนแล้ว
ท่านรองฯ แห่ง MA Property ก็ยอมปล่อยมืออย่างง่ายดาย ตอนนั้นเอง
นิสรีนจึงเห็นว่านอกจากพราวฟ้ายังมีช่างทำเล็บเจ้าประจำและคนไม่คุ้นหน้า
อีกสองสามคนอยู่ด้วย

"นี่..."

"เล็บเราจะลอกแล้วไม่ใช่หรือไง"

ชายหนุ่มพิมพ์คำ ร่างสูงถอดเบลเซอร์สีครีมตัวใหญ่ พับแขนเสื้อเชิ้ตสีดำ ขึ้นไปถึงข้อศอก เตรียมตัวขึ้นไปนอนบนเตียงสำหรับทำหน้าอย่างไม่สนใจ กับท่าทีงุนงงของหญิงสาว

"พี่คุปต์! ทำอะไรเนี่ย" พอตั่งสติได้นิสรีนก็รีบเดินไปดึงแขนคนที่ทิ้งร่างลงบนเตียงให้ลุกขึ้นมา วงหน้างองามปรากฏความไม่พอใจอย่างที่เธอไม่เคยทำให้ อัตรคุปต์มาก่อน

"ก็จะทำหน้าใจนี่..." ปลายนิ้วชี้ตรงแถวคาง "เห็นมั๊ยว่าพี่ลิ่วขึ้นเหมือนกันเลยให้พาหมอมามาเพิ่มอีกคน จะได้กดสติสพาหน้าเติมวิตามินอะไรไปพร้อมกันเลย"

"..."

นับวันนิสรีนยังไม่เข้าใจการกระทำของอัตรคุปต์

ผู้ชายที่เคยทำสีหน้าเบื่อหน่ายและปฏิเสธทุกครั้งเวลาที่เธอออกอ้อนชวนให้ไปนั่งทำเล็บเป็นเพื่อน ผู้ชายที่เคยกล่าวหาว่าการเรียกแพทย์ผิวหนังมาดูแลผิวหนังถึงบ้านเป็นการกระทำอันไร้สาระ เพราะเขาเกิดมามีใบหน้าและสุขภาพผิวดีจนแม้แต่แอลกอฮอล์หรือการอดนอนก็ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาหม่นหมองไม่ได้ มาวันนี้เขาคนนั้นกลับมายืดเตียงประจำของคุณกมลมาศนอนให้แพทย์ผิวหนังจิ้มเข็มลงบนใบหน้า แกมหลังจากนั้นยังนั่งเล่นเกมรอเธอทำเล็บอย่างใจเย็นโดยไม่ปริปากบ่นเลยสักคำ

แปลก

พฤติกรรมของอัตรคุปต์แปลกไปมากจนน่ากลัว

แม้ภายนอกจะดูนิ่งเฉย ทว่าในหัวนิสรีนกลับเอาแต่ครุ่นคิดหาเหตุผลของการกระทำแปลกๆ ของอัตรคุปต์อยู่ตลอดเวลา และเวลาเธอเผลอไปผลเมื่อไร... ก็มักจะหวนกลับไปนึกถึงประโยคนั้นของเขา

'ถ้าไม่ใช่เพราะรัก... พี่จะไม่มันยื้อนี้ซัไว้เด็ดขาด'

รัก? รักหรือ ที่เขาทำตัวแปลกๆ แบบนี้เพราะว่า...รักเธอ?

"เฮอะ" หญิงสาวเผลอแค่นหัวเราะออกมา ดวงตาคู่สวยอาบไปด้วย
ความเย็นชาระคนเจ็บร้าวน

ถ้าอัครคุปต์รักเธอจริงๆ มันก็คงเป็นตลกร้ายที่สุดในโลก

ตอนเธอรักเขาแทบตาย ชายหนุ่มกลับไม่เห็นค่า ทำตัวเย็นชาใส่ราวกับว่า
การคบหากันนั้นเกิดขึ้นและตั้งอยู่บนผลประโยชน์ระหว่างสองตระกูลเพียง
อย่างเดียว แต่มาตอนนี้ที่นี้สินรู้แล้วว่าเขาไม่รักเธอเพราะเธอไม่ใช่คน
ที่ถูกกำหนดมาให้เขารัก อีกฝ่ายกลับมามอบว่ารักเธอเนียนะ? เรื่องที่พวกเธอ
รับรู้มามันควรจะเป็นเหตุผลที่สนับสนุนให้อัครคุปต์ไปจากเธอเร็วกว่าเดิมสิ
ไม่ใช่มาทำตัวเหมือน 'คลังรัก' เธอมากแบบนี้

*ก็พอจำได้อยู่ว่าเขาถูกวางคาแร็กเตอร์มาให้เป็นผู้ชายคลังรัก แต่คนที่
เขาจะแสดงความคลั่งรักใส่มันต้องเป็นนางเอกที่ยังไม่โผล่หัวมาสิ ไม่ใช่
นางร้ายอย่างเธอคนนี้*

"เสร็จแล้วค่ะ"

ช่างทำเล็บคนโปรดที่รับรู้ได้ถึงสภาพอารมณ์อันไม่ปกติของนางเอก
สาวลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ในที่สุดงานในวันนี้ก็จบลงโดยที่หล่อ่น
ไม่ต้องเป็นที่รองรับอารมณ์ของอีกฝ่าย

"อ้อ" เมื่อเจ้าหญิงกุหลาบขาวรู้สึกตัวก็ซ้กมือกลับมาแล้วมองสำรวจ
ลวดลายบนเล็บสีขาวสวย ก่อนพยักหน้าหงึกหงักด้วยท่าทางพึงพอใจ

"ถ้าคุณนี่ไม่มีอะไรที่อยากให้แก่แล้ว พี่กลับเลยนะคะ"

พอแน่ใจแล้วว่าลูกคำวี่ไอพีกระเป๋านักพอใจกับผลงาน สาวข้ามเพศ
ร่างใหญ่ก็รีบกระวีกระวาดเก็บอุปกรณ์อย่างรวดเร็วโดยไม่กล้าแม้แต่จะเหลือบมอง
'อาหารตา' ชั้นเลิศซึ่งนั่งรออยู่บนโซฟาตัวใหญ่

ก๊นะ ชื่อเสียงเรื่องความ 'หวงกลัว' ของแม่กุหลาบขาวนี่โด่งดังจะตายไป
ใครมองไฮโซหนุ่มน้อยเป็นไม่ได้ สถานเบา 'เจ้าที่' ก็แค่ถลิ่งตาใส่
ส่วนสถานหนัก...ได้ข่าวว่าจากนางเอกไฮโซก็เคยแปลงร่างเป็นสก็อทยมือตบ

มาแล้ว

แต่อย่างว่า โชคดีที่เกิดมาเงินหนา เรื่องพวกนั้นจึงไม่เคยเป็นข่าว บรรดาแฟนคลับเลยยังคงหน้ามืดตามัวมองว่าเป็นนางฟ้านางสวรรค์เหมือนเดิม

"ทำเล็บเสร็จแล้วใช่ไหม" อัครคุปต์ที่รอคนรักทำเล็บจนเกือบหลับไป รอบหนึ่งหาวหวอด ยัดสมาร์ตโฟนรุ่นที่อปลงกระเป๋ากางเกง "ไปแต่งตัวสิ"

"คะ?" นิสรีนอุทานเสียงแหลม ดวงตาสวยเฉียวละจากเล็บมือไปยัง วงหน้าหล่อเหล่าโดดเด่นจนพระเอกหลายคนยังซัดซ้าย "แต่งตัวไปไหน"

"กินข้าวกันไง"

"ฮะ?"

"วันเนี่ยนเสาร์" อัครคุปต์ว่า พอเห็นหัวคิวอ่อนจางขมวดมุ่นก็เอ่ยย้า "เสาร์สุดท้ายของเดือน นิสรีนเป็นคนพูดเองว่าเสาร์อาทิตย์สุดท้ายของเดือน เป็นวันของ 'เรา' " ชายหนุ่มเน้นเสียงหนักตรงคำสุดท้าย

นัยน์ตาสวยเฉียวไหววูบสะท้อนความรู้สึกบางอย่าง ก่อนจะเบือนหน้าหนี ให้พ้นดวงตาคม นิสรีนสูดหายใจลึก มือเรียวยกขึ้นลูบใบหน้าเพื่อขบไล่ ความเจ็บร้าวจากเรื่องราวในอดีตออกไป

"นิจจำได้" น้ำเสียงแข็งห้วนอยู่เป็นนิลสั้นเครือ พอแน่ใจว่าควบคุม ความรู้สึกได้ดีประมาณหนึ่งเธอก็หันกลับมาสบตาเขากอีกครั้ง "นิจจำได้ดีว่า ทุกสุดสัปดาห์สิ้นเดือนมันคือวันของเรา" หญิงสาวแค้นหัวเราะ "แต่ไม่คิดว่า พี่คุปต์จะยังจำได้ก็เท่านั้น"

เพราะตลอดมาคนที่เรียกร้องและพยายามหาเวลาว่างมาใช้ร่วมกันมีแค่ เธออยู่ฝ่ายเดียว

ทั้งวงการต่างรู้ว่าเสาร์อาทิตย์สิ้นเดือน ถ้าไม่ใช่เรื่องขอขาดบาดตาย หรืองานใหญ่ที่เลี่ยงไม่ได้จริงๆ นางเอกสาวเจ้าของฉายาเจ้าหญิงกุหลาบขาว จะไม่รับงานเด็ดขาด ครั้งหนึ่งผู้จัดการส่วนตัวอย่างเจนสุดาเคยบ่นว่านิสรีน สูญเสียรายได้จากการปฏิเสธงานเพราะเหตุผลนี้ไปไม่รู้กี่ล้านแล้ว

แต่คุณหนูไฮโซที่คาบช้อนทองฝังเพชรมาเกิดกลับขี้กัโหล่ ไม่สนใจ

เงินจำนวนนั้นเลยสักนิด

ก็เงินพวกนั้นจะไปเทียบกับการใช้เวลาอยู่ร่วมกับพี่คุปต์ของเธอได้อย่างไร ทั้งที่หญิงสาวคิดแบบนั้น แต่สำหรับอัครคุปต์แล้ว... 'ทุกสิ่ง' ล้วนสำคัญกว่าเธอทั้งสิ้น

ไม่ว่าจะงาน แข่งรถ หรือปาร์ตี้กับเพื่อน เขาเลือกทุกอย่างแล้วหันกลับมา ปฏิเสธนัดหมายของ 'เรา' ด้วยเหตุผลที่ว่า 'เสาร์อาทิตย์สิ้นเดือนมันก็มีอยู่ทุกเดือนนั่นแหละ แต่งานนี้มันไม่ได้มีทุกเดือนสักหน่อย เดือนหน้าค่อยอยู่ด้วยกันก็ได้'

ความทรงจำเหล่านั้นไม่ได้หวนกลับมาแค่ในหัวของนิสริน เพราะอัครคุปต์เองก็ระลึกได้อย่างรวดเร็ว ดวงตาคมดูอาบไล่ไปด้วยความรู้สึกผิด ชายหนุ่มคว้ามือเรียวยาวซึ่งเล็กจนเขาสามารถใช้มือเดียวรวบสองมือของเธอได้มากุมไว้ ขณะที่อีกข้างก็เลื่อนไปสัมผัสผิวแก้มขาวซีด ผู้นำแห่งมหัศจรรย์ ถูกริมฝีปาก ท้ายที่สุดคำพูดนั้นก็ออกจากกลีบปากสีแดงจัด

"...ขอโทษ"

"คะ?" นิสรินเปลือยอกทานเสียงสูง ดวงตาซึ่งเมื่อครู่ยังฉาบทับด้วยความเจ็บปวดผิดหวังถูกแทนที่ด้วยความตกใจระคนสับสน หญิงสาวกอดตาไปมาอย่างครุ่นคิด "เมื่อก็...พี่คุปต์พูดว่าอะไรนะ"

คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน ชายหนุ่มหลับตาลงจนมองเห็นแพขนตายาว หลังทบทวนดีแล้วก็ลืมตาขึ้น ใช้ดวงตาซึ่งเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดอย่างจริงจังจับจ้องไปยังนัยน์ตาของคนรัก

"พี่บอกว่าขอโทษ"

เขา...ขอโทษ...เธอ?

หัวใจของนิสรินเต้นระรัวแรงขึ้น ความตื่นเต้นระคนยินดีไหลวนอยู่ในอก หนึ่งในนิสัยที่เหมือนกันราวกับถอดออกมาของพระเอกและนางร้าย ผู้คาบช้อนทองฝั่งเพชรมาเกิดอย่างเขาและเธอก็คือการแทบจะไม่เคยขอโทษใครเลย เพราะต่างไม่ค่อยรู้สึกว่าตัวเองทำอะไรผิด หรือต่อให้รู้ว่าผิด...

ก็เยอหยิ่งปากหนักรักศักดิ์ศรีจนไม่คิดจะเอ่ยคำขอโทษออกไป

ที่ว่าคนปากหนักทุกคนย่อมมีคุณสมบัติที่ได้รับช้อยกเว้นนั้น สำหรับ อัครคุปต์...คนคนนั้นคงเป็นนางเอกตัวจริงของเขา แต่สำหรับนางร้ายผู้คลั่งรัก อย่างนิสริน...คนเดียวที่เธอยอมเอ่ยปากขอโทษไม่ว่าตัวเองจะผิด ไม่ผิด ไม่รู้ตัวว่าทำอะไรผิด หรือแม้แต่เขาเป็นฝ่ายผิด...เธอก็พร้อมจะเอ่ยปากขอโทษก่อนถ้าคนคนนั้นคืออัครคุปต์

ตลอดมามันเป็นแบบนี้ กระทั่งวันครบรอบหกปีที่อัครคุปต์ปล่อยให้เธอ รือที่ร้านอาหารหรืออยู่ครั้งก่อนคืนเพราะเขาลืม...ชายหนุ่มยังไม่แม้แต่จะเอ่ยปากขอโทษเธอสักคำ มีเพียงกำไลข้อมือคาร์เทียร์มูลค่าครึ่งล้านที่ถูกส่งมา เพื่อบอกให้รู้ว่าเขาเป็นฝ่ายผิด

มาวันนี้คนที่ไม่เคยขอโทษเธอเลยสักครั้งกำลังขอโทษเธอนั้นหรือ หยดน้ำตาร่วงหล่นจากหน่วยตาเฉียว นั้นทำให้คนที่เฝ้ามองอยู่หัวใจ ไหววบ วงหน้าหล่อเหล่าซีดลงไปหนึ่งเฉดพลาจริบถามด้วยสีหน้าร้อนรน "นี่ช...เป็นอะไร พี่...ทำอะไรผิดรีเปล่า" คนที่เปี่ยมล้นด้วยความมั่นใจ และไม่เคยคิดว่าตัวเองทำอะไรผิดมาก่อนตั้งคำถามด้วยความระมัดระวัง เมื่ออยู่ดีๆ คนรักก็ร้องไห้ออกมา

"พี่คุปต์...ขอโทษนี่ซึ้งน้เธอ" หญิงสาวเ้มปาก พยายามหยุดการ ร้องไห้ให้น่าอัปอายนี้ลง ดวงตาซึ่งยังพร่ำมัวจับจ้องไปยังอดีตคนรัก "พี่คุปต์ รู้มั้ยว่านี่คือคำขอโทษแรกทีนี่ชได้จากพี่"

ชายหนุ่มสูดลมหายใจลึก ดวงหน้าหล่อเหล่าแห่งนี้ขึ้นมองเพดานเล่นระดับ เพื่อสะกดกลิ่นความรู้สึกที่ตีขึ้นมาในอก ก่อนจะรวบรวมระหงเข้ามาถอดไว้ โดยไม่สนใจว่าเธอจะต่อต้านขัดขืนหรือไม่ อัครคุปต์โน้มตัวลงกอดเธอไว้ กระซิบข้างใบหูของคนที่เริ่มข่มเสียงสะอื้นและน้ำตาไว้ไม่อยู่

"พี่ขอโทษ ขอโทษที่ตลอดมาไม่เคยพูดคำนี้กับนี่ชเลย ขอโทษที่ทำเหมือนตัวเองไม่เคยทำอะไรผิด ขอโทษที่เคยไม่ใส่ใจนี่ช เย็นชากับนี่ช พี่...ขอโทษจริงๆ"

ยิ่งเขาพร่ำคำขอโทษออกมามากเท่าไร คนในอ้อมแขนก็ยิ่งร้องไห้
สะอึกสะอื้นมากเท่านั้น

นิสรีนอาจเคยน้ำตาคลอ เคยร้องไห้ต่อหน้าอัครคุปต์มาบ้าง ซึ่งหลายครั้ง
ชายหนุ่มมองออกว่านักแสดงฝีมือดีอย่างเธอกำลังเล่นละครเพื่อเรียกกร้อง
ความสนใจจากเขา

แต่ไม่เคยมีครั้งไหน...ที่คนรักจะกำแขนเสื้อเขาไว้แน่นแล้วร้องไห้
สะอึกสะอื้นราวกับจะขาดใจแบบนี้

และนิสรีนคงไม่รู้...ว่านั่นทำให้หัวใจเขาแทบจะขาดตามไปด้วยจนต้อง
วอนขอ

"นี่ซี อย่าร้องไห้เลยนะ พี่...จะไม่ไหวแล้วจริงๆ"

บทที่ 4 สับสน

ทั้งคำว่ารัก ทั้งคำขอโทษที่ไม่เคยหลุดจากลิ้นปากหนาสี่แดงสด ทั้งพฤติกรรมต่างๆ ที่ผิดแผกจากหน้ามือเป็นหลังมือของอัครคุปต์ สร้างความสับสนให้กับนิสรินอย่างลึกล้ำ

การตัดใจจากผู้ชายที่เฝ้ารักมานานสิบปีไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่เพราะเธอยังรู้จักรักตัวเองอยู่บ้าง นิสรินถึงได้พยายามกีดพันก้าวออกมาจากเขา จากเงามืดของโชคชะตาอันเลวร้ายที่รออยู่ในอนาคต ทั้งที่เธอก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าถ้าหากถอยออกมาจากวังวนรักสามเส้านี้สำเร็จ ชีวิตจะเป็นอย่างไรต่อไป

แต่ในขณะที่เธอพยายามจะหนีให้พ้นจากเส้นทางเดิม อัครคุปต์ที่เคยเย็นชาไร้หัวใจใส่กันกลับเป็นฝ่ายก้าวเข้ามาหาจนถึงขั้นวิ่งไล่ตามอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

แน่นอนว่าหัวใจซึ่งยังอัดแน่นไปด้วยความรักที่มีต่อเขาย่อมเต้นระรัวด้วยความยินดีอย่างบ้าคลั่ง มันบอกให้เธอลองเสียงอีกสักหน ฉวยโอกาสนี้คว้าหัวใจอัครคุปต์ มาครองเอาไว้ให้อยู่หมัด แต่สมองกลับพยายามฉุดกระชากเธอให้หลุดจากภวังค์รักลงตาที่ไม่มียันเป็นไปได้นั้น

ทุกความขัดแย้งย่อมสร้างความสูญเสีย โดยเฉพาะความขัดแย้งในตัวเอง

ที่ทำให้คนแทบจะทนแบกรับไว้ไม่ไหว

สัมผัสแผ่วเบาบนแก้มทำให้หญิงสาวสะดุ้ง วงหน้าสวยสะប់ดกกลับไปมองทางซ้ายมือของตัวเอง จึงเพิ่งเห็นว่าอดีตคนรักลูกจากฝั่งตรงข้ามมายืนโน้มตัวอยู่ใกล้ๆ ด้วยแววตาแฝงความหวังใย

"นี่ช เป็นอะไรี่เปล่า"

ดวงตาสวยเฉียวกวาดมองใบหน้าหล่อเหลาซึ่งชาวเน็ตต่างเอ่ยแซวกันเล่นๆ ว่า 'ใบหน้าพระราชทาน' ตั้งแต่โครงหน้าคม ลันกรามชัด เนื้อโหนกแก้มสูงขึ้นไปคือดวงตาโตคมกริบในเบ้าตาลึก แพนตามานล่างดกหนาไม่ต่างจากคิวเข้มได้รูป จมูกโด่งปลายงุ้มรับกันกับริมฝีปากหนาสีแดงสด ผิวขาวราวหิมะตัดกับผมทรงคอมม่าสีดำสนิท ห่วงสีเงินสวยสะท้อนแสงจากรูปร่างสุดของใบหู

ดูจากลักษณะภายนอกทั้งรูปร่างที่สูงใหญ่ โหนกแก้มสูง หรือเบ้าตาลึกก็รู้แล้วว่าชายหนุ่มไม่ใช่คนเชื้อสายไทยเต็มร้อย เพราะ 'คุณอลิเซีย' มารดาของเขาเป็นสาวลูกเสี้ยวผู้มีทั้งเชื้อสายกรีก ตะวันออกกลาง และไทยปะปนอยู่ในร่าง ดีเอ็นเอที่ผสมผสานระหว่างลูกเสี้ยวคนสวยกับหนุ่มไทยเชื้อสายจีนผู้หล่อเหลาจึงออกมาเป็นประติมากรรมชิ้นเอกอย่างอัศจรรย์ มหัสีวัต

และตอนนี้ผู้ชายที่หล่อเหลาจนพระเอกหลายคนยังเทียบไม่ติดก็กำลังใช้ดวงตาคมดุสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำคู่นั้นมองเธอด้วยสายตาหวังใย

นิสรินมัมปาก แม้จะรู้สึกดีแค่ไหน เธอก็ยังบัดมือเขาออกจากไหล่ปฏิเสธด้วยสีหน้าแข็งทื่อ

"เปล่า นี่ชไม่ได้เป็นอะไรี่ พี่คุบต์กลับไปนั่งเถอะ"

จ้องหน้าเธออยู่จิตใจหนึ่งอัศจรรย์ก็พยักหน้ารับ

"โอเค"

ขณะที่เธอกำลังจะผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอกที่เขายอมกลับไปนั่งที่เดิม นิสรินก็แทบสะดุ้งเมื่อร่างสูงใหญ่เลือกทิ้งตัวลงบนเบาะข้างๆ เธอ

"พี่คุบต์! ทำอะไรนี่!" นางเอกสาวคนดังถลึงตาใส่ แต่ชายหนุ่มที่वादแขนพาดกับนักเก้าอี้ตัวยาวจนคล้ายจะโอบเธออยู่กลายเป็นกลับเลิกคิ้วใส่ ตอบรับ

หน้าตาย

"ก็นิ่งตามทีนี่ชบอกลง"

"ไม่ เดียว! นี่ชบหมายถึงให้พี่กลับไปนั่งที่ตัวเองโน่น"

"เปลี่ยนใจแล้ว อยาکنั่งกับนี่ช"

"แต่นี่ชอี๊ดอัด"

"อี๊ดอัดอะไร นี่ชขอไม่ให้พี่กอดจะตาย" อัครคุปต์ยกไหล่ "ชู้ไม่ต้องงอแงแล้ว ดูโน่นเร็ว พระอาทิตย์กำลังจะตกแล้วนะ"

ชายหนุ่มพุกพวยกให้คนรักมองไปยังพระอาทิตย์ดวงโตที่ใกล้จะตก
 แม้ในเมืองหลวงของประเทศซึ่งอัดแน่นไปด้วยตึกรามบ้านช่อง พระอาทิตย์
 ดวงโตจะไม่ได้หล่นวูบหายไปในพื้นที่น้ำเจ้าพระยา ทว่าฉากหลังที่เป็นวัดชื่อดัง
 ก็ดูสวยงามไปอีกแบบ

นิสรินเผลอหันไปตามสายตาของอดีตคนรัก กลีบปากเคลือบสีแดง
 ตามแบบฉบับนางร้ายขบแน่น แหวตาสันไหวเมื่อจำได้... ว่าครั้งหนึ่งเธอเคยบอก
 อัครคุปต์ว่าอยากมากินอาหารร้านนี้ อยากรู้อาหารที่ตักด้วยกันกับเขา

แต่ก็เป็นอัครคุปต์ไม่ใช่หรือที่บ่นว่าไร้สาระ พระอาทิตย์ตกในเมืองมีอะไร
 ให้หน้าดูกัน ครั้งนั้นเขาไม่ยอมมาดินเนอร์กับเธอ แล้วเลือกชดเชยด้วยการพาไป
 ล่องเรือยอชต์ดูพระอาทิตย์ตกทะเลที่ภูเก็ตแทน

ผืนฟ้าค่อยๆ ถูกแต่งแต้มด้วยสีของอาทิตย์อัสดงจนแปรเปลี่ยนเป็น
 สีชมพูเจือส้มคล้ายสีแซลมอน ก้อนเมฆสีขาวยามกลางวันถูกอาบย้อม
 จนบางส่วนกลายเป็นสีทอง ไม่ช้าไม่นานพระปรางค์องค์ใหญ่ก็ค่อยๆ
 เปล่งแสงเรืองรองออกมา

"สวยจัง"

หญิงสาวหลุดดูทาน ชั่วขณะนั้นเธอเผลอหลงลืมความขัดแย้งระหว่าง
 ตัวเองกับอดีตคนรัก ฝ้ามองความงดงามอันกลมกลืนกันระหว่างธรรมชาติ
 กับสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมาด้วยแววตาเป็นประกาย ขณะที่อัครคุปต์นั้น...
 ดวงตาคู่มือได้เลื่อนจากพระปรางค์องค์ใหญ่มาอยู่ที่คนข้างตัวนานแล้ว

ยิ่งวันเวลาผ่านไปชายหนุ่มก็ยิ่งแน่ใจว่าเขาจะไม่ยอมปล่อยให้มือจากนิสริน แล้วไปรักผู้หญิงที่ถูกลิขิตไว้ให้เป็นนางเอกของตัวเองเด็ดขาด

การต่อสู้กับโชคชะตาที่ถูกขีดเขียนไว้มันอาจจะยาก แต่อัตรรูปตั้มนั้นใจว่า เขาสามารถสู้กับมันได้

...ขอเพียงแค่นิสรินเลือกจะสู้ไปกับเขาก็พอ

"ทำไมถึงมาที่นี่"

ทันทีที่รู้สึกตัวตื่น นิสรินซึ่งเผลอหลับไปเพราะความเหนื่อยล้า ความเครียด ผสมกับฤทธิ์ของไวน์สองแก้ว...และความรู้สึกปลอดภัยยามอยู่ใกล้อัตรคุปต์ จนกล้าปล่อยตัวตามสัญชาตญาณซึ่งบ่มเพาะมาสิบปี ก็ร้องถามเสียงดัง ร่างที่เพิ่งถูกวางลงบนโซฟาตัวใหญ่ไปไม่นานนักก็ดึงตัวลุกขึ้นนั่ง กวาดมอง สถานที่อันคุ้นเคยด้วยแววตาสับสน

"นี่ช ออย่าทำเหมือนพี่มอมเหล้าแล้วหลอกพาเธอมาทำมิดีมิร้ายสิ" อัตรคุปต์ดูอย่างทนไม่ได้กับท่าที่แบบนั้น "นี่มันที่บ้านเราเอง ไม่ใช่ที่อื่นสักหน่อย"

มือใหญ่เริ่มปลดกระดุมเม็ดบนและพับแขนเสื้อขึ้นไปจนถึงข้อศอก ชายหนุ่มลอบถอนหายใจเบาๆ เมื่อเห็นสีหน้าตึงเครียดของคนรัก ร่างสูงกว่า ร้อยแปดสิบสามเซนติเมตรเดินเข้าไปทึ่งตัวลงข้างๆ หญิงสาว รู้สึกดีขึ้นมา นิดหน่อยที่นิสรินไม่รังเกียจกันถึงขั้นสะดุ้งตกใจจนโอเวอร์อะไร

"พี่คุปต์บอกจะพานีซกลับบ้าน"

หลังกินข้าวเสร็จชายหนุ่มให้สัญญากับเธอแบบนั้น นิสรินที่รู้ว่าเขาเป็นคนรักษาคำพูดจึงคลายใจจนเผลอหลับไป

"นี่ที่บ้าน" เขาย้ำ ร่างสูงเท่าแขนข้างหนึ่งกับพนักโซฟา โนม้ตัวเข้าหา คนรัก นัยน์ตาสีเข้มเป็นประกายยามประกาศ "บ้านของเรา"

'บ้านของเรา'

อีกแล้ว...

ปลายเล็บที่เพิ่งผ่านการตกแต่งมาวันนี้จิกอุ้งมือจนเป็นรอย ริมฝีปาก ถูกขบแน่น

...คำที่เธอเคยอยากได้ยินจากปากอัครคุปต์ มาในวันที่สายเกินไปอีกแล้ว

นางเอกคนดังละสายตาจากอดีตคู่หมั้น ดวงตาสวยเฉียวที่เคลือบคลอด้วยม่านน้ำตาบางเบากวาดมองไปทั่วเพนต์เฮ้าส์ ทั้งห้องนั่งเล่นที่พวกเธอกำลังนั่งอยู่ โต๊ะอาหารขนาดหกที่นั่งติดผนังกระจกซึ่งมองเห็นวิวของแม่น้ำเจ้าพระยาได้อย่างชัดเจน ไกลออกไปหน่อยคือทางไปห้องครัว มุมสุดฝั่งซ้ายคือบันไดขึ้นสู่ชั้นบนของเพนต์เฮ้าส์ราคาเกือบสองร้อยล้านของโครงการคอนโดมิเนียมสุดหรูซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์จาก MA Property

สถานที่ที่ตลอดสามปีมานี้เธอใช้ชีวิตอยู่มากกว่าบ้านของตัวเอง

"ปกติ... ฝั่คุปต์เรียกมันว่า 'บ้านพี่' ไม่ใช่เธอ"

นิสรินย่อนถามทั้งที่ไม่ยอมสบตาเขา จึงไม่เห็นแววตารู้สึกผิดของชายหนุ่ม ริมฝีปากหนาเม้มแน่นก่อนจะค่อยๆ ตอบออกไป

"พี่ก็ไม่เคยบอกว่ามันไม่ใช่บ้านของนิช"

"เธออะ" เธอแค้นหัวเราะ ดวงตาซึ่งหลบเลี้ยงเขามาครู่หนึ่งหันกลับไปสบตากัน นิสรินมองเห็นความรู้สึกลึกซึ้งในหน่วยตาคม... เช่นเดียวกับที่อัครคุปต์มองเห็นความเจ็บปวดในดวงตาสีน้ำตาลวาววริน "แต่ปกติ... พี่ชอบไล่ นิชกลับบ้านนี้ นั่นไม่ได้หมายความว่า... ที่นี่ไม่ใช่บ้านนิชหรือเธอ"

"...นิช"

หัวใจของอัครคุปต์หดเกร็งด้วยความรู้สึกผิดระคนเจ็บปวด

รู้... ไม่ใช่ไม่รู้ว่าการผิดกรรมตลอดสิบปีที่ผ่านมาของเขาทำให้คนรักต้องเสียใจจนกลายเป็นการสร้างบาดแผลบนหัวใจดวงน้อย แต่ที่ผ่านมามีว่าจะพยายามแค่ไหน... อัครคุปต์ก็ไม่เคยทลายกำแพงที่ขวางกั้นพวกเขา ลงได้เลย

นั่นคงเพราะหัวใจดวงนี้ของเขา... ถูกลิขิตมาให้ใช้มันเพื่อรักผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่ นิสริน

แต่ไม่ใช่วันนี้และตอนนี้...ที่อัครคุปต์พร้อมจะควบคุมและเลือกทุกสิ่งด้วยตัวเอง

ไม่ใช่เพราะปลายนิ้วของใครบังคับให้ต้องเป็น!

รองประธานบริหารแห่ง MA Property เม้มริมฝีปาก สายตาทอดมองสีหน้าเจ้าบ่าวของคนรักด้วยความปวดใจ ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นจากโซฟา พระเอกซึ่งถูกออกแบบมาให้เย่อหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีค่อยๆ คุณเขาสองข้างลงบนพื้นพรม โดยที่ยังไม่ละสายตาคงจากหญิงสาว เขาเลยได้เห็น...ดวงตาซึ่งเบิกกว้างด้วยความตื่นตกใจของเธอ

"พี่คุปต์! ทำอะไรนะ! ลุกขึ้นมา..."

น้ำเสียงของนิสรินขาดหัวงเมื่อคนที่คุกเข่าลงตรงหน้าเธอโน้มตัวเข้ามาใกล้ก่อนใช้สองมือโอบรัดรอบเอวคอด วงหน้าหล่อเหลาราวเทพเจ้าแนบลงกับหน้าท้องแบนราบ น้ำเสียงซึ่งเคยแข็งกระด้างเย็นชาคล้ายจะสิ้นเครือ

"ถ้าพี่ขอโอกาส...นี่จะให้พี่ได้มั้ย" สองมือหนากระชับร่างที่สวมกอดอยู่ให้แน่นขึ้น ดวงหน้าหล่อเหลาซ้อนขึ้นมองเธอจากด้านล่าง มันคือสัญญาณบอกให้นิสรินรับรู้...

...ว่าในความสัมพันธ์ครั้งนี้ พระเอกผู้เย่อหยิ่งถือตัวอย่างเขาพร้อมจะตกเป็นรองอยู่ใต้อาณัติของเธอ

นิสรินเฝ้ารักร้ออัครคุปต์มาสิบปี

สิ่งที่นางร้ายนิสัยเสียอย่างเธอตั้งใจรอมาตลอดคือวันหนึ่งที่ดวงตาคู่นั้นจะหันกลับมาเห็นเธออยู่ในสายตามากกว่าการเป็นคู่รักจากผลประโยชน์ทางธุรกิจ วันที่อัครคุปต์จะเต็มใจทำสิ่งต่างๆ ให้เธอด้วยความรักไม่ใช่เพราะหน้าที่วันที่เขาจะมองเธอด้วยสายตาเจือแววรักใคร่อ่อนโยนบ้างสักเสี้ยวก็ยังดี

และมันก็มาถึง...ในวันที่เธอตัดสินใจเลิกรอแล้ว

ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขา...มันเป็นตลกร้ายจริงๆ ด้วย

เพราะอัครคุปต์ไม่ยอมปล่อยและนิสรินในตอนนั้นก็เหนียวลำเกินกว่าจะผลักใส่ หญิงสาวจึงปล่อยให้เขากอดซุกซบอยู่ตรงหน้าท้องของเธอ ซ้ำมือไม่รักดียังทรยศมองไปลูบไล้กลุ่มผมหนามุ้มของเขาอย่างที่เคียดอยากสัมผัสมาตลอดนอกจากตอนอยู่บนเตียงด้วยกัน

รอนจนอารมณ์ของทั้งคู่เริ่มสงบลง นางเอกสาวก็ถอนหายใจยาว ดวงตาที่แฝงแววบอบช้ำหลุมมองคนที่ไม่ได้ถูกลิขิตให้เป็นของเธอ แล้วค่อยๆ เอ่ยขึ้นอย่างมีสติ

"พี่คุปต์จะทำแบบนี้ไปทำไม ตลอดมาพี่ก็ไม่ได้...รักหรือแคร์นี่ซสักเท่าไร"

"ใครว่าพี่ไม่รัก ไม่แคร์นี่ซ"

ชายหนุ่มที่หลับตาซุกซบไปหน้าอยู่กับหน้าท้องแบนราบลึ้มตาขึ้นมาถึงวงหน้าหล่อเหลาแห่งขึ้นสบตาคันรัก อธิบายเสียงแข็งหนักแน่น

"พี่รักนี่ซมาตลอดนั่นแหละ"

"ไม่จริง" นิสรินเถียง หัวใจเปลวเต้ระเบิดไปกับคำบอกรักนั้นจนกลัวว่าเขาจะได้ยิน หญิงสาวพยายามผลักใส่คนที่กอดกันไว้ออก ทว่าอัครคุปต์ก็ยังเป็นอัครคุปต์

ถ้าเขาไม่ยอมปล่อย...อย่างไรก็ไม่ยอมปล่อยเด็ดขาด

"พี่คุปต์ ปล่อยนี่ซแล้วลุกขึ้นมาคุยกันดิ"

นางร้ายผู้ถูกวางคาแร็กเตอร์ให้อารมณ์ร้อนอยู่ตลอดพยายามเกลี้ยกล่อมเขาอย่างใจเย็น

"นี่ก็ดีแล้ว"

"ดีตรงไหน นี่ซอึดอึดนะมากอดกันแบบนี้ แล้วคุยกเขาอยู่อย่างนี้เดียวเห็บก็กินหรืออก อายุก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้วนะ ลุกขึ้นมาเถอะ"

พอถูกทักเรื่องอายุ คนที่แก่กว่าสองปีก็ตัวกระตุกจนผลอเถียงกลับ

"กอดแค่นี้จะอึดอึดอะไร ตอนที่กอดมากกว่านี่นี่ซยังไม่เห็นบ่น"

วงหน้าสวยช่านสีเลือดทันทีเพราะรับรู้ได้ว่าเขาหมายถึงอะไร นิสริน

แม่ปาก พาดผัวะเข้าที่ป่าหนา

"พี่คุปต์! ถ้าไม่ลูก นี่จะไม่คุยแล้วนะ"

อัครคุปต์แม่ปาก พอเห็นความแน่วแน่ในดวงตาสีน้ำตาลก็ถอนหายใจ เป็นฝ่ายยอมแพ้ก่อน

ก็ได้ ถือว่าชดเชยให้กับที่ผ่านมาแล้วกัน

ชายหนุ่มยอมมลุกจากพื้นพรมตามคำสั่ง ทว่าต่อนั้นเองร่างสูงใหญ่ กลับโชนจะทำจะล้มทับจนนิสรีนต้องรีบรับเขาไว้ด้วยสีหน้าตกใจ

"พี่คุปต์! เป็นอะไร! เหน็บกินหรือ"

ท่าทางเป็นห่วงเป็นใยของคนรักทำให้ริมฝีปากแดงจัดแม่แน่น พยายามกลั้นรอยยิ้ม นัยน์ตาคมพราวระยับอย่างใจชื้นเมื่อมันใจยิ่งกว่าเดิมว่า หัวใจของกุหลาบขาวดอกนี้ยังไม่เปลี่ยนไป

ยังคงมีแต่เขาอัดแน่นอยู่ในนั้น

"อ้อ เหน็บกิน" ผู้ชายที่เกลียดการเสแสร้งอย่างเขา ในเวลานี้กลับแก้ง เหน็บกินจนไม่อยากขยับ ทว่าดูท่าแล้วฝีมือการแสดงของท่านรอมฯ แห่ง MA Property คงย่าแย่ หรือไม่อย่างนั้นก็คงเป็นสายตาของนางเอกสาว ฝีมือฉกาจที่ดีเกินไป ไม่นานนิสรีนก็มองออก ริมฝีปากรูปกระจับแม่แน่น มือเรียวยปราศจากแหวนหมั้นผลักร่างสูงใหญ่ออกห่างโดยไม่อ้อมแรง

"ไม่ต้องมาทำแบบนี้เลย" คนที่เคยยอมมาตลอดดลิ่งตาใส่ หญิงสาว ถอนหายใจซ้าก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่พยายามใจเย็นอีกรอบ "พี่คุปต์ มาคุยกันดีๆ ลักทีเถอะ"

เพราะเห็นท่าที่จริงจังของคนรัก ชายหนุ่มจึงตัดสินใจเลิกอวดแกล้งเคลือบ เธอชั่วคราวโดยไม่ลืมหัดไว้ในใจ

รวันที่นิสรีนยอมกลับมาเป็นของเขาก่อนเถอะ ได้มีการทบทวนทบทดอก กันแน่

มือใหญ่รวบมือเรียวยขึ้นมากาะกุม ปลายนิ้วด้านลูบไล้นิ้วนางข้างซ้าย ซึ่งยังหลงเหลือรอยแหวนหมั้นอยู่จางๆ ริมฝีปากหนากระตุกยิ้มฝาด หมายความว่า

ในใจว่าอีกไม่นาน...เขาจะทำให้ฉันว่างข้างนี้ไม่ว่างเปล่าอีกครั้ง

"พี่รักนี่ซ" อัครคุปต์ตัดสินใจเปิดประเด็นด้วยสิ่งที่เขาคิดว่าสำคัญกับความรู้สึกของนิสรินมากที่สุด เพราะสบตากันอยู่ตลอดเวลา...ชายหนุ่มจึงมองเห็นดวงตาคู่สวยสั่นไหว เขาเห็นทั้งความคาดหวัง ความดีใจ รวมไปถึงความขลาดกลัวระคนไม่อยากจะเชื่อ

"นี่ซก็รู้ว่าพี่เป็นคนยังไง สิ่งที่คุณชายอย่างอัครคุปต์ มหัสวัต เกลียดที่สุดคือการถูกบังคับ หนักที่สุดคือการเอาแต่ใจ ถ้าไม่ใช่เพราะพี่ชอบนี่ซ รักนี่ซ มีเธอที่พี่จะยอมให้ผู้ใหญ่คลุมถุงชน มีเธอที่เจ็ดปีก่อนพี่จะยอมเป็นแฟนกับนี่ซแค่เพราะเรื่องธุรกิจ แล้วมีเธอ..." ริมฝีปากหนาคลี่ยิ้ม นัยน์ตาคมเข้มเป็นประกาย "ที่ตลอดเจ็ดปีมานี้พี่จะมีแค่นี่ซ ซื่อสัตย์กับนี่ซคนเดียว"

มันไม่มีทางเป็นไปได้เลย

นั่นคือสิ่งที่นิสรินรู้้อยู่แก่ใจ เจ็ดปีมานี้เธอจึงใช้ความเชื่อที่นั่นหล่อเลี้ยงหัวใจว่าภายใต้ท่าทางเย็นชา อัครคุปต์คงมีใจให้เธอบ้างไม่มากก็น้อย

เพราะไม่เคยมีเลยสักครั้ง...ที่ผู้ชายสมบูรณ์แบบและมีผู้หญิงมากมายเข้าหาอยู่ตลอดเวลาอย่างเขาจะผล่อวอกแวกไปกับใครอื่น

"แล้วทำไมตลอดมาพี่คุปต์ถึงทำแบบนี้กับนี่ซ ทำไมถึงคอยแต่ผัดวันไม่ยอมแต่งงานกับนี่ซ"

"พี่ไม่รู้เหมือนกันนี่ซ" ชายหนุ่มส่ายหน้า "ก่อนหน้านี้พี่ก็เคยสงสัยเหมือนกันว่าทั้งที่พี่มั่นใจว่าตัวเองรักนี่ซ และไม่เคยคิดว่าคู่ชีวิตของพี่จะเป็นคนอื่นนอกจากนี่ซ แต่ทำไมพี่ถึงไม่สามารถแสดงออกให้นี่ซหรือใครรับรู้ได้เลยว่าพี่รักเธอมากขนาดไหน ทำไมหัวใจพี่ถึงวุ่นกังวลคอยแต่จะหลีกเลี่ยงการแต่งงานของเราอยู่ตลอดเวลา จนวันที่เจอกับพี่ได้รู้เรื่องนั้น พี่ถึงเข้าใจ..."

ริมฝีปากหนากระตุกยิ้มหยัน แววตาซึ่งเคยทอดมองเธออย่างรักใคร่แปรเปลี่ยนเป็นแห่งแล้งเย็นชาอย่างทีนิสรินคุ้นชิน

"เพราะพี่เป็นแค่ตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมาและถูกกำหนดให้รักคนอื่นที่ไม่ใช่พี่ซ"

ประโยคนั้นทำให้หัวใจทั้งของคนพูดและคนฟังบิดร้าวไปพร้อมๆ กัน
แม้จะพยายามทำใจยอมรับความจริงที่ว่าเขาและเธอเป็นเพียงแค่ตัวละคร
ซึ่งถูกใครบางคนสร้างขึ้นมา ทว่าลึกลงไปหัวใจสองดวงยังคงต่อด้าน ทั้งยัง
แฝงไปด้วยความเจ็บแค้นอย่างไม่อยากยอมรับมัน

นิสรินสูดลมหายใจลึกเข้าปอด เธอกล้าลึนก่อนความรู้สึกที่ดีขึ้นมาลงไป
เอ่ยปากอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำให้สงบนิ่งที่สุด

"ทั้งที่รู้แบบนี้แล้ว ทำไมพี่คุปต์ถึงทำแบบนี้ ทำไมถึงไม่ยอมปล่อยนิช
ไป..."

"เพราะพี่ทำไม่ได้!" ชายหนุ่มขจัดขึ้นเสียงดัง "พี่ปล่อยนิชไปไม่ได้
ที่จะปล่อยผู้หญิงที่พี่รักไปได้ยังไง"

"แต่พี่ไม่ใช่นางเอกของพี่! นิชเป็นนางร้ายที่ผ่านเข้ามาเป็นอุปสรรค
ระหว่างพี่กับผู้หญิงคนนั้น!" นิสรินขึ้นเสียงกลับ ความกดดันอัดอั้นถูกระเบิด
ออกมาในรูปแบบของน้ำตา

"พี่คุปต์เป็นพระเอก! แต่นิชเป็นนางร้าย! เราไม่ได้ถูกลิขิตให้เกิดมา
คู่กัน!!!" ดวงตาสวยเฉียวมองผู้ชายที่เธอรักด้วยแววตาปวดร้าว ความจริง
ที่ถูกกำหนดไว้ทำให้หัวใจทั้งดวงคล้ายจะถูกควักออกไปบดขยี้

"แต่พี่ไม่สน!" อัครคุปต์แผดเสียงดังลั่น สองมือประคองวงหน้า
เนียน้ำตาของคนรักเอาไว้ จ้องลึกเข้าไปในดวงตาแหลกร้าว "พี่ไม่สนว่าเรา
จะถูกกำหนดมาให้เป็นอย่างไร พี่ไม่สนว่านิชจะเป็นนางร้ายหรือพี่จะเป็นพระเอก
บ้างอะไรนั่น! ถ้าการเป็นพระเอกมันทำให้พี่รักเธอไม่ได้ พี่ก็พร้อมจะเป็น
ตัวร้ายที่ได้คู่กับนิช!"

ชายหนุ่มแนบหน้าผากลงกับหน้าผากมัน บอกเธอด้วยน้ำเสียงหนักแน่น
"นี่มันชีวิตของเราะนิช เราต้องเลือกเองได้สิว่าจะใช้มันแบบไหน"
และอัครคุปต์เลือกแล้ว... ว่าเขาจะใช้มันเพื่อรักนิสริน

บทที่ 5 ด้วยสัตย์สาบาน

ความรักอันเข้มข้นที่ฉายชัดในดวงตาคมกริบทำให้หัวใจของนิสริน
สั่นคลอน

เธอเองก็ไม่อยากเลิกกับเขา

ไม่อยากเลิกกับอัครคุปต์ทั้งวันนี้เขาอุตส่าห์รักเธอแล้ว แต่ว่า...

"เราเอาชนะเขาไม่ได้หรือพี่คุปต์ มนุษย์เอาชนะพระเจ้าไม่ได้"

ต่อให้ในโลกภายนอกนักเขียนคนนั้นจะเป็นมนุษย์ธรรมดาๆ คนหนึ่ง
ไม่ต่างจากพวกเธอ แต่สำหรับโลกใบนี้... หล่อนไม่ต่างอะไรจากพระเจ้าผู้สร้าง
และลิขิตทุกอย่าง

"ถ้าไม่ลองแล้วนี่จะรู้ได้ไงว่ามันไม่ได้"

"พี่คุปต์..."

"ทำไม่นิสรินถึงเอาแต่ผลักลิขิต พี่ ทั้งที่จริงๆ แล้วเธอเองก็ไม่มั่นใจด้วยซ้ำ
ว่าการที่เราเลิกกันตั้งแต่ตอนนี้มันจะทำให้เธอหนีพ้นจากโชคชะตาบัดชบ
นั้นได้"

คำถามแทงใจดำจากผู้ชายที่เธอรักทำให้นิสรินมัมปากแน่น

ใช่ เธอไม่มั่นใจเลยสักนิดว่าการเลิกกับอัครคุปต์จะทำให้ตัวเองหนีพ้น
จากเส้นทางที่ถูกลิขิตไว้

มันเป็นเพียงทางออกเดียวเท่านั้นที่นิสรินซึ่งกำลังมืดแปดด้านมองเห็น
"ในเมื่อเนื้เองก็ไม่มั่นใจว่านั่นคือทางเดียวที่จะเปลี่ยนโชคชะตาได้
แล้วทำไมเธอไม่ลองเสี่ยงไปด้วยกันกับพี่..." นัยน์ตาคมดูมองลึกเข้าไปใน
แววตาที่สับสน "...ลองเสี่ยงไปด้วยกันเถอะเนื้ พี่เชื่อว่าถ้าเราจับมือกันแน่นพอ
เราจะพากันผ่านเรื่องบ้าง พวกนี้ไปได้"

ความเชื่อมั่นอันเปี่ยมล้นของเขาทำให้หญิงสาวเริ่มลังเล ทว่า...

"เราไม่เหมือนกันพี่คุปต์" ริมฝีปากได้รูปค่อยๆ คลี่ยิ้มเฟื่อน ปรกกาย
แห่งความหวังที่พาดผ่านอย่างบางเบาตอนได้ยินอัครคุปต์พูดดับวูบลงไป
เพราะความจริงที่แตกต่างกันระหว่างเขากับเธอ "พี่คุปต์เป็นพระเอก ต่อให้
พยายามสู้แล้วพ่ายแพ้ต่อโชคชะตาที่ถูกลิขิตไว้ พี่คุปต์ก็จะได้เจอกับรักแท้
ได้พบกับบทสรุปอันสวยงาม แต่เนื้..." หญิงสาวกลักรั้งความเจ็บข้่าลงในอก
แววตาแหลกร้าวกับโชคชะตาที่ถูกลิขิตไว้ให้นางร้ายอย่างเธอ "แต่นางร้าย
อย่างเนื้...มีบทสรุปคือความตาย"

และที่น่ากลัวกว่านั่นคือเส้นทางก่อนจะเดินไปถึงบทสรุป นิสริน
ได้กลายร่างจากคุณหนูไฮโซนิสัยเสียไปเป็นนางมารร้ายซึ่งไม่รู้ผิดชอบชั่วดี
คิดแต่จะทำลายผู้หญิงคนหนึ่งให้ย่อยยับทั้งๆ ที่เด็กคนนั้น...มีสายเลือด
เดียวกับตัวเอง

"เนื้ไม่อยากถูกความริษยาซึ่งเปลี่ยนแปลงให้เป็นปีศาจ ไม่อยากถูกเวรกรรม
ตามทันจนชีวิตย่อยยับ ไม่อยากต้องจบชีวิตตัวเองลงเพราะไม่เหลืออะไรอีกแล้ว
และที่สำคัญ..."

นิสรินกัดริมฝีปากกลักรั้งสะอื้น มือเรียวเลื่อนขึ้นมาลูบขอบตาของผู้ชาย
ที่เธอรักมาตลอดอย่างแผ่วเบา

"...เนื้ไม่อยากถูกพี่คุปต์เกลียด"

เธอไม่อยากให้ความรักซึ่งปรากฏในดวงตาของเขาววันนี้ถูกแทนที่ด้วย
ความเกลียดแค้นชิงชัง

เพราะนั่นคงเป็นสิ่งที่ทำให้นางร้ายอย่างเธอรู้สึกแหลกสลายจนต้อง

ตัดสินใจสิ้นใจไปนับจบบชีวิตตัวเองลง

อัครคุปต์รู้...ว่าเดิมพันของนิสรีนสูงกว่าเขามาก เขารู้ว่าเธอพูดถูกว่า ถ้าหากการต่อต้านของพวกเขาล้มเหลว เขาก็แค่ถูกบังคับให้เริ่มต้นรักผู้หญิงคนนั้น มีชีวิตอันแสนสุขรออยู่ปลายทาง แต่บทสรุปของนิสรีนมีแต่ความพินาศย่อยยับจนต้องจบชีวิตตัวเอง

แต่เขาก็ยังเห็นแก่ตัว...อยากขอร้องให้เธอเสี่ยงไปด้วยกัน

ชายหนุ่มมดมือลงจากวงหน้าสวยมากอบกุ่มมือเรียวเอาไว้ แล้วจ้องลึกเข้าไปในดวงตาแหลกร้าวของเธอ

"นี่ซ พี่รู้ว่ามันไม่มีอะไรเป็นหลักประกันให้เธอมั่นใจได้เลยว่าเราจะต่อต้านโชคชะตาบ้าง นั่นได้ แต่นีซ..." ริมฝีปากแดงจัดระบายนรอยยิ้มเชื่อมั่นในตัวเองขณะเรียกชื่อเธอ

กุหลาบดอกเดียวที่เลือกด้วยตัวเองว่าจะปลุกไว้ในหัวใจดวงนี้

"ชื่อของพี่คือ 'อัครคุปต์' อัครคุปต์แปลว่า 'ปกครองตนเอง' พี่จะไม่ยอมปล่อยให้ชีวิตของตัวเองตกอยู่ในอำนาจจากปลายนิ้วของใครทั้งนั้น" ดวงตาคมกริบเป็นประกายวาวโรจน์ "และนี่ซเรียกพี่ว่า 'พี่คุปต์'...คุปต์ซึ่งหมายถึง 'คุ้มครองรักษา'..."

มือใหญ่ดึงมือเรียวเล็กมาวางทาบบนแผ่นอกตรงตำแหน่งของหัวใจ ให้คำมั่นสัญญาที่เขาสาบานว่าจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้มันเป็นจริง

"...พี่สัญญาว่าจะทำทุกอย่างเพื่อคุ้มครองนีซและรักษาความรักของเราเอาไว้" เขาระงับมือเธอซึ่งถูกดึงไปแนบไว้กับหัวใจ "แล้วถ้าวันไหนหัวใจดวงนี้มันจะเปลี่ยนไปรักคนอื่น...พี่จะเป็นคนจบชีวิตของพี่เอง"

สัตย์สาบานจากปากของผู้ชายที่เธอรัก พระเอกผู้ถูกสร้างมาให้อยึดมั่นต่อคำสัญญาเทียบเท่าชีวิต ทำให้ดวงตาของนิสรีนเบิกกว้าง หัวใจซึ่งเคยบิตร้าวด้วยความเจ็บปวดค่อยๆ เต็มกระหน่ำแรง เปลวไฟแห่งความหวังที่เคยดับมอดไปแล้วครั้งหนึ่งลุกโชนขึ้นอีกครั้งอย่างบางเบา

นัยน์ตาคมกริบซึ่งมักมองกันอย่างเฉยชาอยู่เสมอ บัดนี้กำลังมองเธอ

ด้วยสายตาว่าอย่างน้อยที่นิสรีนไม่เคยเห็นมาก่อน

"ถ้านี่ชายรักพี่อย่างพี่รักเธอ... เราเสี่ยงไปด้วยกันได้มั้ย"

นิสรีนรู้สึกว้าวใจของเธอช่างโลเล ไม่หนักแน่น หวังไหวไปกับลมปากของอัครคุปต์เอาง่ายๆ

ดวงตาสวยเฉี่ยวหลุบมองท่อนแขนแข็งแรงที่โอบกอดเธอจากด้านหลัง ปกติหญิงสาวมักจะชอบนอนมองเวลาอัครคุปต์หลับ ทว่าเวลานี้เธอกลับไม่กล้า แม้แต่จะหันไปมองเขา

ทั้งที่เธอยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะกลับไปคบกับอดีตคนรักและสู้กับโชคชะตาบ้าง นั่นไปด้วยกัน แต่หญิงสาวก็ใจอ่อนมากพอจะยอมนอนค้างที่เพนต์เฮ้าส์แห่งนี้ บนเตียงที่เคยคลอเคลียกับเขามานับครั้งไม่ถ้วน

แล้วแบบนี้... เธอจะไม่คิดว่าเธอใจง่ายตอบตกลงไปแล้วหรือ

นิสรีนถอนหายใจแผ่วเบา เมื่อนอนไม่หลับเพราะเรื่องมากมายที่คั่งค้างอยู่ในหัว ร่างระหงก็ขยับตัวตั้งใจจะดึงมือหนาออกแล้วลุกไปนั่งใช้ความคิดเสียบๆ ตอนนั้นเองจึงได้รู้ว่าคนที่คิดว่าหลับไปแล้วไม่ได้หลับอย่างที่เข้าใจ เมื่อชายหนุ่มออกแรงรั้งไว้ไม่ยอมปล่อยให้ไป

"จะไปไหน"

น้ำเสียงที่ไร้ซึ่งความงัวเงียตั้งขึ้นในความมืด อัครคุปต์ขยับวงหน้าหล่อเหลาวางลงบนไหล่บาง ลมหายใจอุ่นร้อนจึงรดแผ่วอยู่ตรงลำคอระหง

"นี่ซจะทิ้งพี่หรือ"

"หึ" นิสรีนแค้นหัวเราะ พยายามเมินเฉยต่อความรู้สึกวาบววมที่เกิดจากลมหายใจของเขา ตอบกลับด้วยน้ำเสียงเย็นชา "ใช้นีซหรือ ปกติมีแต่พี่คุปต์ไม่ใช่หรือไงที่ชอบทิ้งนี่ซไว้คนเดียว"

เหตุผลที่หญิงสาวชอบนอนมองเวลาเขาหลับก็เพราะกลัวว่าเมื่อลืมตาตื่นขึ้นมาจะพบเพียงที่นอนอันว่างเปล่าปราศจากเงาร่างของคนรัก

ดวงตาคอนฟั้ไหววูบ สองมือกอดกระชับร่างระหงให้แน่นขึ้น ริมฝีปาก

หนากดลงบนผิวแก้มนุ่ม

"ขอโทษ" เขาระงับด้วยถ้อยคำที่ไม่ค่อยได้เอ่ยนัก แต่อัตรรูปต์
ค่อนข้างแน่ใจ...ว่าต่อไปนี้เขาคงได้ใช้มันบ่อยขึ้น

ทุกครั้งที่ทำติดกับนิสรีน ไม่ว่าจะเรื่องเล็กแค่ไหน ต่อจากนี้เขาจะไม่
ลังเลที่จะเอ่ยขอโทษอีก

"พี่จะไม่ทิ้งพี่ไว้คนเดียวอีกแล้ว เพราะอย่างนั้น..." เขาสูดลมหายใจลึก
พร่ำกระซิบขอ "นี่จะไม่ทิ้งพี่ไปได้มั๊ย"

คำเว้าวอนของคนที่ยังรักอยู่เสมอทำให้หัวใจไหววูบ นิสรีนหลับตาลง
ใจหนึ่งเธออยากจะปล่อยให้ตัวเองจมอยู่ในอ้อมกอดของอัครรูปต์ตลอดไป
โดยไม่ต้องคิดอะไรอีก ทว่าเพียงแค่หลับตา...ภาพบทสรุปสุดท้ายของชีวิต
ก็ฉายชัดขึ้นจนทั้งร่างสั่นเทา

"นี่ซ?"

อัครรูปต์เรียกชื่อคนรักเมื่ออยู่ดีๆ เธอก็ตัวสั่นขึ้นมาจนน่ากลัว ชายหนุ่ม
โน้มตัวไปเปิดโคมไฟหัวเตียงพรางพลิกร่างระหังให้นอนหงาย แสงสว่างสีส้ม
ทำให้เห็นใบหน้าที่ซีดขาวของนิสรีนที่กำลังหลับตาสนิท หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน
เช่นเดียวกับริมฝีปากที่ถูกขบแน่น

"นี่ซ นี่ซเป็นอะไรีไปเล่า พี่...ขอโทษ" คำที่ไม่ค่อยได้ใช้กลับถูกเอ่ย
ออกมาในเวลาไล่เลี่ยกัน มือใหญ่ตั้งร่างในชุดนอนสีไวน์ขึ้นมากอดไว้แนบอก
จุมพิตขมับพร้อมลูบไล้เรือนผมยาวสีน้ำตาลหม่นอมเทา "นี่ซ พี่ไม่บังคับ
เธอแล้ว อย่าเป็นแบบนี้เลยนะ"

น้ำเสียงทุ้มต่ำสั่นเครือของอดีตคนรักจุดกระชากให้นิสรีนหลุดจากภาพ
จุดจบที่ถูกลิขิตไว้ นัยน์ตาวาวรีนมองสีหน้าร้อร่นของอัครรูปต์ หญิงสาว
สูดหายใจลึกพยายามสะกดกลิ่นก้อนสะอื้น

ใจหนึ่งเธออยากยื่นมือไปคว้าเขาไว้ กอดเกี่ยวความรักที่โหยหามาตลอด
ไว้แนบอก แต่อีกใจ...

เธอก็กลัวอนาคตเกินกว่าจะเสียด

ระยะนี้เรื่องสำคัญที่วนเวียนอยู่ในหัวอัครคุปต์ก็คือทำอะไรเขาถึงจะสามารถทำให้นิสรีนกลับมารักและเชื่อมั่นในตัวเขามากพอจะยอมจับมือฝ่าฟันอุปสรรคไปด้วยกัน แต่เพราะรู้ดีว่าการเสี่ยงในครั้งนี้อะไรดีไปกว่าเขา หลังจากเช้าวันนั้นที่หญิงสาวบอกว่าขอเวลาเป็นส่วนตัว...ซึ่งหมายถึงให้เขาลีกอแวนเธอสักพัก ชายหนุ่มก็ไม่กล้ารุกคืบจนไม่ได้เจอหน้าคนรักมานานนับสัปดาห์แล้ว

แฟ้มเอกสารที่กำลังอ่านถูกโยนทิ้งลงบนโต๊ะ เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ขณะที่แผ่นหลังลงบนเก้าอี้ทำงาน พอหลับตาลงก็เห็นเพียงสีหน้าราวตัวลับสนเปื้อนหน้าตาของคนรัก อัครคุปต์รู้สึกใจแค้นแล้วว่าเขาแพ้หน้าตาของเธอมากเพียงใด

ถ้าไม่ใช่เพราะหน้าตาของเธอ มีหรือที่คนเอาแต่ใจอย่างเขาจะยอมถอยห่างออกมาตามที่เธอต้องการง่ายๆ

"ไม่ละมั้ง อยากร้างกันสักพักนักก็ได้ห่างสมใจอยากเลยมัย" ริมฝีปากหนาและขี้มุดแตกดันตัวเอง มือใหญ่ข้างที่ยังสวมแหวนหมั้นดูโหดหน้าผากพ่นลมหายใจอุ่นร้อนออกมาหนักๆ กว่าจะนึกออกว่าภายในห้องทำงานไม่ได้มีแค่ตนเพียงลำพังก็ตอนที่สายตาคู่หนึ่งมองตรงมาอย่างแรงกล้า

"มองอะไร" รองประธานฯ แห่ง MA Property ถลึงตาใส่คนที่นอนตัวยัดตัววาวอยู่บนโซฟาหนังสีดำอย่างไม่เกรงใจเจ้าของห้อง

'แสงเหนือ' จึงไหวไหวพลางถามกลับด้วยสีหน้ากวนๆ

"ให้ตอบจริงดิ"

เห็นสีหน้าของอีกฝ่ายแล้วอัครคุปต์ก็นิ่งหน้า ตัดสินใจเมินเพื่อนสนิทผู้ที่ทำตัวว่างเสียยิ่งกว่าว่าง จนมีเวลาบึ่งรถมาป่วนประสาทกันถึงที่นี่

"โรงแรมเจ๋งแล้วหรือไง"

ประโยคที่แยกไม่ออกกว่าเป็นคำถามหรือคำแข่งทำให้ทายาทเจ้าของโรงแรมชื่อดังหัวเราะหึ ร่างสูงในเสื้อแจ็คเก็ตหนังสีแดงสดสะท้านสายตายันตัวลุกขึ้นนั่ง เมื่อพิจารณาความหงุดหงิดภายใต้สีหน้าเย็นชาของเพื่อน

ริมฝีปากได้รูปจึงคลี่ยิ้มที่ล่อลวงใจสาวมานักต่อนักกลางเอ่ย

"ปากหมาสมควรให้น้องนี้ซึ้งจริงๆ"

เท่านั้นเองแพ้มที่โยนทิ้งไว้บนโต๊ะทำงานตัวใหญ่ก็เปลี่ยนเป้าหมาย เป็นเพื่อนรักเพื่อนร้ายตรงไซฟา แสงเหนือหลบวูปได้เฉียดฉิว หนุ่มหล่อ จอมแพรวพราวหัวเราะร่วน

"ว้าวว ระวังหน่อยสิคะ ถ้าโดนหน้าหล่อๆ ของพี่เรย์เข้าจะทำยังไง"

"ก็ส่งไปเย็บหน้าทีโรงบาลนะสิ"

คนตอบไม่ใช่อัตรคุปต์ แต่เป็นชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่เดินยิ้มละมุนเข้ามา เพียงแค่เห็นผู้มาใหม่เจ้าของห้องก็พนลมหายใจหนักๆ อีกรอบ

ชายหนุ่มที่เมื่อครู่ยอมขยับลุกขึ้นยืนเพื่อพาแพ้มใส่เพื่อนทิ้งตัวลงนั่งฟัง แก้อัทำงานตัวใหญ่อีกครั้ง ก่อนเลิกคิ้วถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ

"กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่" อัตรคุปต์ทักคนมาใหม่ จำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่คุยกันอีกฝ่ายยังทำงานอยู่ที่ประเทศเกาหลีใต้

"วะ ไอนี้ไม่เคยสนใจเพื่อนฝูงเลย ไอ้อายนั่นมันกลับมาจะครบวีกแล้วมั้ง เห็นช่วงนี้มันมีเวลาเบรก หม่อมแม่เลยเรียกตัวลูกชายสุดที่รักกลับมาเนี่ย"

ถามแผลคนน้อง แต่คนที่เสนอหน้ามาตอบพร้อมให้ข้อมูลเสร็จสรรพ กลับเป็นแผลคนพี่ 'แสงแรก' จึงหันไปมองแบบปากยิ้มตาไม่ยิ้ม

"ที่แม่เรียกฉันกลับมาก็เพราะนายไม่ยอมไปทำงานไม่ใช่หรือไง"

"โหย ใครว่าพี่เรย์ไม่ทำคะ ไม่เชื่อน้องชายนี้สุดที่รักลองไปถามที่โรงแรมได้เลย..."

"ว่ามึงไม่เคยไปทำ เพราะเอาเวลามากวนตีนกูอยู่ที่นี้แทน" เจ้าของห้องทำงานพูดแทรกขึ้น มองฝาแผลสุริยฉัตรที่ปรากฏตัวในห้องทำงานเขาอย่างพร้อมเพรียง แล้วก็ถามแขกไม่ได้รับเชิญทั้งสองด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดระคนอ่อนใจ "นี่พวกมึงไม่มีงานมีการทำกันหรือไงวะ"

"ไม่ใช่ไม่มีงาน" คนมาใหม่มีน้ำใจโน้มตัวลงเก็บแพ้มเอกสารเอาไปวางให้ถึงโต๊ะทำงาน ริมฝีปากหยักแหย่มยิ้ม "แต่เขาเรียกใช้เวลาเป็น" ปลายนิ้วชี้ไค้

บนหน้าปัดนาฬิกาหลักล้านบนข้อมือซ้าย "เที่ยงแล้วครับ ถึงเวลากินข้าวแล้ว"

"แล้ว?" อัครคุปต์เลิกคิ้ว สองแขนยกขึ้นกอดอกมองแสงเหนือที่ขยับ
ลูกมายืนข้างคู่แฝด

"ก็เห็นเรย์ว่านายดูเหงาๆ ว่าเหว่ซีมเศร้าเหมือนคนนอกหัก ในฐานะเพื่อน
ที่ดี ฉันเลยเจียดเวลามาชวนไปกินข้าวด้วยกันไง"

"ไอ้ชายนี่!" คนนอกหักถลึงตาใส่อย่างดุตัน เขาละเอียดอยากจะทำอะไร
ขว้างใส่ใบหน้ายิ้มแย้มของแสงแรกเสียเหลือเกิน

เกลียดนักไอ้หน้ายิ้มๆ ทำตัวเหมือนคนดีแต่กัดเจ็บไม่แพ้ไอ้เรย์นะ

"ไอ้แฝदनร"

"โห เพื่อนคุปต์ พูดยังได้ไงคะ หัวใจที่เรย์ละเจ็บร้าว" แสงเหนือแสวง
ยกมือขึ้นกุมหน้าอก โอดครวญด้วยท่าทางเจ็บปวดก่อนจะยึดตัวยกไหล่ทับถม
เพื่อนด้วยสีหน้าเบิกบานผิตกับเมื่อครู่ลิบลับ "แต่คงไม่เท่ามึงหรือกเนอะ
'โดน-ทั้ง' มานี่นา"

"ไอ้เชี่ยเรย์!" พอโดนตอกย้ำมากๆ เข้าอัครคุปต์ก็ชักทนไม่ไหว ร่างสูงใหญ่
ถลางจะไปชดหน้าเพื่อนรักเพื่อนร้ายสักที่สองที่ ร้อนถึงกรรมการห้ามศึก
ที่รับจ๊อบบอยจนแทบจะเป็นมืออาชีพอย่างแสงแรกต้องเข้าไปห้าม

"พอๆ เลิกตีกันได้แล้ว จะขึ้นเลขสามกันแล้วยังตีกันอยู่ได้"

"ถ้าพวกเราจะสามสิบ มึงก็สามสิบนะคะเมื่อลิ้ม" แสงเหนือรีบยื่นมือขึ้นคู่แฝด
ซึ่งแสงแรกก็เพียงแค่ออกไปไกล

"นายมั้ยเรย์ที่ลิ้ม ฉันเกิดคนละปีกับพวกนาย"

เป็นเรื่องจริงอันน่าเจ็บใจจนแสงเหนือถึงไม่ออก เพราะแม้เขากับแสงแรก
จะเป็นฝาแฝดที่เกิดห่างกันเพียงสิบเจ็ดนาทิต...แต่สิบเจ็ดนาทิตที่ว่าต้นกลายเป็น
คืนข้ามปี ดังนั้นตามกฎหมายแล้วน้องชายฝาแฝดไข่มุกคนละปีจึงเกิดคนละปี
กับเขาและอัครคุปต์

มองฝาแฝดที่รักกันดีทีกันทุกวันแล้วอัครคุปต์ก็ถอนหายใจ คลั่งขมับ
อีกรอบ

"พวกมึงมาทำไมนะ"

"กวนตีนมึง"

"ชวนกินข้าว"

คำตอบที่ออกมาพร้อมกันแต่ความหมายห่างกันคนละโยชน์ทำให้ชายหนุ่มมองใบหน้าคล้ายคลึงของกลุ่มแฝดสลับไปมา สุดท้ายก็อดพูดประโยคเดิมที่พูดมาหลายครั้งหลายคราไม่ได้

"ทำไมมึงไม่เอาสายรัดคอไอ้เรย์ให้ตายตั้งแต่ในท้องวะชายน์"

แสงแรกหัวเราะเบาๆ ก่อนจะตอบด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนเป็นที่สุด

"ฉันก็ถามตัวเองอยู่ทุกวันเหมือนกัน"

บทที่ 6

ขึ้นอย่างหงส์ ลงอย่าง...

การกินข้าวเที่ยงร่วมกับเพื่อนฝาแฝดไม่ใช่เรื่องน่าอภิรมย์จนจดจำสำหรับอัครคุปต์สักเท่าไร หลังจากต่างคนต่างสั่งอาหารของตัวเองแล้วสามหนุ่มก็ต่างก้มหน้าก้มตาเล่นสมาร์ทโฟนของตัวเองไป ก่อนที่อยู่ดีๆ หนึ่งในั้นจะกัดฟันกรอดหุบโต๊ะจนแก้วน้ำสั่นไหว

ปัง!

"เซี่ย!" แสงเหนืออุทาน ดวงตาสีนิลละจากหน้าจอสมาร์ทโฟนไปยังตัวต้นเหตุ ร้องถามเสียงระอา "เป็นอะไรของมึงอีกเนี่ย"

"เปล่า" อัครคุปต์เค้นเสียงตอบลดไรฟัน หลังรวบปลายนิ้วพิมพ์ข้อความและลบทิ้งอยู่หลายรอบ จากนั้นก็ยึดสมาร์ทโฟนเข้ากระเป๋ากางเกง ไบหน้าหล่อเหลาดูดีดันทักปอกติขณะปรายตามองโต๊ะอาหารที่มีเพียงแก้วเครื่องดื่มวางอยู่ "ทำไมอาหารมาช้าวะ"

"อ้อ โมโหหิวนี่เอง" แผลดคนที่พยักหน้าขึ้นลงหงึกหงัก ขณะที่แผลดคนน้องหัวเราะหึ

"ใครว่ามันโมโหหิว" ริมฝีปากบางหยักยิ้มดูคล้ายอ่อนโยนแต่ก็คล้ายเจ้าเล่ห์อยู่ในที "โมโหหิวมากกว่า"

"หืมมม?" แสงเหนือลากเสียงยาว ลูบปลายคางพลางทำตาแวววาว

"น่าสนใจนะเนี่ย คนอย่างไอ้ซากกะเบือคุปต์เนี่ยะหิงน้องนิซ?"

'ซากกะเบือ' นั่งหน้าตึ๊ง แผลงสีตุตันจนคนอื่นไม่กล้าเข้าใกล้ ทว่าไม่ใช่กับเพื่อนฝาแฝดที่สนิทกันมาเกินครึ่งชีวิต

หนุ่มหล่อมาดหนุ่มหัวเราะ รับช่วงต่อจากพี่ชายด้วยการพลิกหน้าจอสมาร์ทโฟนโบกไปมาจนเห็นเงาร่างของหญิงสาวในชุดสีขาวฟูฟ่องวางๆ

"น้องนิซในชุดเจ้าสาวนี่สวยดีนะอะ"

"ไหนดูดิ" ทายาทโรงแรมหรูยื่นมือไปรับโทรศัพท์คู่แฝดมาสอง นั่นคือรูปนิสรินในชุดเจ้าสาวสีขาวบริสุทธิ์ซึ่งเป็นภาพโปรโมตจากกองถ่ายละครในวันนี้ "จ้ะ" แต่ใส่ถ่ายละครยังสวยขนาดนี้ ไม่อยากคิดเลยว่าจะถ้าได้เป็นเจ้าสาวจริงๆ น้องนิซจะสวยสังหารอร่ารุนแรงขนาดไหน เสียตาย..." แสงเหนือแสวงถอนหายใจ ปรายตามองคนที่ควรจะได้เป็นเจ้าของ "ไอ้ซากกะเบือเพื่อนเรามันโง่ เลื่อนงานแต่งงานอยู่นั้นจนน้องนิซไม่ได้ใส่ชุดเจ้าสาวของจริงสักที...เฮ้อ! ระวังมือหน้อยครับคุณครับ ซีนโดนหน้าหล่อๆ ของผมเสียโฉมขึ้นมา กูเรียกค่าทำขวัญเป็นเพนต์แฮร์สหลังละร้อยล้านเท่านั้นนะครับ"

ชายหนุ่มที่หลบซ่อนซึ่งโดนโยนใส่หน้าได้ฉิวเฉียดอยู่ที่เล่นที่จริงด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ ก่อนหันไปพยักพเยิดกับคู่แฝด "ชายนี่ ฉันทว่าจากนี้ไปไอ้คุปต์ไม่น่าจะเป็นซากกะเบือแล้ววะ"

"ทำไมวะ มันจะกลายเป็นครกแทนหรือ" แสงแรกเลิกคิ้ว ถามกลับด้วยสีหน้าใสซื่อ คราวนี้เลยเป็นแสงเหนือที่ซึกสีหน้าบ้าง

"วะ ไอ้เนี่ย แทนที่จะช่วยกันรุมไอ้บื้อนี่ก่อน โอ๊ย! นี่มึงเหยียบตีนกูหรือไอ้คุปต์"

คนเหยียบเท้าเพื่อนถลึงตาใส่สีหน้าตุตัน

"มึงหลอกตากูหลายทีแล้วนะไอ้เรย์ ถ้ายังไม่หยุดพูดมาก รอบหน้าจะไม่ใช้แค่ตีนมึงแน่ที่โดนกูเหยียบ"

เห็นดวงตาคมดจ้องหน้ากันตรงๆ แสงเหนือก็เตาออกว่าเป้าหมายครึ่งหน้าของท่านรองฯ แห่ง MA Property คือที่ไหน...ก็ใบหน้าหล่อๆ

ของเขาอย่างไรเล่า

มองเพื่อนกับพี่ที่ติดกันอยู่พักหนึ่ง แสงแรกก็หัวเราะ หม่อมหน้าหล่อติดจะหวาน โคลงศิริชะ จากนั้นก็วกกลับไปคุยเรื่องนิสรีนต่อ

"แต่จะไปนี่เป็นเรื่องแรกเลยรีเปล่าที่น้องนิชยอมรับบทเจ้าสาวนะ"

คำถามนั้นทำให้คนรักของหญิงสาวชะงัก นัยน์ตาคู่คมไหววูบ สันกรม ขบแน่นจนขึ้นรอยย่น

"เออ เหมือนจะใช้แฮะ" แสงเหนือพยักหน้าหงิกหงัก รื้อความหลังขึ้นมา ตอกย้ำเพื่อนอีกคน "คูนๆ ว่าก่อนหน้านี้น้องนิชเคยให้สัมภาษณ์ว่าจะรอใส่ ชุดเจ้าสาวครั้งแรกตอนแต่งงานจริงๆ แต่ดูท่า..." เขาเหลือบมองสีหน้าอัครคุปต์ หัวเราะหึแล้วเอ่ยว่า "น้องนิชคงไม่ยอมรับแต่งงานจริงแล้วแหละ"

"นี่พวกมึงจะทั้บถมุกกันอีกนานมัย" หลังจากทนมานาน ในที่สุดอัครคุปต์ ก็กัดฟันถามฝาแฝดเสียงเย็น สองพี่น้องเลยพากันหัวเราะ คนขี้แกล้ง อย่างแสงเหนือลงทุนโน้มตัวข้ามโต๊ะมาตบปากกว้างหนักๆ

"น่าๆ ก็มันอดไม่ได้นี่หว่า เพิ่งเคยเห็นมึงเป็นฝ่ายไล่ตามครั้งแรก ปกติมีแต่น้องนิชต้องไล่ตามมึงอยู่ฝ่ายเดียวตลอด"

"จริง" แสงแรกผงกศีรษะ रिมีฝปากยังแต่มรอยยิ้มนุ่มละมุนผิดกับวาจา เชือดเฉือน "นี่แหละนะ ตอนมียูไม่เห็นค่า" เขาถอนหายใจ นัยน์ตาสีนิล คล้ายจะมองอัครคุปต์อย่างเวทนา เอ่ยปากด้วยประโยคที่ไม่แน่ใจว่าเป็นคำถาม บอกเล่า หรือซ้ำเติม "นี่แค่ห้องไปถ่ายฉากแต่งงานกับคนอื่นนายยังโมโห ขนาดนี้ ถ้าน้องนิชแต่งงานเป็นเจ้าสาวของคนอื่นเข้าจริงๆ นายไม่กระอักเลือด ตายเลยหรือไงนะ"

เพียงแค่อินทนาการถึงภาพนิสรีนกลายเป็นเจ้าสาวของชายอื่น เป็นภรรยา และร่วมใช้ชีวิตคู่กับใครสักคนที่ไม่ใช่เขา ใบหน้าหล่อเหลาก็บึ้งตึงเย็นชา มากกว่าเดิม กระทั่งบริกรซึ่งกำลังยกอาหารเดินมายังไม่กล้าเข้ามาเสิร์ฟ ร้อนถึงแสงเหนือผู้หวงนั้สั้กั้วต้องใช้วิชาमारโพรยั้มล่อลวงจนหล่อนกล้าวาง ราวหน้าทะเลจานใหญ่ลงบนโต๊ะ

"ขอบคุณนะคะคนสวย"

"คนหนึ่งก็ปากแข็ง อีกคนก็ปากหวานไปเรื่อย" มองคู่แฝดไปรษณีย์ใส่บริกรสาวจนเจ้าหล่อนหน้าแดงไม่แพ้เสื้อแจ็กเก็ตที่แสงเหนือสวมใส่ แสงแรกก็โคลงศีรษะอย่างอ่อนใจ ทว่าพอเหลือบตาขึ้นมองสีหน้าบึ้งตึงเย็นชาของอัครคุปต์ก็ราวกับนึกขึ้นได้ว่าตนยังทับถมไม่หน้าใจนัก เขาจึงพึมพำคล้ายคุยกับตัวเอง...แต่เป็นในระดับเสียงที่คิดคำนวณมาแล้วว่าต้องได้ยินกันทั้งโต๊ะ "ไม่คิดเลยว่าจะมีวันที่นายขึ้นอย่างหงส์ ลงอย่างไ้ไ้กับเขาด้วย"

"แค่ๆ! ฮะ?" คนที่ได้อาหารก่อนคนอื่นและเพิ่งลิ้มรสชาติราดหน้าร้อนๆ สำลักกับคำพูดของคู่แฝด เงยหน้าถามด้วยดวงตาพรวระยับ "เมื่อก็... นายพึมพำอะไรนะ"

"หือ?" แสงแรกกะพริบตาปริบๆ ทำสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ขณะกล่าวว่า "ขึ้นอย่างหงส์ ลงอย่างไ้ไ้" นะเธอ ฉันอ่านเจอมาจากในทีวีนะ"

"ไ้ไ้...ชื่อหมาไซ้มะ ฮ่าๆ" แสงเหนือหัวเราะลั่น ภาคนั่งภาคนั่งออะไรไม่สนใจแล้ว หนุมแจ็กเก็ตแดงตัดกับผมสีทองสว่างตบเข้าฉาก ขยับตัวไปใกล้คนที่ทำหน้าบึ้งตึงเย็นชา "แต่เออ มองไ้ไ้ๆ มันก็ดูไ้ไ้เหมือนกันนะ ไ้ไ้คุปต์เนี่ย"

"เก็บปากไว้กินราดหน้ามึงไปเถอะ" คำรามลอดไรฟันใส่แฝดคนพี่แล้วก็หันไปกลิ้งตาดูต้นเหมือนนอยากจะต้อยหน้าแฝดคนน้องสักที แสงแรกที่เห็นตั้งนั้นเลยหลุดหัวเราะตาม

"นี่" หลังแกล้งเพื่อจบนพอใจ แสงแรกก็เอ่ยปากอีกรอบ รอจนดวงตาคมตุตุวัดมามองอย่างโกรธกรี้วยกั้ยืมขำ "อย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิ นี่ฉันกำลังจะหาทางช่วยนายเลยนะ"

"ช่วย?" อัครคุปต์ขมวดคิ้ว ปากที่ไ้ไ้กว่าความคิดทำให้เอ่ยออกไปอย่างรวดเร็วว่า "คนไม่มีแผนอย่างพวกมึงจะมาช่วยอะไรก็ได้" นอกจากช่วยกระที่บั้งจันเขางมดิน

คำเหยียดหยันจากคนเดียวในกลุ่มที่มีคนรักเป็นตัวเป็นตนมาเกือบสิบปี

ทำให้คู่แฝดสรีรียนั้ตรมองหน้ากัน แสงเหนือแยกเขี้ยวไว้อลัน

"เฮอะ ถึงมึงจะไม่เคยเห็นพวกกูมีแฟนเป็นตัวเป็นตน แต่โปรดย่าลิมว่านี่คือพี่เรย์ขวัญใจสาว ๆ นะครับ" "ขวัญใจสาว ๆ" ยิ้มกว้าง "เรื่องเอาใจสาวนะ กูเชี่ยวชาญกว่าไอ้ซากกะเบืออย่างมึงแน่นอน"

อัครคุปต์หรีตา แม้จะรู้สึกว่แสงเหนือไอ้อวดสรรพคุณตัวเองมากเกินไปจนน่าหมั่นไส้ แต่พอนึกถึงสาว ๆ ที่มักกรายล้อมร่างสูงโปร่งแล้วก็พอยอมรับได้ คิดดังนั้นแล้วดวงตาคมดุจิงย้ายไปยังใบหน้าหล่อเหลาดูสุภาพอ่อนโยน แต่หลอกตาเขามาหลายรอบของแสงแรก คนที่แทบจะกลายเป็นฤๅษีไม่ยุ่งเกี่ยวกับสีกาก็ตอบกลับมายิ้มๆ

"โค้ชจริงเขาไม่ลงสนามกันหรอก"

ไม่รู้ทำไม อัครคุปต์ถึงได้รู้สึกว่คำพูดของคู่แฝดดูไร้ประโยชน์มากกว่าจะมีประโยชน์

ถึงแม้ชีวิตนี้ของนิสรีนจะถูกกำหนดให้เกิดมาเป็นนางร้าย ทว่ากลับเป็นตลกร้ายรอบที่เท่าไรไม่รู้เมื่อ 'นักเขียน' ที่สร้างเธอมาเป็นนางร้ายกลับมอบอาชีพนักแสดงในฐานะนางเอกให้กับเธอ

ริมฝีปากรูปกระจับเหยียดยิ้ม ดวงตาแฝงรอยเย้ยหยัน

กินะ เวลาพลักษณ์นางเอกละครชื่อดังของนางร้ายอย่างเธอถูกฉีกกระชากจนชีวิตย่อยยับคงทำให้นักอ่านที่เป็นที่มนางเอกตัวจริงสะใจได้มากกว่าเดิม

"ถ่ายอีกฉากเดียวกันนี้ก็เสร็จแล้วนี่ซ" เจนสุดาเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยของเธอผู้กลายเป็นผู้จัดการส่วนตัวเดินเข้ามาออกพร้อมซานมไข่มุกร้านดัง

"อือ" นิสรีนพยักหน้า ยื่นมือไปรับแก้วซึ่งถูกเจาะเสียบหลอดพร้อมดื่มขึ้นมาดูดก่อนที่หัวคิ้วจะขมวดมุ่น ดวงตาสวยเฉียวละจากบทะเลศรในไอแพด เหลือบขึ้นมองผู้จัดการซึ่งกำลังจะทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ตัวข้างๆ

เจนสุดาซึ่งคุ้นชินกับสายตาของนักแสดงในความดูแลสะดุ้งลุกพรวด รอยยิ้มจืดเจื่อนปรากฏบนดวงหน้า คาคตาได้เลียว่าหล่อนคงทำบางอย่าง

ผิดไป

"นี่ซ...มีอะไรรีเปล่า"

นิสรีนจ้องหน้าอีกฝ่าย แม้พยายามเตือนตัวเองให้สะกดกลิ่นเอาไว้ แต่ความไม่พอใจกลับฉายชัดผ่านแววตา ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีระเรื่อขยับ น้ำเสียงแข็งกระด้างหลุดออกมาอย่างรวดเร็ว

"กีเปอร์เซนต์"

"อะ?" ผู้จัดการส่วนตัวกะพริบตา สีหน้างุนงง เป็นเหตุให้คนมอง หงุดหงิดกว่าเดิม มือเรียบบีบแก้วพลาสติกจนขานมบางส่วนไหลทะลักออกมา เลอะมือตัวเอง ซึ่งทำให้เจ้าสาวคนสวยประจำวันนี้ยิ่งโมโหมากขึ้น ทว่าก่อนที่จะปาแก้วในมือใส่หน้าคนที่เบ๊นทั้งเพื่อนและผู้จัดการเหมือนทุกครั้ง นิสรีนกลับชะงัก เธอหลับตาลง พยายามตั้งสติ ย้ำเตือนตัวเองเป็นครั้งที่ร้อย

พอ นี่ซ ถ้าอยากหลีกเลี่ยงจุดจบแบบนี้...ไม่ใช่แค่เรื่องพีคๆ แต่เธอต้องเปลี่ยนนิสัยด้วย

นิสรีนรู้ว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้นางร้ายอย่างเธอพบจุดจบแบบนี้ไม่ใช่แค่เรื่องไม่ยอมปล่อยให้มือจากพระเอกของเกมกุหลาบอย่างเดียว แต่เป็นเพราะนิสัยร้ายๆ หลายอย่างของเธอเองด้วย

อาจเพราะเป็นช่วงเริ่มต้นของการเปลี่ยนนิสัยซึ่งกลายเป็นสันดานติดตัวไปแล้วเสียใหม่ หญิงสาวจึงต้องใช้เวลาครู่หนึ่งกว่าจะลืมหายใจขึ้นมาได้ ก่อนจะเห็นว่าใบหน้าของผู้จัดการส่วนตัวซีดขาว มือสองข้างบีบไปมาด้วยท่าทางหวาดกลัว

เพราะแบบนี้สินะ...ตอนได้เจอกับนางเอกผู้แสนดี หล่อนถึงได้เทนางร้ายอย่างเธอทิ้งแบบไม่ใยดี

นางร้ายของโลกใบนี้ถอนหายใจเฮือกใหญ่ อยากจะกริตรี่องตาทอ การทรยศหักหลังที่ถูกขีดเขียนไว้ในบท แต่ตอนนี้ที่เธอ 'ตาสว่าง' มากพอ นิสรีนก็รู้ว่าส่วนหนึ่งเป็นความผิดของเธอเอง

ถ้าเธอไม่ใช่เจนสุดาเป็นที่รองรับอารมณ์ เพื่อนที่คบกันมาตั้งแต่

สมัยมหาลัยก็คงไม่ทิ้งกันไปอย่างง่ายดายขนาดนั้นหรอก

"...ฉันกินขนมไข่มุกแค่เดือนละครั้ง" น้ำเสียงที่พยายามปรับให้อ่อนลงแล้วแต่ก็คงหัวน้จิดในความรู้สึกคนฟังดังขึ้น "ดังนั้นฉันเลยอนุญาตให้ตัวเองกินขนมไข่มุกที่หวานปกติ" แก้วพลาสติกเจ้าปัญหาถูกวางลงบนโต๊ะข้างตัวด้วยน้ำหนักมือที่ไม่เบาหนักจนแจนสุดาสะดุ้งโหยง

ตะกี้เธอไม่ได้ตั้งใจจะกระแทกซะหน่อย!

ยิ่งคิดว่าพยายามแค่ไหนเธอก็ยังหนีไม่พ้นพฤติกรรมนางร้าย นิสรีนก็ยิ่งหงุดหงิด หญิงสาวคว้าทิชชูเปียกขึ้นมาเช็ดมือ ตั้งสติอย่างมากก่อนจะพูดต่อจนจบประโยค

"แต่ที่เธอซื้อมามันคงหวานไม่ถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำ"

"นี่ซี! ฉันขอโทษ! เตี่ยวฉัน...ไปซื้อให้ใหม่เดี๋ยวนี้เลย" ร่วงเล็กในชุดสูทล้าลองสีครีมหันรีหันขวางท่าท่าจะคว้ากระเป๋าออกไปซื้อแก้วใหม่มาให้ หล่อนรู้ว่าเพื่อรักษารูปร่างให้ดูดีตามมาตรฐานความงามของคนไทย นิสรีนเคร่งครัดเรื่องอาหารมากขนาดไหน ขนาดขนมไข่มุกที่นับว่าเป็นเครื่องดีมสุดโปรดยังอดใจกินแค่เดือนละครั้ง และครั้งเดียวในรอบหนึ่งเดือนที่ได้กิน... กลับมีรสชาติไม่อร่อยถูกปากอย่างที่หวัง

ถ้า นิสรีนไม่โหยจนสาตขนมไข่มุกหวานี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ใส่หน้า หล่อนก็จะไม่แปลกใจเลยสักนิด

"ไม่ต้อง" นางเอกสาวลุกขึ้นจากเก้าอี้ เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้หนึ่งที่สุด...ทว่ามันกลับกลายเป็นน้ำเสียงเย็นชาขึ้นมาแทน "อีกเตี่ยวฉันต้องเข้าฉากแล้ว รอเธอกลับมาคงไม่ทัน"

"นั่นเตี่ยวฉันไปบอกผู้กำกับให้เริ่มถ่ายฉากต่อไปซ้ำอีกหน่อยมัยให้เธอกินขนมก่อนจะได้อารมณ์ดี..."

เป็นอีกครั้งที่ผู้จัดการคนเก่งต้องหุบปากฉับเพราะสายตาที่มองมา ร้างระหงในชุดเจ้าสาวสีขาวบริสุทธิ์ก็อดอก วงหน้าสวยเซดขึ้นหรือตามองหล่อนด้วยสายตาดำหนิ

"เธอจะให้ฉันทำให้ทั้งกองต๋องเลตงั้นหรอ" นิสรีนแค้นหัวเราะ "เดี๋ยวกี้มีข้าวซุบซิบออกไปอีกพอดี"

ถึงสุดท้ายเรื่องทั้งหมดจะจบลงด้วยอำนาจเงินของคุณลุงก็เถอะ

หญิงสาวสายหน้า บิดขี้เกียจขับไล่ความเมื่อยล้าเสรีจี้ก็ก้าวขาไปยังโบสถ์ที่ป่าวสาวในชีวิตจริงหลายคู่เลือกใช้ประกอบพิธีสมรส

เงินสุตามองตามแผ่นหลังบอบบางด้วยความมึนงง หลุดพืมำออกมาอย่างไม่ตั้งใจ

"แต่ปกติ...เธอก็ทำแบบนี้มาตลอดไม่ใช่หรอ"

การปล่อยให้คนทั้งกองถ่ายละครต้องรอดด้วยเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ประเภท 'อากาศร้อนเกินไป ไม่มีอารมณ์จะถ่าย' 'ที่คูปตั้ยังไม่รับสาย ยังไม่ยอมถ่าย' 'กาแฟแก้วนี้ไม่อร่อย ไม่ถ่ายจนกว่าจะได้กินแก้วใหม่' ไม่ใช่เรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นเสียหน่อย

ถ้าไม่ใช่เพราะนิสรีนสวย ฝีมือการเล่นละครก็ดีมาก เข้าถึงบทบาทได้ราวกับเป็นตัวละครนั้นจริงๆ มีฐานะชาติตระกูลที่ร่ำรวยคอยหนุนหลัง รวมถึงพลังของแฟนคลับที่ตามีตบอดมองว่านางเอกสาวเป็นกุหลาบขาวผู้งดงาม ไม่ใช่กุหลาบอาบยาพิษอย่างในความเป็นจริง เชื่อได้เลยว่าหญิงสาวคงถูกเชิญออกจากวงการบันเทิงไปนานแล้ว

ไม่ใช่ตกเป็นแค่หัวขอสันทนาซุบซิบนินทาของคนเบื้องหลัง หรือมีข่าวก๊อซซิบหลุดลอดออกไปแต่ไม่มีใครเชื่อแบบทุกวันนี้

สิ้นเสียงสังคัตสิ่งแรกที่นิสรีนมองเห็นไม่ใช่พระเอกผู้กล่าวคำสาบานรักกันไปเมื่อครู่ ทว่าเป็นพระเอกตัวจริงของโลกใบนี้ อดีตคนรักของเธอ...
อัครคุปต์ มหัสวัต

คิ้วซึ่งถูกแต่งแต้มจนสวยรับกับดวงตาเล็กขึ้น หัวใจเปลวเต้้นกระหน่ำแรง เพราะใบหน้าหล่อเหลาของคนที่ยายหน้าไปร่วมสัปดาห์อย่างแสนคิดถึง

ทั้งที่เธอเป็นคนเอ่ยปากขอเวลาส่วนตัวก่อนแท้ง แต่พออัครคุปต์

หายหน้าหายตาไปโดยไม่ติดต่อกลับมาจริงๆ คนที่หึงหวงคิดรวนระวาย ก็ยังคงเป็นเธอเอง

นี่สินะที่เรียกว่า 'ใครรักมากกว่าคนนั้นแพ้'

ระหว่างที่กำลังลั้งเลตต่อสู้กับตัวเองว่าจะก้าวเข้าไปหาผู้ชายซึ่งยืนหน้าตึงจัดตีใหม่ แล้วถ้าเข้าไปจะเข้าไปด้วยสีหน้าท่าทางแบบไหน หรือเดินหนีไปอีกทางดีกว่า อัตรคุปต์ก็ไม่ให้เธอต้องเสียเวลาคิดอีกเมื่อร่างสูงใหญ่เป็นฝ่ายก้าวเข้ามาหาพร้อมกับซานมโซ่มุกแบรนต์โปรดในมือ

"เหนื่อยมั๊ย"

แม้วงหน้าหล่อเหลายังดูเย็นชาเจือหงุดหงิด น้ำเสียงที่ใช้พูดก็ไม่ได้อ่อนโยนอ่อนหวานอย่างที่ 'โค้ช' โกธมา ทว่าหากเทียบกับปกติที่แทบจะไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวความอาทรให้กันแล้ว นิสรีนก็ถึงกับต้องข้อนตาขึ้นมองอดีตคนรัก เพราะคำถามที่มาพร้อมความห่วงใยปลุกให้เรื่องในอดีตลอยฟุ้งอยู่ในหัวปกติ...มีแค่เธอเท่านั้นที่เป็นฝ่ายถามไถ่เขา ไม่เคยมีสักครั้งที่ชายหนุ่มจะถามกลับ และเวลาตอบเธอแต่ละครั้งก็เหมือนแค่ตอบอย่างขอไปทีด้วยท่าทางรำคาญใจ

เพราะรับรู้ได้ถึงสายตาที่มองมาจากทุกสารทิศ นิสรีนที่ไม่อยากหักหน้าอดีตคนรักจึงเลือกที่จะยิ้มบางๆ พรางเอ่ยถามกลับเสียงเบา

"พี่คุปต์มาได้ไงเนี่ย"

สมัยยังคบกันเมื่อยังเป็นร้อยเป็นพันครั้งนี้นิสรีนออกอ้อนจนแทบจะกลายเป็นอ้อนวอนให้เขามาหาที่กองถ่ายสักครั้ง ทว่าอัตรคุปต์ไม่เคยตอบรับเลยสักหนเดียว

แต่วันนี้อยู่ดีๆ เขาก็มาปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับซานมโซ่มุกแบรนต์โปรด

"พี่รู้มาว่าวันนี้ซิมมีถ่ายละครที่นี้ถึงเย็น เลยส่งพี่ดิวซ์พอร์ทมาให้เนาะ"

"พี่ดิวซ์พอร์ท?" นิสรีนทวนคำ ไม่ใช่ว่าเธอไม่รู้จักรถพุดทริกที่บรรจอาหารสารพัดอย่างซึ่งบรรดาแฟนคลับมักส่งมาให้ศิลปินและทีมงานที่กองถ่ายได้กินกัน และไม่เชื่อว่าพี่รู้จักเพราะเคยได้รับมันมาก่อน...แต่หญิงสาวเคยเห็น

มันจากในซีรีส์และข่าวสารจากประเทศเกาหลีใต้ จึงทำให้ค่อนข้างมั่นใจว่า
อดีตคนรักน่าจะไม่ว่างกัน

อ้อ คงจะรู้มาจากพี่ชายนี้

คิดถึงหนึ่งในเพื่อนสนิทของเขาที่จากบ้านเกิดไปเดบิวต์เป็นศิลปิน
อยู่แดนกิมจิมาหลายปี นิสรีนก็ถึงบางอ้อ พอกวาดตามองหาก็เห็นรถฟู้ดทรัค
ซึ่งมีรูปหน้าเธอแปะอยู่จอดไม่ไกลไม่ไกลนัก และสิ่งที่กำลังถูกแจกจ่ายให้กับ
บรรดาทีมงานทั้งกองถ่ายก็คือซานมูไข่มุกแบรนด์เดียวกับที่อัครคุปต์ถืออยู่
ในมือ

"ซานมูไข่มุกหวานปกติ"

แก้วเครื่องดื่มถูกเขย่าเบาๆ เป็นสัญญาณบอกให้เธอรับมันไปดื่ม นิสรีน
ที่เมื่อป้ายยังหงุดหงิดเพราะซานมูไข่มุกไม่อร่อยจึงรับมันมาอย่างไม่เกียจจน
รสชาติหวานอมขมแสนคุ้นเคยกับไข่มุกเหนียวหนึบกำลังดีช่วยบรรเทา
ความเหนื่อยล้าจากการทำงานลงได้... โดยเฉพาะเมื่อมันมาจากผู้ชายที่เธอยัง
รักอยู่

แม้จะพยายามกดข่มความรู้สึกที่มีต่ออัครคุปต์ลงไป ทว่าดวงหน้า
สวยเฉียวยังคงแต่งแต้มด้วยรอยยิ้ม นัยน์ตาคู๋สวยเป็นประกายจนคนมองใจชื้น
น้ำเสียงที่ใช้ตอบเขาก็ดีขึ้นมาก

"ขอบคุณนะคะ"

"อ้อ" มือที่เคยถือแก้วซานมูไข่มุกสอดเข้ากระเป๋า นัยน์ตาคมดูกวาด
มองวงหน้าสวยเฉียวซึ่งวันนี้ถูกแต่งแต้มจนงดงามมากกว่าเดิม แม้จะยอมรับ
และชื่นชมทีมคอสตูมที่สามารถเนรมิตนิสรีนให้กลายเป็นเจ้าสาวคนสวยได้
แต่อีกใจก็นึกหงุดหงิดที่ครั้งแรกของการสวมชุดนี้ไม่ได้เกิดขึ้นในพิธีสมรส
หรือแม้แต่การถ่ายพีวีดีดั่งของพวกเขา นั่นทำให้อัครคุปต์เปลือยหลุดปาก
ออกไปเสียงห้วน "วันแต่งเรานีซต้องสวยกว่านี้แน่นอน"

คำประกาศพร้อมประกายตาแวววาวของอดีตคนรักทำให้นางเอกสาว
ใบหน้าร่อนนุบ กระนั้นก็อดสวนกลับเสียงหยันไปไม่ได้

"ถ้ามีวันนั้นนะคะ"

นิสรีนยังไม่ลืมและคงจะลืมไม่ได้แน่ๆ ว่าเพราะอะไรเธอถึงต้องล้มเลิกความตั้งใจจะสวมชุดเจ้าสาวครั้งแรกเพื่อเข้าประตูวิวาห์กับเขา

ก็ถ้าไม่ใช่เพราะเขาเอาแต่เลื่อนงานแต่งของพวกเขาออกไป...

"นี่ช" อัครคุปต์เรียกชื่อเธอเสียงเบา ความรู้สึกผิดฉายชัดในดวงตาคมดูเรื่องที่จบไปแล้วยังคงคิดยั้งหยิบมาพูดก็ยั้งบ่นทอน นางเอกผู้สวมบทบาทเจ้าสาวในวันนี้จึงถอนหายใจแล้วเปลี่ยนเรื่อง

"นอกจากส่งฟู้ดซ์พอร์ดแล้วมีอะไรอีกรึเปล่าคะ"

ความห่างเหินในน้ำเสียงทำเอาคนฟังใจกระตุก แต่พอคิดได้ว่าก่อนหน้านี้คนที่เคยได้รับมันมาตลอดคือนิสรีน ชายหนุ่มผู้ถูกเพื่อนนิยามว่า 'ขึ้นอย่างหงส์ลงอย่างไอ้โบ้' จึงเซิดหน้าส่งรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยมนตร์เสน่ห์หวังล่อลวงใจให้เธอกลับมารักกันอีกครั้ง มือหนยี่นออกไปรอขณะเอ่ยปาก

"พี่มารอรับนี่ชกลับบ้านด้วยไง"

"กลับบ้าน?" หลังนิ่งไปอึดใจหญิงสาวก็ยกมือขึ้นกอดอกทั้งๆ ที่ยังถือแก้วชานมไข่มุกอยู่ เธอเอียงคอกถามด้วยสีหน้าสงสัย "บ้านนี่ช...หรือบ้านพี่คุปต์?"

"แล้วถ้าพี่บอกว่าบ้านเราล่ะ"

"หึ ที่แบบนั้นมันมีที่ไหนกัน" นิสรีนแค้นหัวเราะ โคลงศีรษะคล้ายไม่ยอมรับทั้งที่แวตาท่าอ่อนแสงลง ทำให้คนมองอย่างอัครคุปต์ใจขึ้นขึ้น

"นี่ชก็รู้ว่ามันมีอยู่แล้ว บ้านของเรานะ" เขาย้ำชัด แวตาท่าหนักแน่นแต่สุดท้ายก็เบี่ยงฝ่ายยอมลงให้เธอก่อนอย่างที่รู้ดีว่านับจากนี้...

...มันคงเป็นแบบนี้ตลอดไป

"แต่เอาเถอะ ถ้าวันนี้นี่ชอยากกลับบ้านตัวเองพี่ก็จะไปส่ง...หลังจากเรากินข้าวเย็นด้วยกันแล้ว"

"กินข้าวเย็น?" นิสรีนทวนคำ "พี่คุปต์ก็รู้ว่าปกตินี่ชไม่กินข้าวเย็น"

"ยกเว้นกินกับพี่" คนเคยเป็นช้อยกเว้นของทุกสิ่งรีบแย้ง

แม้จะเบ้าปากอย่างหมั่นไส้ แต่นิสรีนก็ยอมรับว่าเขาพูดถูก เธอเลยแสร้ง
ครุ่นคิดก่อนจะตอบ

"ก็ได้ กินข้าวเย็นด้วยกันนะได้ออยู่ เพราะนี่ซึกก็ว่าจะเลิกคุมอาหารแล้ว
แต่นีซึกมีนัดนัดตัวแล้วอะ พี่คุปต์จะรอได้หรือ"

"นัด?" รอยยิ้มของชายหนุ่มชะงักค้าง นัยน์ตาสีเข้มกลอกไปมา

"อ้อ นัด" หญิงสาวพยักหน้ารับ "นี่ซึกถ่ายละครติดๆ กันมาตั้งหลายวัน
ปวดเมื่อยจะแย่ เลยให้เจนนองสปาไว้ให้แล้วนะ"

ประโยคหลังนัยน์ตาสวยเฉียวปรายมองไปยังผู้จัดการส่วนตัวที่เดินเข้ามา
พอดี ทำให้เจนนองสุดาผลอทำหน้าเหวอออกมา ก่อนจะพยักหน้ารับอย่างเข้าใจว่า
นิสรีน 'สั่ง' ให้หล่อนไปจองร้านสปาที่ใช้บริการเป็นประจำเดี๋ยวนี้นี้

ถ้าหากผู้จัดการส่วนตัวอย่างเจนนองสุดาเข้าใจ มีหรือที่อัครคุปต์จะมอง
ไม่ออก เพราะถึงจะดูเย็นชาไม่ใส่ใจอย่างไร ทว่าเจ็ดปีมานี้ชายหนุ่มก็เฝ้ามอง
กุหลาบดอกนี้มาตลอด เขาจึงพยักหน้ารับพร้อมมอกคำสั่งเพิ่มเติม

"จองสองคิวเลย เดี๋ยวนั้นจะนวดรอนี้ซึก"

ประโยคนั้นไม่เพียงแต่ทำให้คนที่ต้องรีบไปจองร้านสปาชื่อดัง
อย่างเร่งด่วนตกใจ กระทั่งหญิงสาวที่อยู่ติดๆ ก็ปวดเมื่อยเนื้อตัวอยากนวด
กะทันหันเองก็เช่นกัน

เขาเกลียดการให้ใครก็ไม่รู้มาถูกเนื้อต้องตัวที่สุดไม่ใช่หรือ

ราวกับรู้ว่านิสรีนกำลังคิดอะไร ร่างสูงใหญ่จึงโน้มตัวเข้าไปใกล้จนใบหน้า
ห่างกันเพียงแค่มือ กระซิบบอกด้วยแววตาเป็นประกาย

"ไม่ใช่แค่นี้ซึกคนเดียวหรอกนะที่คิดจะเปลี่ยนแปลงตัวเอง พี่ก็เหมือนกัน"

ผิดกันแค่นิสรีนเปลี่ยนนิสัยเพื่อให้ตัวเองยังมีชีวิตรอดต่อไป ส่วนเขา...
เปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อให้ยังมีเธออยู่ด้วยกันตลอดไป

อ่า...

นาทีนั้นอัครคุปต์ตระหนักรู้ได้ทันทีว่า

ดูเหมือนเขาจะกลายเป็นไอ้บ๊อย่างที่ไอ้ชายหนุ่มไม่มีผิด

บทที่ 7 การลงทุนที่คุ้มค่าที่สุด

แดง...แดงเถือกเขียว

พอแน่ใจว่าทั้งพอร์ตแดงเถือกไม่เห็นสีเขียวให้ใจชุ่มฉ่ำเหมือนเดิม นิสรีนก็ปิดเคสไอแพด โยนแท็บเล็ตรุ่นล่าสุดลงไปกองตรงปลายเตียง ก่อนเอนแผ่นหลังพิงกับหัวเตียง หลับตาลงแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

ว่ากันตามตรงเงินหลักล้านที่ดิ่งลงเหวไปไม่ได้ทำให้นิสรีนในเวลานี้ เตือดร้อนสักเท่าไร กระเป๋าบางใบของเธอยังมีมูลค่าสูงกว่านั้น การขาดทุนในครั้งนี้จึงไม่กระเทือนกับความมั่งคั่งของนางร้ายที่มีดีแค่สวยกับรวยมาก แต่มันกระทบกระเทือนความเชื่อมั่นของเธอ

ว่าเธอจะสามารถพาตัวเองหลบหนีจากจุดจบแสนบัดซบนั้นไปได้หรือไม่ ริมฝีปากสีระเรื่อเข้มแน่น แขนเรียวยาวผ่องยกขึ้นมาวางพาดทับดวงตา พยายามสะกดกลั้นทุกความอ่อนไหวที่ก่อตัวขึ้นในอก

เพราะในเรื่องเกมกุหลาบ หลังจากที่โรสลินปรากฏตัวขึ้น ชีวิตของนางร้าย อย่างนิสรีนก็ค่อยๆ ดิ่งลงเหวถูกแย่งชิงทั้งคนรักและหน้าที่การงาน แถมเธอยังประสบชีวิตด้วยการใช้เงินฟุ่มเฟือยเหมือนกับว่ามรดกจากผู้เป็นลุงนั้น ใช้ไปตลอดชาติก็ไม่มีวันหมด...ซึ่งก็ใช่ ถ้านางร้ายจะมีหัวคิดสักนิด รู้จักระบับจิตใจสักหน่อย ทั้งเงินมรดก เงินปันผลของ MA Property ค่าใช้จ่าย

รายเดือนที่คุณกลมมาศเมตตามอบให้ รวมถึงเงินเก็บจากการทำงาน
ในวงการบันเทิงมาหลายปีคงมากพอจะทำให้นิสรินอยู่ได้อย่างสุขสบาย
ไปตลอดชีวิต

แต่เมื่อนักเขียนตั้งใจมาแล้วว่านางร้ายอย่างเธอมันต้องร้ายจนกูไม่กลับ
หลังเลิกกรักก็อัตรคูปต์และถูกแบนจนหายไปจากวงการบันเทิง นิสริน
ในเกมกุหลาบก็ตกอยู่ในบ่วงของอบายมุข วันทั้งวันแทบจะสิงสถิตอยู่ในกาสิโน
ชื่อดัง แล้วผีพนันนะ...มีร้อยก็หมตร้อยห้าสิบ มีล้านก็หมดไปสิบล้าน
ไม่ช้าไม่นานเงินที่มีอยู่ก็ร่อยหรอ กระทั่งทรัพย์สินอื่นๆ ทั้งเครื่องประดับ
กระเป๋าแบรนด์เนม หรือกระทั่งคอนโดมิเนียมหลายห้องที่เป็นชื่อเธอ
ก็ถูกเปลี่ยนเป็นเงินเพื่อนำไปทุ่มทิ้งในบ่อน พอชีวิตติงลงนรกอย่างไม่หยุดยั้ง
นางร้ายอย่างเธอก็หันมิตตาบอดโยนความผิดบาปทั้งหมดไปให้นางเอก
อย่างโรสลิน และวางแผนแล้วร้ายขึ้นมาจนกลายเป็นจุดจบของตัวเอง

แม้มั่นใจว่าชีวิตนี้ที่เลือกเองจะไม่มีวันเฉียดเข้าใกล้กาสิโนหรือการพนันใดๆ
แต่เพราะไม่อยากเสี่ยงกับชะตากรรมนางร้ายที่ถูกลิขิตไว้ นิสรินจึงตั้งใจ
จะหาเงินให้ได้มากที่สุดเพื่อเป็นทุนรอนเลี้ยงชีพหลังจากโรสลินปรากฏตัว
จนเธอต้องกระเด็นออกไปจากชีวิตของอัตรคูปต์

นำเศรั้าที่นางร้ายอย่างเธอ...นอกจากรูปร่างหน้าตาและความสามารถ
ทางการแสดงแล้ว อย่างอื่นก็ไม่มีอะไรดีสักอย่าง มีแค่ภาษาอังกฤษที่ใช้งานได้ใน
ในระดับที่ดีกว่าคนทั่วไป นอกจากนั้นแล้วกระทั่งเกรดเฉลี่ยตอนจบมหาวิทยาลัย
ก็เรียกได้ว่าคาบเส้น และนิสรินค่อนข้างรู้ว่าสมองของเธอไม่ได้พร้อมจะ
เปิดรับการเรียนรู้หรือพัฒนาทักษะอื่นได้มากนัก...ยืนยันได้จากตอนที่เธอไป
ศึกษาวิธีการลงทุนจากช่องทางต่างๆ เธออ่านหรือกระทั่งฟังไลฟ์โค้ชในยูทูป
ไปเท่าไรก็เหมือนเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ทำยที่สุดโนสมองขี้เลื่อยของคนใจร้อน
อย่างเธอก็ไม่มีอะไรสักอย่าง จนทำได้มากที่สุดแค่ลองเปิดดูว่าหุ้นตัวไหน
ที่เขาว่าดีแล้วซื้อตามเท่านั้น

แล้วก็เพราะแบบนั้นแหละ พอร์ตเธอถึงได้แดงอย่างนี้ไง

คิดถึงตัวแดงเถือกแล้วหัวใจหญิงสาวก็เจ็บจี๊ด ยิ่งยืนยันได้ว่าด้วยสถานะทางการเงินในตอนนี้อการสูญเสียเงินล้านสำหรับเธอไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แคร่รับฟรีเซ็นเตอร์โฆษณาตัวหนึ่งก็ได้เงินคืนกลับมาย่างๆ แล้ว แต่มั่นกลับตอกย้ำให้เห็นถึงความไร้ศักยภาพและชะตาชีวิตอันแสนบัดซบของนางร้ายอย่างเธอที่ถูกลิขิตให้หยิบจับอะไรก็เจ๊งไปหมด

แต่ถ้าจะให้เธอผู้ทำงานในวงการบันเทิงต่อไปเรื่อยๆ... พุดตามตรงว่า ต่อให้ไม่ถูกขูดวีรกรรมออกมาแฉตามพล็อตที่วางไว้ นิสรินก็ไม่คิดว่าเส้นทางนางเอกมากฝีมือของเธอจะยิ่งยืนนัก นักแสดงหน้าใหม่เกิดขึ้นได้ทุกวัน จะหาที่สวยกว่า สาวกว่า หรือฝีมือการแสดงดีกว่าเธอ... ในวันที่นิสรินไม่ได้หลงรูปโฉมและท่วงทิวจนตัวจนหน้ามืด หญิงสาวรู้ดีว่านักแสดงเหล่านั้นไม่ได้หายากอะไร ยิ่งถ้านิสัยดีประพฤติดีจนได้รับความเมตตาเอ็นดูจากคนในวงการด้วยแล้ว... แค่นี้นิสรินก็มั่นใจว่าเธอเหลือเวลาโลดแล่นในวงการได้อีกไม่เกินห้าปีก็คงโดนเขี่ยทิ้ง

ก็พยายามปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอยู่หรอกนะ แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่า ก่อนหน้านั้นร้ายมามากจนคนเขาเหม็นหน้ากันไปหมดแล้ว พอมาทำอะไรดีๆ ตอนนี้อ้าใจไม่โดนหว้าปากก็ต่อต้องมีคนคิดว่ามีแผนร้ายกาจอะไรซ่อนอยู่ ดังนั้นนิสรินไม่ได้คาดหวังว่าเธอจะมีอนาคตดีๆ รออยู่ในวงการบันเทิง หญิงสาวคิดขนาดที่ว่าเพื่อไม่ให้ชีวิตในวงการกระทบชีวิตส่วนตัว... หรือไม่ให้เรื่องคาวๆ และวีรกรรมร้ายกาจที่เคยก่อกระทบไปถึงบั้นปลายชีวิตหลังออกจากวงการไปแล้ว บางทีเธอควรรีบออกจากวงการตั้งแต่ตอนที่ยังเป็นเจ้าหญิงกุหลาบขาวในสายตาประชาชนอยู่

ออกไปแบบสวยๆ ให้คนคิดถึง ดีกว่าเป็นที่จดจำเพราะโดนชาวเน็ตแฉและด่าจนติดเทรนด์ทวิตเตอร์ไปสามวันเจ็ดวัน

เพราะความคิดแบบนั้น ช่วงนี้เธอจึงศึกษาเรื่องการทำธุรกิจ การลงทุน การใช้จ่ายเงินเพื่อหาเงินมาเลี้ยงดูตัวเองหลังออกจากวงการ ซึ่งช่วงแรกทุกอย่างดูดีมากจนเธอใจชื้น กำไรที่ได้รับแม้จะไม่มากแต่ก็แสดงให้เห็นว่าเธอน่าจะ

เลี้ยงดูตัวเองได้

...ใครจะรู้ว่าเพียงครึ่งเดือนก็ขาดทุนย่อยยับขนาดนี้

"จะไม่เหลือทางรอดให้กันเลยหรือไงนะ"

มีแวบหนึ่งที่นิสรินแอบกลัวว่าสุดท้ายแล้วเธอจะหนีไม่รอด ต่อให้พยายามสักแค่ไหน โชคชะตาจากปลายนิ้วของนักเขียนผู้ที่ไม่ต่างจากพระเจ้า ก็จะมีบีบให้เธอเดินกลับไปบนเส้นทางเดิม

ถ้าแบบนั้น...ไม่เล็กกับที่คับคืดดีกว่าไหมนะ

ถ้าอย่างไรสุดท้ายแล้วก็ต้องจบแบบนั้น เธอควรเลือกเก็บเกี่ยวความสุข ในเวลานี้ เสพสุขกับการเป็นผู้หญิงที่อัครคุปต์รัก...จนกว่าจะถึงเวลาที่นางเอก ตัวจริงปรากฏตัว จนกว่าจะถึงวันที่หัวใจของเขาไหลเอนไปกับโรสลินและ ทอดทั้งเธอไปตามที่ถูกลิขิตไว้ แบบนั้น...จะดีกว่าหรือเปล่า

เพียงแค่นี้...เพียงแค่อ่อนไหวหลุดขึ้นเพราะการกระทำที่เปลี่ยนไป ของอัครคุปต์ ภาพที่เธอหวาดกลัวที่สุดก็ปรากฏซ้อนทับขึ้นมา

แววตาเกลียดชังคั่งแค้นของอัครคุปต์ที่มองมา จนทำให้ปิ่นกระบอกนั้น ถูกยกขึ้นแนบขมับแทนลั่นไกใส่สองหนุ่มสาวที่ตระกองกอดกัน

นิสรินตบเบาๆ บนใบหน้า ดึงสติของตัวเองให้หลุดพ้นจากฝันร้าย ที่ตามหลอกหลอน

"ไม่! อย่าเพิ่งยอมแพ้ดิฉัน นี่มันแค่เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น"

และทุกการเริ่มต้นมันก็คงยากแบบนี้ โลกแห่งการลงทุนทุกคนมีโอกาสนะ จะได้อะไรและขาดทุนอยู่แล้ว เธอยังโชคดีที่มีเงินมากพอจะปล่อยพอร์ตทิ้งไว้ แบบนั้นเพื่อวันหนึ่งมันจะกลับมาเป็นสีเขียว และยังมีเงินเย็นอีกจำนวนมาก ให้รอลงทุนใหม่

ถ้าเธอใจเย็นกว่าเดิม เรียนรู้จากความผิดพลาดที่เกิดขึ้น มันต้องดีกว่าเดิม แน่ๆ

ประกายแห่งความหวังผุดพรายขึ้นในดวงตาสวยเฉียว

เธอทำได้...

นิสรินเชื่อว่าเธอจะสามารถพาตัวเองออกไปจากเส้นทางนางร้ายที่แสน
บัดชบนั้นได้!

...หรือไม่ได้นะ?

บางจังหวะของชีวิตที่มันบัดชบเอามากๆ นิสรินก็เผลอสงสัย
ในความสามารถของตัวเองว่าจะหลุดพ้นจากสิ่งที่ถูกกำหนดไว้ได้จริงๆ หรือ
เมื่อเงินก้อนที่สองของเธอจมหายไปไหนทะเลสีแดงเดือดอีกแล้ว!

หญิงสาวกัตรีมีปาก จ้องพอร์ตหุ่นในจอตาไม่กะพริบ หมกมุ่นกับมัน
เสียจนไม่ทันรู้ตัวเลยว่าไม่มีใครอีกคนปรากฏตัวขึ้นเบื้องหลัง จนกระทั่งเขา
วาดวงแขนผ่านหน้ากากโซฟามากอดเธอไว้หลวมๆ रिมีฝีปากอุ່นประทับตรง
ซอกคอเบาๆ ร่างระหงจึงสะดุ้งโหยง

"พี่คุปต์? มาได้ไงเนี่ย!"

เห็นสีหน้าตื่นตกใจโดยไร้ความยินดีของคนรัก อัครคุปต์ก็เฝ้มปาก
เป็นเส้นตรง ร่างสูงใหญ่ขยับมาทึ่งตัวเบียดบนโซฟาตัวเดียวกัน ตัดพ้อ
เสียงแข็ง

"ทำไม เตี่ยวันนี้บ้านอัครมาลย์ติดป้ายห้ามพี่เข้าแล้วหรือไงถึงต้องตกใจ
เบอร์แรงขนาดนี้"

นิสรินนิ่งไปเหมือนคาดไม่ถึงว่าเขาจะพูดด้วยสีหน้าแววตาแบบนี้
ในดวงตาสีน้ำตาลคล้ายจะมีร่องรอยความขบขัน กระนั้นนัยน์ตาก็มีมือ
ที่ในชีวิตจริงแสดงไม่เก่งเอาเสียเลยก็พยายามกลั้นยิ้ม เชิดคอบอกด้วยสีหน้า
ใสซื่อ

"ยังไม่ได้ติด แต่ไอเดียดี เตี่ยไปบอกพี่ปีก่อน"

"นี่ช" คนเคยเย็นชาแข็งกระด้างรีบฉุดรั้งท่อนแขนขาวไว้ กระนั้นก็ไม่น่า
ลงน้ำหนักมือมากด้วยกลัวจะทำให้หญิงสาวต้องเจ็บตัว พอตั้งร่างระหง
มาทึ่งตัวลงบนตักได้ก็รีบกอดรัดเอวบาง เอื่อยอ่อนอย่างไม่เคยทำมาก่อน
"อย่าร้ายกับพี่นักสิ แค่นี้เจออวิกะสองวันที่พี่จะตายอยู่แล้วนะ"

เพราะความต้องการซึ่งสวนทางกันของสองคนที่ต่างเอาแต่ใจทั้งคู่ เขาที่ไม่ยอมปล่อยมือกับเธอที่พยายามสะบัดมือทิ้ง สุดท้ายนิสรินเลยต้องยอมเจอกับอัตรคุปต์ครึ่งทางคือเธออนุญาตให้เขามาพบหน้าได้เพียงสัปดาห์ละสองหนเท่านั้น นอกจากนั้นถ้าอัตรคุปต์มาพบเธอมากกว่านี้นิสรินจะถือว่าเขาไม่เคยเปลี่ยนไปจากเดิม...นั่นก็คือไม่เคารพการตัดสินใจของเธอ

ด้วยเหตุผลนี้ทำให้หนึ่งเดือนที่ผ่านมา 'ไอโบบี้' ตัวล่าสุดต้องปฏิบัติตามอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งที่ยังทำให้อัตรคุปต์หน้าด้านตามคือหญิงสาวต่อก็เพราะแม้ปากจะปฏิเสธ ท่าทีจะดูเย็นชาห่างเหินกว่าเดิม แต่ความรักในดวงตาของนิสรินยังไม่เคยเปลี่ยนไป

นั่นทำให้เขามีกำลังใจจะทวงคนรักกลับคืนมา

"อาอะ สองวัน" เจ้าหญิงกุหลาบขาวพยักหน้าหงิกหงัก ปฏิเสธไม่ได้ว่าหัวนโหวทุกครั้งที่เขาเห็นหน้าอัตรคุปต์ยังสวมแหวนหมั้นอยู่แม้ว่าเธอจะถอดคืนเขาไปนานแล้ว วงนางดงามเชิดขึ้นสบตาคมดู แอ่ยถามด้วยสีหน้ากึ่งยิ้มกึ่งไม่ยิ้ม "แต่วิกนี้เราเจอกันครบไปแล้วนะ พี่คุปต์ใช้โควตาของวิกหน้าเธอ"

"ก็แย" ชายหนุ่มเบะปาก นึกสงสัยขึ้นมาครมครนว่าก่อนหน้านี้เขาเคยเย็นชากับนิสรินถึงขั้นไหน หญิงสาวถึงตามมาเอาคืนกันแบบนี้

หลังถอนหายใจเฮือกใหญ่และจำต้องคลายอ้อมกอดออกปล่อยให้ร่างระงในชุดเดรสสั้นลายดอกไม้เป็นอิสระ อัตรคุปต์ก็ตอบด้วยสีหน้าจริงจังขึ้น

"ลุงเซนเรียกพี่มาคุยนะ"

"คุยกับลุงเซน?" พอสบตาเขาแล้วเธอก็รีบร้องปฏิเสธ "ไม่ใช่แผนนี่ซี!"

"พี่รู้" อัตรคุปต์พยักหน้า มั่นใจว่าครั้งนี้ไม่ใช่ 'แผน' ของนิสรินเหมือนครั้งก่อนๆ

เพราะเขาไม่ค่อยสนใจเธอ ก่อนหน้านี้หญิงสาวจึงมักจะใช้ชื่อของคุณราเซนบ้าง คุณกมลมาศบ้างชวนชายหนุ่มมากินข้าวด้วยกันที่บ้าน ซึ่งพอมาจริงก็มีบางครั้งที่ทั้งบ้านเหลือเพียงแค่นิสริน ไม่ได้มีสองสามีภรรยาอัครมาลย์อย่างที่ควร

แน่นอนว่าอัครคุปต์รู้ทันมาตลอด แต่ถึงแม้เขาจะดูหุดหืดไม่พอใจ
 เพียงไร ทุกครั้งก็ยังมีกินข้าวกับคนรักต่อ ส่วนครั้งนี้ชายหนุ่มเองก็รู้ว่า
 ไม่ใช่แผนของนิสรีนแน่ๆ เพราะเธอยังพยายามวิ่งหนีเขาอยู่เลย

พอแน่ใจว่าเขาเชื่อจริงๆ หญิงสาวก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่
 ช่วงเวลานั้นเองบางสิ่งก็แวบเข้ามาในหัว มันคือฉากสำคัญของเกมกุหลาบ
 ที่คุณราเชนจะเรียกพบอัครคุปต์เพื่อขอให้เขาเลิกรักกับเธอแล้วไปแต่งงาน
 กับโรสลิน แม้ว่าความเป็นจริงแล้วเหตุการณ์นั้นควรเกิดขึ้นในอีกหลายเดือน
 ข้างหน้าหลังจากพระ-นางของเรื่องได้พบและผ่านคำคืนอันเร่าร้อนมาด้วยกัน
 ทว่าเพราะพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของพระเอกกับนางร้าย มันก็เป็นไปได้ที่
 เรื่องราวจะเปลี่ยนไป

หรือว่า...

หัวใจหญิงสาวกระตุกวบ ก่อนจะเต้นกระหน่ำด้วยความหวาดระแวง

"พี่คุปต์...เจอเธอแล้วหรือ"

จะด้วยน้ำเสียงหรือแววตาของนิสรีนก็แล้วแต่ ทว่าอัครคุปต์รับรู้ได้ทันทีว่า
 'เธอ' นั้นหมายถึงใคร และการพบเจอกันระหว่างเขากับผู้หญิงคนนั้นควรเป็น
 ฉากแบบไหน ชายหนุ่มจึงรีบคว้าร่างระหงมานั่งบนตักอีกครั้ง มือใหญ่
 หยิบกระด้างประคองวงหน้าดงาม จ้องลึกเข้าไปในดวงตาสั้นไหว ยืนยัน
 ด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจริงจัง

"ไม่" เขายืนกราน ย้ำให้เธอมั่นใจว่านั่นคือความจริง "เพียงไม่ได้เจอผู้หญิง
 คนนั้น"

เขายังคงเป็นเขาคนเดิมที่ไม่เคยทรยศหักหลังนิสรีน

เพียงเห็นความโล่งใจพาดผ่านดวงตาคู่สวย ริมนิปากหนาก็กระตุกยิ้ม
 เพราะตระหนักได้ว่ายังอยู่ในห้องนั่งเล่นของฤทธาสน์อัศมาลัยซึ่งอาจมีคน
 ผ่านมาได้ทุกเมื่อ จึงเพียงประทับจูบบนกลิบบากหนุ่มเร็วๆ ทีหนึ่ง

"ถ้ายิ่งหึงหวงพี่ขนาดนี้ เลิกคิดเรื่องทิ้งพี่เถอะนี่ซ" หลังปลอบขวัญ
 คนรัก เขาก็เอ่ยแนะนำอย่างจริงจัง จึงโดนเธอค้อนไล่

"ทุกอย่างมันต้องใช้เวลา"

แทนที่จะเถียงว่าไม่ได้หึงหวงเขา นิสรีนเลือกจะตอบด้วยประโยคที่ยอมรับ
เป็นนัยๆ ว่าเขาพูดถูก แต่เธอก็ยังจะเลือกทางนี้อยู่ดี

"ใช่ ทุกอย่างมันต้องใช้เวลา" อัครคุปต์พยักหน้าเห็นด้วย นัยน์ตาคมดู
สบตาคู่สวยหนึ่ง ริมฝีปากสีแดงก็ยิ้ม แววตาหมายมาด "แต่ถึงจะต้องใช้เวลา
นานแค่ไหน... พี่ก็จะทวงหนี้ชกกลับคืนมาให้ได้"

แม้จะมองเห็นความห้วนไหวในดวงตาสีน้ำตาลสวย แต่อัครคุปต์
ที่ไม่อยากเร่งเร้า นิสรีนจนเกินไปจึงเปลี่ยนเรื่อง ชายหนุ่มหลุบมองหน้าจอ
ไอแพดที่คนรักถือติดมือไว้ เย่ยามด้วยน้ำเสียงแปลกใจ

"นี่ชสนใจพวกเรื่องการลงทุนตั้งแต่เมื่อไหร่"

หลังธุรกิจผลิตรภัตต์อาหารเสริมลดน้ำหนักของนิสรีนล้มเหลว
ไม่เป็นท่าไปเมื่อปีก่อน ชายหนุ่มนึกว่าคนรักจะเลิกสนใจพวกเรื่องธุรกิจ
หรือการลงทุนไปแล้ว เพราะว่ากันตามตรงตอนนั้นที่หญิงสาวทำธุรกิจ
ก็ไม่เชื่อว่าใจรักหรืออยากหาเงินอะไร เพียงแค่เห็นว่าเป็นเทรนด์ที่กำลังนิยม
ในหมู่คนบันเทิง

ก็นะ เป็นทั้งนางเอก เป็นทั้งเจ้าของธุรกิจที่ไม่ใช่กิจการทางบ้าน ดูดี
ไม่หยอก

แต่เพราะไม่ได้มีใจอยากจะทำแต่แรก แคร่ร่วมลงทุนและใช้ชื่อเสียง
ความเป็นนางเอกดังมาการ์นต์โปรโมตผลิตรภัตต์ทั้งที่ไม่เคยใช้งานจริง
กว่าจะรู้ว่ายานั้นไม่มีแม่แต่ อย. ก็ตอนที่เข็นข่าวใหญ่ครึกโครม เรียกได้ว่า
ชื่อเสียงที่นิสรีนสั่งสมมาทลายหายไปครึ่งหนึ่งกันเลยทีเดียว ดีที่ว่าตอนนั้น
มีข่าวงานหมั้นระหว่างพวกเขาขึ้นมากลบและตัวนิสรีนก็ให้ความร่วมมือกับ
ตำรวจอย่างเต็มที่ เลยอดกระแสของหญิงสาวให้กลับมาเป็นแง่บวกได้อีกครั้ง

"แดงเถือกเซียว"

คำทักจากคนที่ยังทำเนียนเป็นแก้อี้ให้เธอนั่งดูครั้งสติที่ไม่อยู่กับร่องกับรอย
กลับมาอีกครั้ง กุหลาบขาวแห่งอัครมาลย์ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ใช่ แดงมากกก" นิสรีนแค้นเสียง แม้จะแอบอวารถ้อออกมาตอบอุ้นของเขามากแค่ไหน แต่สุดท้ายเธอก็ตัดใจลุกแล้วเดินไปทิ้งตัวลงบนโซฟาเดี่ยวใกล้ๆ กัน เพราะเรื่องที่เขาสงสัยไม่ใช่ความลับอะไร เธอจึงไม่ลังเลที่จะตอบ "ตั้งแต่เริ่มคิดถึงอนาคต"

ชายหนุ่มสบตาคนรัก เพียงเท่านั้นก็เข้าใจได้ว่าในหัวเล็กๆ กำลังคิดอะไรอยู่

"จะไม่ทำงานในวงการแล้ว?"

"ก็ประมาณนั้น" นางเอกเบอร์ต้นๆ ของวงการไหวไหล่ แม้จะพยายามทำสีหน้าเหมือนไม่ได้คิดอะไรแต่อัครคุปต์รู้จักเธอดีจนรู้ว่านิสรีนคิด แถมยังคิดมากอีกต่างหาก

อย่างไรเสียนิสรีนก็อยู่วงการนี้มาหกปี แม่แรกเริ่มจะไม่ได้มีใจรักอะไรนัก แต่พออยู่มานานเข้าก็เริ่มผูกพัน หากทำได้ก็อยากอยู่ต่อไปเรื่อยๆ พัฒนาฝีมือตัวเองจนไม่ได้เป็นแค่นางเอกยอดนิยม แต่กลายเป็นนักแสดงแถวหน้า ผู้สามารถตีบทแตกได้ทุกบทบาท

ทว่านั่นก็เป็นได้เพียงแค่ฝันลมๆ แล้งๆ ของคนที่มีวีรกรรมรอกุ๊กแหกยาว เป็นหางว่าว

"ถ้านี้ซกั๊งวลเรื่องพล็อตนั้น..." อัครคุปต์เอ่ยปาก นัยน์ตาคมดูหนักแน่น "พี่จะหาทางจัดการให้"

แค่จัดการเชิญผู้หญิงคนนั้นออกไปก่อนที่หล่อนจะกลายเป็นดาวดวงใหม่ ผู้ได้รับความรักใคร่จากทุกคน จนนิสรีนซึ่งถูกแย่งชิงทั้งงานและความนิยม โกรธแค้น คอยระรานหาเรื่องนางเอกรุ่นน้องจนทำให้วีรกรรมในอดีตที่หญิงสาวเคยทำไว้ถูกขุดขึ้นมาแฉ

แค่ 'ดัล' ตั้งแต่หล่อนยังไม่ 'ดั่ง' ทุกอย่างก็จบแล้ว

"หี มันไม่ยั้งนั้หรือกพีคุปต์" นิสรีนส่ายหน้า ยอมรับเลยว่ารู้สึกดีมากที่อัครคุปต์คิดหาทางช่วยเหลือและปกป้องเธอ แต่เธอในวันนี้โตมากพอที่จะรู้ว่า

ต่อให้จัดการผู้หญิงคนนั้นได้ก็เชื่อว่าทุกอย่างจะจบลง "ยังงั้นซึกก็นิสัยเสียจนเป็นที่เลื่องลืออยู่แล้ว ไม่ใช่วันนั้นก็ต้องมีสักวันแหละที่ถูกแหกและจะเถียงก็ไม่ได้... ทำจริงทั้งนั้น"

เสียงหัวเราะผืนๆ กับดวงตาเจี๋ยรอยหยามหยันของคนรักทำให้ช่องอกของชายหนุ่มบีบรัดจนอึดอัด แม้เธอจะสร้างระยะห่างด้วยการย้ายที่นั่ง กระนั้นเขาที่ยากใช้ภาษากายปลอบประโลมหัวใจดวงน้อยก็ไม่ได้รู้สึกลำบากที่จะยื่นมือออกไปคว้ามือหนุ่มมากุมไว้

"สำหรับพี่ นิสัยเสียดีมาก"

นั่นไม่ใช่คำโกหกเพื่อหวังปลอบใจ แต่อัตรรูปต์พูดจริง ไม่ว่าจะทำร้ายกับคนอื่นอย่างไร ทว่าสำหรับเขาแล้วนิสรินดีเสมอ ทั้งรักทั้งตามใจจนเขาหนีแหละที่เป็นฝ่ายเสียคนจนพลั้งเผลอทำร้ายความรู้สึกของเธอ

"หี นั่นก็เพราะนี่เซเคยรักพี่คุปต์ไง"

เพราะรักเขา เธอถึงได้เป็นฝ่ายยอมทุกอย่าง แล้วเอาความหงุดหงิดไม่พอใจทั้งหมดไปลงกับคนอื่น

" 'เคย' เหนอ " น้ำเสียงที่เคยปลอบโยนเมื่อครู่เข้มจัด นัยน์ตาคมดวาวโรจน์ชนิดที่หากเป็นคนอื่น... หรือกระทั่งนิสรินเมื่อไม่กี่เดือนก่อนอาจจะตัวสั่นไปแล้ว ทว่าน่าแปลกที่เธอในวันนี้กลับไม่นึกกลัวว่าเขาจะไม่พอใจ

ก็ไม่ว่าเพราะเธอพยายามตัดใจจากอัครคุปต์จนไม่อยากจะหวังอะไรจากเขา หรือเพราะรู้แล้วว่าเขารักเธอกันแน่

"ใช่ 'เคย' " หญิงสาวย้าซัด สบลึกเข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลเข้มเกือบดำ เพื่อตอกย้ำคำตอบของตัวเอง แต่นั่นอาจเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด... เพราะดวงตาของเธอมีอาจอำพรางความจริงในหัวใจเอาไว้ได้ คนที่สบตากันเลยกระตุกยืม แสร้งทำเป็นพยักหน้าคล้อยตาม

"ถ้านี่ชอบกว่าเคยก็เคย" ปากบอกเคยรักแต่ดวงตาย้าซัดว่ายังรักอยู่ในฐานะคนเคยปากหนักบอกรักไม่เป็นอย่างอัครคุปต์ เขาย่อมทำใจกว้างยอมรับมันได้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเขาจึงแนะนำเธออย่างคนปรารถนาดี

"แต่ถ้านี่ซ่านึงถึงอนาคตและอยากได้ความมั่นคงจริงๆ พี่แนะนำให้ซ่านลงทุนอย่างหนึ่ง รับรองเธอเป็นเสือนอนกินแน่"

"หือ?"

คนสนใจเรื่องการลงทุนเล็กคิ้ว ดวงตาเป็นประกาย

ไม่ใช่เพราะแค่จิตใจที่อัครคุปต์แสดงออกชัดว่าให้ความสำคัญกับสิ่งที่เธอกำลังสนใจจนอยากให้อ่านแนะนำ แต่ยังเป็นเพราะท่ามรองๆ แห่ง MA Property ถูกเรียกขานว่า 'เทพแห่งการลงทุน'

ผิดกับนิสรินที่ไม่มีหัวทางด้านนี้... หรือด้านไหนๆ เอาเสียเลย อัครคุปต์กลับเป็นลูกรักของพระเจ้า ไม่ใช่แค่หน้าตาหล่อเหลา แต่ยังฐานะดี ทั้งฉลาดและดวงดียิ่งกว่าใครๆ ชายหนุ่มสนใจและหัดเล่นหุ้นมาตั้งแต่อายุสิบแปดสิบเก้า และเปอร์เซ็นต์การขาดทุนของเขาก็น้อยเสียยิ่งกว่าน้อย กระทั่งหุ้นที่ตอนแรกดูไม่มีมูลค่า ไม่มีใครให้ความสนใจ ขอเพียงเขาเลือกลงทุนกับมันไม่นาน ตัวแดงก็กลายเป็นเขียว กราฟพุ่งทะยานขึ้นอย่างงดงาม

คิดแล้วนิสรินก็ได้แต่กัดปากเจ็บใจตัวเอง ค่าที่ตอนนั้นเย่อหยิ่งอยากยื่นได้ด้วยสองขามากจนไม่สนใจจะซื้อหุ้นตามอัครคุปต์อย่างที่ใครๆ เขาทำกัน ปรากฏว่าท่ามกลางตัวแดงถลอก หุ้นที่เขาซื้อกลับทำกำไรได้อย่างน่าอัศจรรย์

พอคิดถึงการลงทุนที่มีแต่กำไรของเขาและมีแต่ขาดทุนของเธอ นิสรินก็นึกสนใจอยากรู้ขึ้นมาเหมือนกันว่าถ้าเธอซื้อตามที่เขาแนะนำทุกอย่าง บทสรุประหว่างพลังแห่ง 'พระเอกลูกรักนักเขียน' กับ 'นางร้ายผู้ย่อยยับ' อะไรจะแรงกล้ากว่ากัน อัครคุปต์จะเจ๊งตามเธอหรือเธอจะรวยตามเขา?

พอเห็นว่าคนรักมีสีหน้าสนใจจริงๆ เทพแห่งการลงทุนก็คลี่ยิ้มขีมิสีหน้าดูจริงจังมากขึ้น

"นี่รู้ไหมยัยว่าทุกการลงทุนมีความเสี่ยง"

"รู้อี! รู้อีด้วย! ไม่งั้นเงินเธอจะหายวับไปเป็นล้านแบบนั้นหรือ"

"แต่ที่พี่จะแนะนำนี่ซ่าน พี่มั่นใจว่าคุ้มค่าแน่นอน ถ้านี่ซ่านเลือกลงทุนตัวนี้นะ"

รับรองว่าทั้งชาติก็มีกินมีใช้ไม่ขาดมือ"

"พี่คุปต์จะแนะนำให้นีชซื้อหุ้นเอ็มเอเธอ"

จากความมั่นใจที่เห็นได้ชัดของชายหนุ่มทำให้เธอคาดเดาแบบนั้น เพราะ MA Property เป็นกิจการร่วมกันระหว่างสองตระกูลของพระ-นาง แห่งเกมกุหลาบ ดังนั้นไม่ว่าจะเจอวิกฤตขนาดไหน ผลกำไรก็มีแต่จะงอกงาม

"นีชมีหุ้นอยู่แล้ว" ถึงจะไม่เยอะเยอะอะไรและท้ายที่สุดในนิยายนางร้าย อย่างเธอจะขายทิ้ง แต่ในฐานะหลานสาวคนเดียวของคุณราเชน เธอมีหุ้นของ MA Property อยู่จำนวนหนึ่ง "คือจะให้นีชซื้อเพิ่ม?"

คำถามอย่างไม่แน่ใจของคนรักทำให้อัตร์คุปต์ลอบกลอกตา แต่ก็ยังคงตอบกลับไปอย่างจริงจัง

"ถ้าลงทุนตามที่พี่แนะนำ นีชก็จะได้หุ้นเอ็มเอไปด้วย"

"ดีขนาดนั้นเชียว" คราวนี้นิสรีนชักกระวาง

โลกนี้ไม่มีอะไรที่ดีขนาดนั้น... โดยเฉพาะกับนางร้ายอย่างเธอ

"อ้อ แคนีชตกลงใจลงทุนหุ้นตัวนี้แล้วเซ็นสักแกรีกสองแกรีก รับรองรวยและเป็นคุณนายไปทั้งชาติ"

"หุ้นบริษัทไหนเนี่ยถึงทำให้พี่คุปต์มั่นใจได้ขนาดนั้น ธิปๆ เผลยมาเถอะ"

เพราะคำโฆษณาที่ชักจะเกินจริงเข้าไปทุกที หญิงสาวจึงรีบชักอย่าง ทนรอไม่ไหว คำนวนฉใจว่าถ้าตุลาตเลาแล้วดี เธออาจลงทุนก้อนใหญ่ เพื่อช้อนซื้อมาเก็บเก็งกำไร แต่แล้วสมองที่กำลังทำงานอย่างหนักก็เป็นอันต้อง ชะงักกัน เมื่อเทพแห่งการลงทุนเซ็ดหน้าขึ้นสูง ปลายนิ้วหัวแม่มือชี้เข้าหา แผ่นนอกกว้าง ริมฝีปากหนาคลิ้มขณะประกาศด้วยน้ำเสียงอันเปี่ยมล้นไปด้วย ความมั่นใจ

"จี่"

"หือ?"

นิสรีนกะพริบตา เหมือนจะเข้าใจ... แต่ก็ไม่แน่ใจนัก กระทั่งเขาขยับตัว เข้ามาใกล้จนเห็นเงาสะท้อนของเธอในดวงตาคมดู หัวใจจึงเต้นระรัวแรง

"แค่นี้ซจตทะเลียนสมรสเป็นหุ่นส่วนชีวิตของพี่ ทั้งชีวิตที่เหลือพี่รับรองว่า เธอจะไม่มีวันลำบากแน่นอน"

แดงอีกแล้ว

คราวนี้ไม่ใช่พอร์ตหุ่นติดตอยพวกนั้นหรอก แต่เป็นหน้าเธอนี้แหละ ที่แดง!

บทที่ 8 อ่อน

ท้ายที่สุดแล้ววันนั้นพวกเธอก็ไม่รู้ว่าคุณราเซนตั้งใจนัดอัครคุปต์มาคุยเรื่องอะไร เพราะหลังจากเขามาถึงคฤหาสน์อัครมาลัยได้ราวครึ่งชั่วโมง ชายหนุ่มก็ได้รับโทรศัพท์จากเลขาฯ ของท่านว่าคุณราเซนติดธุระด่วนมาไม่ได้แล้ว

แน่นอนว่าอัครคุปต์ที่ใช้ந்தหมายนั้นเป็นข้ออ้างมาหากคนรักไม่ได้ติดขัดหรือรู้สึกเสียเที่ยวแต่อย่างใด เขายังยินดีร่วมมื้ออาหารเย็นกับคุณภกมลมาศและนิสรินต่อ ไม่ได้มีท่าทีหงุดหงิดเหมือนหลายครั้งที่หญิงสาวเคยใช้ชื่อผู้เป็นลูกมาอ้าง กลับเป็นมาตามอัครมาลัยที่นั่งหน้าตึงจัดอยู่ตรงหัวโต๊ะ ซึ่งหลานสาวเพียงคนเดียวมองออกว่าภายใต้ท่าทางเย็นชานั้นป่าสะใภ้กำลังเสียใจอยู่

นานแค่ไหนแล้วนะที่พวกเธอไม่ได้กินข้าวพร้อมหน้ากัน ไม่แม่แต่จะเห็นคุณราเซนที่บ้านหลังนี้

นิสรินนั่งคิด ตั้งแต่เลิกเธอพบว่าผู้เป็นลูกไม่ค่อยอยู่ติดบ้านนัก ท่านมักจะออกเดินทางไปยังจังหวัดต่างๆ โดยอ้างว่ากำลังหาที่ดินเหมาะๆ เพื่อขยายอาณาจักร MA Property จนทุกวันนี้มีหมู่บ้านจัดสรรและคอนโดมิเนียมของ MA Property อยู่ทุกภูมิภาคของประเทศ

ก่อนหน้านี้นิสรินเคยคิดว่าคุณราเซนเดินทางเพื่อไปทำธุรกิจ พอโตขึ้นมาหน่อยก็รู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างลูกกับป่าสะใภ้ไม่ค่อยดีนัก

จนเมื่อสามปีก่อนคุณราเซนย้ายออกไปอยู่เพนต์เฮ้าส์ส่วนตัวใกล้กับสำนักงานใหญ่ของบริษัท เธอก็เข้าใจว่าท่านต้องการสร้างระยะห่างกับภรรยา แต่พอวันที่เกิดอุบัติเหตุจนรับรู้เรื่องราวของเกมกุหลาบ นิสรีนก็ได้รู้ว่าแท้จริงแล้วการเดินทางของคุณราเซนยังแฝงไปด้วยความหมายที่ลึกซึ้งบางอย่าง

นั่นก็คือการตามหาภรรยานอกกฎหมายที่ท่านรักแสนรัก

ริมฝีปากรูปกระฉับกระตุกยิ้มอย่างปราศจากความหมาย

แต่คุณราเซนไม่มีทางรู้หรือกว่าคนที่ท่านตามหา บางทีอาจอยู่ใกล้เพียงปลายขนตา และก็ไม่ได้มีเพียงแค่นั้นคนเดียวอย่างที่คิด

เมื่อคิดถึงเรื่องนั้น นิสรีนพลันนึกอะไรอีกอย่างออก บางทีนอกจากการเริ่มลงทุนเพื่อเพิ่มพูนทรัพย์สินส่วนตัว เธออาจต้องลงมือทำอีกเรื่องด้วย

คนโบราณมีคำว่าจะไรนะ รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง' ใช้ใหม่

"คุณนี่ใช้บริการนักสืบครับ"

รายงานจาก 'วาริธ' เลขชาย ส่วนตัวควบตำแหน่งรุ่นน้องคนสนิททำให้อัทรคุปต์หรีตา นิ่งคิดเพียงครู่เดียวก็ผงกศีรษะ รับรู้ได้ทันทีว่าคนรักกำลังจะทำอะไร

"จัดการให้นี่ชด้วย"

นั่นหมายถึงทำอย่างไรก็ได้ให้นิสรีนได้รับข้อมูลและการบริการที่ดีที่สุด

"ครับ" วาริธพยักหน้า เอ่ยถามเพื่อความรอบคอบ "แล้วต้องให้ทีมนักสืบส่งรายงานมาทางนี้ด้วยมั๊ยครับ"

คราวนี้อัทรคุปต์คิดนานกว่าเก่า ลังเลระหว่างปล่อยให้คนรักลุยเดี่ยว เพราะไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนั้น หรือรับรู้ข้อมูลด้วยเพื่อหาทางช่วยเหลือเธออีกทาง สุดท้ายก็ผงกศีรษะอีกรอบ

"อ้อ ส่งมาด้วยแล้วกัน"

"ครับ"

"แล้วทางนี้ชตอนนี้เป็นไงมั่ง"

"สถานการณ์โดยรวมไม่มีอะไรครับ แต่ดูเหมือนนักแสดงใหม่ที่ชื่ออลลิตา จะไม่ชอบคุณนี่ซ คอยพูดจายั่วโมโหอยู่หลายครั้ง" ที่น่าแปลกก็คือแม้จะดู หงุดหงิดมากแค่ไหน แต่นิสรีนก็ไม่ได้อาละวาดออกไปเหมือนทุกครั้ง

แต่เพราะคนที่แปลกไปไม่ได้มีแค่นางเอกสาว เจ้าหน้าที่ของเขาเองก็ แปลกไปมาก วาริธรเลยไม่กล้าเอ่ยประโยคนั้นออกไป

"คอยจับตาดูเอาไว้"

คนที่หวังโค่นล้มตำแหน่งนางเอกยอดนิยมขวัญใจประชาชนของนิสรีน มีไม่น้อยเลยจริงๆ อัตราคุปต์จำไม่ได้แล้วด้วยซ้ำว่าตลอดหกปีที่หญิงสาว อยู่ในวงการบันเทิง เขาต้องจัดการคนประเภทนี้ไปกี่คนแล้ว และแน่นอนว่า นั่นเป็นเรื่องที่คนรักไม่เคยรู้มาก่อน

ไม่งั้น ในสายตาเธอ เขาคงไม่ใช่แฟนหนุ่มผู้แสนเย็นชาซึ่งไม่เคยรักเธอเลย แบบนั้น

"อีกเรื่องครับ" วาริธรเอ่ยเมื่อนึกขึ้นได้ ดวงตาเรียวยาวใต้กรอบแว่นสีเงิน ดูเคร่งเครียดขึ้น "เรื่องเจนสุดา ผมว่า...มีปัญหาจริงๆ"

กะแล้ว

นัยน์ตาคมดูลึกลับวาวเมื่อพบว่าลางสังหรณ์ของตนไม่ผิดพลาด

เพราะหลายปีมานี้เจนสุดาคือผู้จัดการมืออาชีพที่คอยดูแลตารางงาน และรองรับอารมณ์ของนิสรีนได้อย่างน่าชื่นชม เขาจึงปล่อยให้หล่อนอยู่ข้างกาย คนรัก แต่ถึงนับวันสายตาที่หญิงสาวใช้มองเขาก็ยิ่งชัดเจนมากขึ้น อัตราคุปต์ ซึ่งสงสัยในความจริงใจที่หล่อนมีต่อนิสรีนจึงให้คนของตนคอยตามสืบ

เรื่องนี้ดูเหมือนจะเป็นหนึ่งในเรื่องผิดพลาดที่เขาทำไว้ เพราะหากพิจารณา ดูแล้ว ข่าวลือด้านลบของนิสรีนคงไม่พ่นหลุดมาจากคนใกล้ตัวอย่างเจนสุดา

แต่จะโทษหญิงสาวฝ่ายเดียวก็ไม่ถูก อัตราคุปต์ยอมรับว่าคนรัก ของเขาเองก็นิสัยเสียทำอะไรไม่เห็นหัวคนอื่นเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ถึงกระนั้น...สัญชาตญาณมนุษย์ก็มักจะเลือกปกป้องคนของตัวเองก่อนเสมอ ชายหนุ่มจึงไม่ลังเลขณะออกคำสั่ง

"หาคนใหม่ไว้ด้วย"

"ครับ"

"ถ้าไม่มีอะไรแล้วก็ไปพักเถอะ ใกล้เคียงเที่ยงแล้ว" "ไม่ว่าเปล่า ชายหนุ่ม
ยังโยนแฟ้มเอกสารที่อ่านและเซ็นชื่อเรียบร้อยแล้วลงบนโต๊ะ ร่างสูงใหญ่ขยับลุกขึ้น
จากเก้าอี้ทำงาน กลัดกระดุมเสื้อสูทให้เข้าที่เป็นสัญญาณว่าเขาเองก็กำลังจะ
ออกไปพักเช่นกัน ทำให้วาริธรต้องส่งเสียงขึ้นมามากครั้ง

"ครับ?"

หางตาเรียวเหลือบมองหน้าปัดนาฬิกาบนข้อมือซ้าย

สิบโมงครึ่ง? ใกล้เคียงเที่ยง? บริษัทเขาไม่ได้พักกลางวันตอนเที่ยงตรง
หรอกหรือ

หางเสียงที่สูงขึ้นเพียงนิดของเลขชาย คนสนิททำให้อัตรรูปต์กระตุกยืม
ขณะเดินผ่านร่างของวาริธรก็ตบป่าอีกฝ่ายหนักๆ สองสามครั้ง ปลดหน้ากาก
เจ้านายออกเหลือไว้เพียงรุ่นพี่ที่รู้จักกันมาหลายปี

"ฉันบอกว่าพักเที่ยงก็คือพักเที่ยง งานช่วงเช้าฉันเคลียร์เสร็จหมดแล้ว
แกก็ไปพักซะไป ปายโมงครึ่งค่อยกลับมาใหม่ เข้าใจนะ"

หลังจ้องหน้ารุ่นน้องจนแน่ใจว่าอีกฝ่ายเข้าใจ ชายหนุ่มก็ผงกศีรษะ
ให้ทีหนึ่งก่อนจะเดินล้วงกระเป๋าออกจากห้องทำงาน จุดหมายปลายทางแรก
ของเขาคือรถสปอร์ตคันหรูซึ่งจอดอยู่ตรงลานจอดรถสำหรับผู้บริหาร
ส่วนจุดหมายถัดไปนั้น...

ริมฝีปากหนาคลิ้ม นัยน์ตาคมดูเป็นประกาย

ย่อมต้องเป็นที่ที่นีสรีนอยู่ตอนนี้!

เพราะเธอตั้งต้นจะทำผมสีน้ำตาลหม่นอมเทาทั้งที่รู้ว่าสีนี้หลุด
ค่อนข้างง่าย ดังนั้นเพื่อให้สีผมในละครมีความต่อเนื่องไม่โดดจนเกินไป
ทุกหนึ่งถึงสองสัปดาห์นีสรีนจึงต้องหาวันว่างมาเติมสีผมที่ซาลอนเจ้าประจำ

"เสร็จแล้วค่ะ"

นิสรีนพิจารณาเงาสะท้อนจากกระจกบานใหญ่ ริมน้ำปากรูปกระจับยืม ฟังพอใจ นางเอกสาวไม่ว่าอะไรยามที่เจ้าของชาลอนขอถ่ายรูปสำหรับลง โปรโมตในอินสตาแกรมของร้าน หลังปรายตามองผู้จัดการส่วนตัวซึ่งกำลัง จัดการชำระค่าใช้จ่ายรวมถึงนัดหมายครั้งต่อไปแล้ว ร่างระหงก็ก้าวผ่านโซน ทำผมออกไปยังด้านหน้าซึ่งทางร้านจัดให้เป็นมุมพักผ่อนสำหรับลูกค้าที่ยัง ไม่ถึงคิวหรือคนที่มารอใช้บริการอีกทีหนึ่ง เพราะวันนี้เธอมากับเจนสุดา แค่สองคน เดิมทีหญิงสาวจึงตั้งใจจะเดินออกไปรอด้านนอกร้านเลย ทว่า ขณะก้าวผ่านโซฟาสีเทาเข้มหางตาก็เหลือบเห็นเงาร่างคุ้นเคยจนเปลวชะงักไป นั้นทำให้คนประสาทมัมผัสเฉียบไวเงยหน้าขึ้นมาสบตากัน

"เสร็จแล้วเหรอ"

อัครคุปต์ยัดสมาร์ตโฟนที่ใช้ไถฆ่าเวลาลงกระเป๋าทางเกง นัยน์ตาคมดู กวาดมองทั่วร่างระหงผ่านๆ ทีหนึ่ง เรือนผมสีน้ำตาลหม่นหอมเทาตัดเป็นลอน รวบครึ่งศีรษะที่เพิ่งได้รับการดูแลจัดแต่งอย่างดีซบแน่นให้ดวงหน้าสวยเฉียว ซึ่งวันนี้แต่งหน้าแบบเนเชอรัลลุดคุ้น่ารักและเด็กกลงกว่าปกติ

น่ารัก

คำชมนั้นผุดพรายขึ้นในใจ และหากเป็นในนิยามปกติก็คงหยุดอยู่แค่นั้น ทว่าคนที่พยายามปรับปรุงตัวเองให้กลายเป็นคนรักที่ตีจนหญิงสาววางใจ ผากชีวิตไว้พลันนึกถึงคำแนะนำจาก 'กูรู'

'แกนะอย่าปากหนักให้มันมากนัก ถ้าเห็นน้องนี้ซวยก็ชมต่อหน้าเขาบ้าง เลิกชะนะไอนี้เสียแอบถ่ายรูปน้องมาอวดในกรู๊ปแชตนะ รู้แล้วไว้วว่าเมียสวย แต่ช่วยแสดงความรักให้ถูกคนหน่อยเถอะ'

อัครคุปต์จำได้ว่าตอนนั้นเขาแบ่ปากใส่แสงเหนือไป ทว่าพอมายู่ต่อหน้า นิสรีนจริงๆ แล้ว...

"น่ารัก"

"คะ?" ดวงตาสวยเฉียวเบิกกว้าง งุนงงกับคำสั้นๆ ที่หลุดพ้นกลีบปากหนา ก่อนหัวใจที่พยายามเลิกรักเขาจะโหมกระหน่ำเต้นแรงยามนัยน์ตาคมดู

เลื่อนมาสบกกันหนึ่งๆ แล้วย้ำอีกครั้ง

"วันนี้ชนาร์กดี"

ไม่ทันให้เธอได้มีสิ่งหวัหวัชใจ ผู้ชายที่เวลาเดินด้วยกันมักจะก้าวนำไปข้างหน้าอยู่เสมอก็ยื่นมือมาตรงหน้า มุมปากยกยิ้มจนงงหน้าดูคู่อ่อนโยนกว่าปกติ

"ไปกันเถอะ"

"ไปไหน" แทนที่จะยื่นมือไปหาเขาตามความต้องการเล็กๆ ของหัวใจ นิสรีนกลับหัดมือสองข้างขึ้นมากอดอก เอ่ยถามอย่างงุนงง "วันนี้ชไม่ได้นัดกับพีคูปต์นะ"

"รู้" เขาพยักหน้ารับ "แล้วก็รู้ด้วยว่าวันนี้ชไม่มีงานอะไร เพราะงั้น... ไปกินข้าวกัน"

กินข้าวกลางวันกับอัครคูปต์

แน่นอนว่าไม่ใช่ครั้งแรกหรือที่ได้กินข้าวกลางวันกับเขา แล้วก็ไม่ใช่ครั้งแรกด้วยที่ชายหนุ่มเป็นคนเอ่ยปากชวนก่อน แต่ครั้งนี้มันแปลกออกไป... เพราะเขาเป็นฝ่ายมาหา แถมยังดูเหมือนว่าจะรอเธอทำผมอยู่สักพักหนึ่งแล้วด้วย

"พีคูปต์..." *ต้องการอะไรกันแน่*

นิสรีนอยากถามออกไป แต่ช่วงขณะนั้นเองที่ความทรงจำซึ่งพยายามซุกซ่อนไว้ในกันบึ้งของหัวใจก็ปรากฏขึ้นมาในหัว

ถ้าไม่ใช่เพราะรัก... พี่จะไม่มีวันนี้ชไว้เด็ดขาด'

เพราะความทรงจำนั้น เพราะลึกลงไปแล้วเธอยังไม่อาจตัดใจจากเขาได้ขาด ท้ายที่สุดก็เป็นอีกครั้งที่นิสรีนพ่ายแพ้ให้อัครคูปต์ นางเอกสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ เธอนึกหงุดหงิดกับความใจอ่อนของตัวเองจนน้ำเสียงที่ใช้พูดกับเขาค่อนข้างห้วนและไม่สบอารมณ์นัก

"นี่ชมีร้านที่จะไปแล้ว"

แม้จะไม่พอใจกับน้ำเสียงที่ไม่น่ารักของหญิงสาว แต่อัครคูปต์ในเวลา

ก็ทำเพียงกดหัวคิ้วหนีหน้านิดๆ แล้วผงกศีรษะ

"พี่ตามใจนี้ซ"

ส่วนร้านอาหารที่เปลี่ยนที่จองคิวไว้เดี๋ยวก็ให้วาริธรจัดการแคนเซลล์ไป
นิสรินหรีตา ขณะกำลังจะถามย้ำอีกครั้ง เจนสุตาซึ่งจัดการทุกอย่าง
เรียบร้อยก็เดินออกมา

"นี่ซ เสร็จแล้ว ไปกัน..." จังหวะที่เห็นร่างสูงใหญ่ของคู่มั่นเพื่อน
รอยยิ้มบนดวงหน้าก็ยิ่งกว้างมากขึ้น นัยน์ตาเรียวรีเป็นประกาย หญิงสาว
ขมกลืนความรู้สึกซึ่งนับวันยิ่งปกปิดได้ยากขึ้นทุกที กล่าวทักทายเขาเสียงประหมา
"คุณคุปต์ สวัสดิ์ค่ะ"

อัครคุปต์ปรายตามองเจนสุตา เพียงแค่เห็นเรือนผมสีน้ำตาลเป็นประกาย
ผ่านๆ เขาก็รู้แล้วว่าระหว่างรอนนิสรินทำสีผม เจ้าหล่อนก็คงได้รับการบริการ
จากทางร้านด้วยเช่นกัน ส่วนคนที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดย่อมไม่พ้น
คนรักของเขา เพราะกับคนของตัวเองแล้วนิสรินรับผิดชอบดูแลดีตลอด
ถ้าไม่ใช่เพราะเงินดีและมีอพชั่นเสริมอยู่ตลอด แค่ว่า 'เพื่อน' คงไม่สามารถ
เหนี่ยวรั้งเจนสุตาให้รองรับอารมณ์นางเอกสาวมาได้หลายปี

ก็ไม่ถูกไม่ผิด

ชายหนุ่มพิจารณาความสัมพันธ์ของสองสาวในใจ

กับนิสรินแล้วเขาแน่ใจว่าคนรักมองเจนสุตาเป็นเพื่อน...แต่ภายใต้
ความเป็นเพื่อนก็พ่วงด้วยตำแหน่งลูกจ้าง คนที่เธอให้ความสำคัญในระดับ
ที่ตนพอใจ หรือก็คือมองว่าตัวเองอยู่เหนือกว่า ขณะที่เจนสุตานั้นดูออกได้
ไม่ยากเลยว่าสิ่งที่รั้งหล่อนให้ทนอยู่มาจนถึงตอนนี้คือเรื่องของผลประโยชน์
การที่หล่อนดูแลนิสรินอย่างดีและคอยอดทนรองรับอารมณ์มาหลายปี
โดยไม่ตอบโต้ ทำให้อัครคุปต์ยอมรับว่ามันคือความสัมพันธ์ที่ผู้หญิงทั้งสองคน
เลือกแล้ว และเขาคงไม่คิดจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวถ้าไม่ใช่เพราะว่า...เจนสุตา
แอบทำบางเรื่องลับหลังนิสริน ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่เขาไม่มีวันยอมรับได้เด็ดขาด

คงเพราะสายตาเขาหยุดหนึ่งที่หล่อนนานไปหน่อย แม้จะเป็นเพียงสายตา

เย็นชาดต้น แต่ก็ยังทำให้เจนสุดาหน้าแดงขึ้นมาได้ อัครคุปต์จึงย้ายสายตากลับไปยังคนรักเลยได้เห็นว่าเธอกำลังมองอยู่เงียบๆ ริมฝีปากหนาระบายรอยยิ้ม นัยน์ตาอ่อนโยนผิตจากเมื่อครู่ลิบลับ

"ไปกันเถอะ"

"คุณคุปต์จะไปด้วยหรือคะ" เพราะคำพูดของชายหนุ่มตีความได้แบบนั้น เจนสุดาจึงเปลือร้องถามออกไปอย่างลึมตัว พอคำพูดหลุดออกจากปาก หล่อนแลยริบย่นคอ นัยน์ตาเรียวรีเหลือบมองสีหน้าของนางเอกตั้ง แทนที่จะพบว่านิสรีนกำลังถลิ่งตามองอย่างคนหวงของรัก หญิงสาวเพียงแค่มองหล่อนเงียบๆ ปราดหนึ่ง

ไม่รู้นิสรีนจะรู้หรือไม่ว่าสายตานั้นๆ เจนชานั้น ทำให้คนมีชนักติดหลังหวาดหวั่นได้มากกว่าการอาละวาดต่าทออย่างปกติ

"ไม่ใช่ไปด้วย" อัครคุปต์ตอบเสียงเย็น จากที่ยื่นมือไปรอเขาก็เปลี่ยนใจเป็นดั่งร่างระหงมาโอบไว้ พักพิเติให้ผู้จัดการสาวครึ่งหนึ่ง "ฉันจะไปกับนี่ซแค่สองคน"

"แต่ว่า!" เจนสุดาอ้าปากจะค้านทว่าไม่ทัน

"แต่ว่านี่ซจะไปคาเฟ่เพื่อถ่ายรูปลงไอจีนะ" นิสรีนหันไปสบตาผู้ชายที่ถือวิสาสะมาโอบเอวเธอเอาไว้ ริมฝีปากขยับยิ้ม "ถ้าเจนไม่ไปแล้วใครจะถ่ายรูปให้ฉันซ" ให้เธอตั้งกล้องเซลฟี่เอาเองไม่เวิร์กแน่ๆ "ที่คุปต์เธอ"

นั่นคือคำถามที่ไม่แน่ใจว่าเป็นคำถามหรือการไล่ เพราะแม้ว่ารูปที่อัครคุปต์ถ่ายจะออกมาดูดีมากจนหลายครั้งเวลาไปเที่ยวด้วยกันเธอมักจะอ่อนขอให้เขาถ่ายให้ ทว่าตลอดหลายปีที่คบกันมานานๆ ครั้งชายหนุ่มจะยอมถ่ายรูปให้เธอด้วยท่าทีที่ไม่เต็มใจนัก

อัครคุปต์ยกมือขึ้นเก็ยลูกลมให้พ้นจากกรอบหน้าเล็ก ระบายรอยยิ้มขณะบอกด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยความมั่นใจ

"นี่ซเตรียมมารับการถล่มไล่ก็ได้เลย"

จะว่าเขามั่นหน้าก็ไม่ถูก เพราะรูปที่อัครคุปต์ถ่ายให้หญิงสาวมักจะได้

ยอดตกได้คิดล้มทลายในช่วงเวลาสั้นๆ จริงๆ!

เพราะกาแฟที่นิสรีนตั้งใจจะไปตั้งอยู่ในเขตรอยต่อระหว่างกรุงเทพฯ และปริมณฑล เมื่อคำนวณเวลาดูแล้วคงทำให้เขากลับไปเข้างานช่วงบ่าย ไม่ทัน ระหว่างรถติดไฟแดงอัตรakupต์จึงโทรศัพท์ไปแจ้งให้วาริธรรู้ว่าเขาคงไม่กลับออฟฟิศแล้ว

"ถ้ามีงานก็ไปทำเถอะ"

ประโยคจากคนที่เคยอดอดอ่อนขอให้เขาใช้เวลาอยู่ด้วยกันทุกครั้งที่เขาติดงาน ทำให้ชายหนุ่มต้องหันไปสบตาเธอ เลยได้เห็นสีหน้าจริงจังไร้แววประชดประชัน ก่อนที่นิสรีนจะย้าอีกครั้ง

"นี่หุุดจริง ถ้ามีงานอะไรก็kupต์ก็ไปทำเถอะ นีซไปเองได้"

แม้ว่านั่นจะหมายความว่าเธอจะต้องโทรศัพท์เรียกให้เจนสุดาซึ่งแยกตัวไปแล้วกลับมารับก็ตาม

"ไม่" อัตรakupต์ปฏิเสธ ยังคงยืนกรานสิ่งที่ตนเลือกแล้ว "งานสำคัญกับงานด่วนที่เคลียร์ไว้ตั้งแต่แรกแล้ว ส่วนงานที่เหลือเอาไว้ทำต่อพรุ่งนี้คงไม่มีปัญหาอะไร"

พอเขายืนยันแบบนั้นเธอก็ผงกศีรษะ ดวงหน้าสวยแต่งแต้มด้วยรอยยิ้มอ่อนจางอย่างที่เขาหนุ่มก็ไม่แน่ใจความหมายของมัน

และเขาไม่ชอบเลยสักนิด...ที่อ่านความรู้สึกนิสรีนไม่ได้แบบนี้

ใช้เวลาเกือบชั่วโมงกว่าพาหะคันหุจะพาสองหนุ่มสาวไปถึงคาเฟ่สไตล์มินิมอลซึ่งกำลังได้รับความนิยมในโลกออนไลน์ จนนางเอกสาวผู้มีงานอดิเรกคือการตระเวนไปถ่ายรูปรูปตามคาเฟ่สวยๆ ตัดสินใจใช้วันว่างของสัปดาห์นี้เดินทางมาเยือน เมื่อประเมินสภาพอากาศด้านนอกแล้ว ก่อนลงจากรถยนต์นิสรีนก็ไม่ลืมฉีดสเปรย์กันแดดทั่วทั้งผิวหน้าและผิวกาย ตอนนั้นเองที่เธอรู้สึกได้ถึงสายตาคู่หนึ่งที่กำลังมองมา

"จะฉีดด้วยหรือ"

แน่นอนว่าตอนแรกอัครคุปต์ไม่ได้คิดถึงมัน นอกจากจะมีผิวพรรณขาว กระจ่างราวหิมะมาตั้งแต่กำเนิดชนิดที่ไม่ว่าจะตากแดดตากลมเท่าไรเขาก็ไม่เคยมีปัญหาเรื่องผิวคล้ำเสียแล้ว ด้วยความเป็นพระเอกผู้สมบูรณ์แบบชายหนุ่มค่อนข้างมั่นใจว่านักเขียนจะไม่ปล่อยให้เขาเป็นมะเร็งผิวหนังแน่นอน กระนั้นพอเธอถามเขาก็เลือกจะพยักหน้า แต่แล้วก็ต้องเปลี่ยนเป็นสายหัว ปฏิเสธยามมือเล็กยื่นขอขลุ่ยมาให้ วงหน้าหล่อเหลาเลื่อนข้ามช่องว่างระหว่างสองเบาะเข้าไปใกล้แล้วบอกความต้องการของตัวเอง

"ฉีดให้พี่ที"

อ่า...

อัครคุปต์กอดลิ้น นิ้วหน้าขึ้นมาเมื่อพบว่าปัญหาด้านการพูดอาจไม่ได้เกิดขึ้นกับนิสรินแค่คนเดียว เพราะน้ำเสียงที่เอื่อยอย่างไม่คิดอะไรของเขา ก็ดูห้วนจนเหมือนออกคำสั่งมากกว่าออดอ้อนขออย่างอย่างที่ควร

แม้จะคุ้นชินกับน้ำเสียงแบบนี้ของเขามากจนเกือบไม่รู้สึกละไร แต่พอเห็นหน้าตาหัวขลุ่ยของชายหนุ่ม นิสรินก็อดเลิกลึกคิ้วถามยั้มๆ ไม่ได้

"สั่งเหรือ"

ถึงจะแน่ใจว่าสีหน้าของคนรักไม่ได้แฝงความไม่พอใจ ทว่าอัครคุปต์ที่อยากจะรักษาทุกความรู้สึกของหญิงสาวไว้ก็ยังสำส่นหน้า ถือวิสาสะคว่ำมือข้างที่ว่างของเธอขึ้นมาแตะกรอบหน้าค้มของตน บอกด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

"ไม่ได้สั่ง" เขาปฏิเสธ และราวกับกลัวเธอจะไม่เข้าใจจึงย้ำอีกที "นั่นพี่อ่อน"

เพราะค่อนข้างแน่ใจว่าถ้ายังฝืนสบตาเขาอยู่ เธอจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ กุหลาบขาวแห่งอศัมบาลจึงดึงมือออก พอเห็นชายหนุ่มอำปากก็รีบอึ้งสั่ง

"หลับตา ปิดปากให้สนิท"

แล้วรีบพ่นสเปรย์กันแดดคุณภาพดีที่วางหน้าหล่อเหลาไล่ไปจนถึงลำคอแกร่ง ซึ่งเวลานั้นนอกจากสุทสี่ดำตัวนอกจะถูกถอดพาดไว้ที่เบาะหลังแล้ว กระดุมเสื้อสองสามเม็ดบนยังถูกปลดออกจนเห็นผิวเนื้อเรียบตึงได้รางๆ

ชายหนุ่มไม่ว่าอะไรยามคนรักคว่ำท่อนแขนซึ่งพันจากแขนเสื้อที่พับทบขึ้นไปถึงข้อศอกมาพ่นสเปรย์ให้ เมื่อทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย นิสรีนก็เก็บขวดสเปรย์กันแดดกลับเข้าไปในกระเป๋าसानไบใหญ่ แวนกันแดดสีม่วงสวย ถูกหยิบขึ้นมาสวมทับดวงตา ก่อนจะก้าวลงจากรถก็เบะปากร้องบอกเบาๆ

"เป็นการอ่อนที่เหมือนออกคำสั่งชะมัด"

อัครคุปต์โคลงศีระชะ หลุดหัวเราะออกมาบ้าง พอลงจากรถแล้วก็จัดการถือกรดยนต์ให้เรียบร้อย ชายาวในกางเกงสแล็กส์สีดำก้าวเข้าไปใกล้รั้วระหวงคว่ำกระเป๋าसानไบโตบรรจุข้าวของมากมายมาถือไว้เสียเอง อาศัยที่เขาสูงกว่า จึงก้มลงกระซิบข้างใบหูซึ่งมีต่างหูผีเสื้อคู่เล็กประดับอยู่

"นั่นที่คงต้องอ่อนนี่ชมากกว่านี้" เขาว่า ลมหายใจอ่อนรูดข้างลำคอระหังนัยน์ตาสีเข้มคมดุเป็นประกาย "เอาแบบให้เสียงที่เหมือนคนอ่อนมากกว่าสั่ง... ไม่งั้นก็ให้เธอชินจนเข้าใจว่าที่กำลังอ่อนอยู่"

บทที่ 9 พีคูปต์หยุด ООС*

สิ่งแรกที่นิสรินทำหลังจากเข้าไปในตัวอาคารทรงสี่เหลี่ยมสีขาวคือการจับจ้องที่ผนังวิวดีโนโซนห้องแอร์ เปิดเมนูสั่งอาหารที่คิดว่าน่าจะถูกปาก รวมถึงเครื่องดื่มน่าลิ้มลอง พอบริกรทวนออเดอร์ด้วยแววตาเหม่อลอยนิดๆ คล้าย 'ไม่แน่ใจว่าใช่ 'นีส' นีสริน' เจ้าหญิงกุหลาบขาวคนดังหรือไม่ หญิงสาวก็ไปรยรอยยิ้มหวานให้อย่างอภัยด้วยดี

นี่แหละสิ่งดีๆ ไม่ก็อย่างที่นักเขียนเหลือไว้ให้นางร้ายอย่างเธอ นีสรินสามารถควบคุมสีหน้าและรอยยิ้มต่อหน้าคนทั่วไปไว้ได้จนทำให้ชื่อเสียงของเธอในหมู่แฟนคลับและประชาชนทั่วไปอยู่ในระดับดีมาก ชนิดที่ว่าข่าวลือเรื่องนีสเสียๆ จากคนในวงการทำอะไรเธอไม่ได้สักนิด

"นีส"

"หือ?"

พอหันกลับไปตามเสียงเรียก นีสรินก็พบว่าชายหนุ่มกำลังไขกัถองตัวเล็กรุ่นที่ได้รับความนิยมในหมู่เน็ตไอดอลบันทึกภาพเธออย่างรวดเร็ว อัครคูปต์คลี่ยิ้ม พยักหน้าหงิกหงักรวกับว่าเมื่อครู่เป็นการทดสอบ

"หยิบกัถองออกมาตอนไหนเนีย" หญิงสาวยื่นจมูกใส่ รำระหงทำท่า

* ООС ย่อมาจาก Out of Character หมายถึงการที่ตัวละครทำในสิ่งที่ตัวละครดั้งเดิมจะไม่วันทำ

จะโน้มตัวข้ามโต๊ะไปดูรูปที่เฟลอเมื่อครู่ ทว่าอดีตคนรักกลับเบี่ยงหลบ "พี่คุปต์ ขอโทษดูรูปก่อน"

"ไม่" อัครคุปต์ปฏิเสธ ใบหน้าหล่อเหลายังแต่มรอยยิ้มกริ่ม นัยน์ตาคู่คม เป็นประกาย "ค่อยดูทีเดียวน" เขาว่าพลางลุกจากเก้าอี้ พอแน่ใจว่าตรงจุดนี้ มีกล้องวงจรปิดและระบบรักษาความปลอดภัยของทางร้านน่าจะอยู่ในระดับ ใช้ได้จนลูกค้าซึ่งมีเพียงไม่กี่โต๊ะวางใจพอจะทิ้งข้าวของไว้ก็ยื่นมือไปหาคนรัก "ไปถ่ายรูปเล่นกัน วันนี้พี่จะเป็นตากล้องให้นี่เอง"

นิสรีนเฝ้าปากซ่อนตาขึ้นมองคนตัวสูงกว่า ความรู้สึกมากมายหม่นวน อยู่ในอก และสิ่งที่เด่นชัดที่สุดก็คือความสุขจากความสมหวัง อัครคุปต์และช่วงเวลาในตอนนี้อาจกับหลุดออกมาจากภาพที่เธอเคยฝันถึงนับครั้งไม่ถ้วน

ภาพที่เขาทั้งรักและเอาใจใส่ราวกับเธอคือคนสำคัญที่ขาดไม่ได้

"เฮ้อ"

หญิงสาวหลุดถอนหายใจแผ่วเบา ความสนใจฉายชัดอยู่ในดวงตา สวยเฉียว เมื่อรู้ซึ่งแล้วว่าไฉ่ประโยชน์ที่ว่า 'คนรักมากกว่ามักเป็นฝ่ายพ่ายแพ้' มันจริงมาก เพราะเพียงแคความใส่ใจที่อัครคุปต์มอบให้ในตอนนั้นก็ถึงกับทำให้ความตั้งใจจะหนีไปจากเขาและชะตากรรมอันแสนบัดซบนั้นสิ้นคลอน ขณะลุกขึ้นยืนจึงอดไม่ได้ที่จะพูดประโยคหนึ่งออกไป

"พี่คุปต์หยุด OOC ลักทีเถอะ"

เพราะถ้าเขาไม่หยุด เธอได้ใจอ่อนให้เขาแน่

"OOC?" คิ้วหนาเลิกขึ้นสูงอย่างไม่เข้าใจในความหมายของมัน แต่คนเปิดประเด็นกลับไม่คิดจะอธิบาย ร่างระหงในชุดฮันเมกประยุกต์เลือกจะเดินหนีๆ ไปหามุมถ่ายรูปโดยไม่แม้แต่จะรอดตากล้องอย่างเขาด้วยซ้ำ

แม้การถูกทำให้สงสัยโดยไร้ซึ่งคำอธิบายจะทำให้อัครคุปต์หงุดหงิดอยู่บ้าง แต่พอเห็นนิสรีนดูจะสนุกกับการหยิบจับหรือพกภายในร้าน กัดปากเอียงคอคิดว่าจะถ่ายรูปออกมาอย่างไรดี ความหงุดหงิดที่มีอยู่บางเบา ก็สลายไป เช่นเดียวกับมือที่ยกขึ้นมากดบันทึกภาพซึ่ง 'นางแบบ' ไม่ทันตั้งตัวไว้อีกครั้ง

เพราะเป็นช่วงบ่ายของวันธรรมดา ใช้เวลาไม่นานอาหารก็ถูกยกมาเสิร์ฟถึงโต๊ะ หลังจากใช้สมาร์ตโฟนถ่ายภาพอาหารเรียบร้อยแล้ว นิสรินก็เริ่มละเลียดกินสปาเก็ตตี้ผัดกระเทียมแซลมอนอย่าง เพียงคำแรกก็ต้องนึ่วหน้ากับรสชาติที่ไม่ค่อยกลมกล่อมนัก พอเหลือบมองสีหน้าของอัครคุปต์ก็พบว่าพาสต้าซอสครีมไข่มุกของเขาก็คงไม่เวิร์กเหมือนกัน เพราะกินไปไม่เท่าไรชายหนุ่มก็ยกอเมริกาโนเย็นขึ้นมาดื่มก่อนจะขมวดคิ้วหนักกว่าเก่าแล้วรีบล้างปากด้วยน้ำเปล่า

"เลียน" เมื่อเห็นสายตาทิ่มมองมา อัครคุปต์ก็ตอบสั้นๆ

"ลองชิมของนี่ซลิ" เธอพยักหน้าเปิดไปยังจานกระเบื้องใบใหญ่ "เผ็ดโดดเขียว"

รู้แบบนี้แล้วมีหรือที่ชายหนุ่มจะฝืนชิม เมื่อแน่ใจว่าอาหารหลักไม่ถูกปากทั้งคู่เลยเลือกสั่งของหวานมาแทน มาตรการงสีหวานจำนวนหกชิ้นถูกยกมาวางพร้อมๆ กับเค้กแครอตและเลมอนเมอแรงก์ทาร์ต ซึ่งหลังจากลิ้มรสชาติไปอย่างละนิดละหน่อยแล้วทั้งคู่ก็มองตากันนิ่งๆ

"ถ่ายรูปพอหรือยัง"

"เอามาให้พี่เช็กก่อนสิ"

เมื่ออดีตคนรักยื่นกล้องมาให้ นิสรินก็ไล่เช็กรูป หญิงสาวผงกศีรษะพร้อมทำสีหน้าพึงพอใจเมื่อพบว่าชุดอันบงประกายที่ซึ่งท่อนบนเป็นเสื้อแขนยาวเนื้อบางลายดอกกุหลาบสีขาวบนพื้นสีฟ้าอ่อนรับกับกระโปรงยาวสีม่วงอมน้ำเงินยาวครึ่งน่องตัดกับโทนสีขาวของร้านจนภาพออกมาสวยโดดเด่น

"กลับกันเถอะ"

เพียงเท่านั้นอัครคุปต์ก็สั่งเช็กบิลทันที ปรากฏว่าเจ้าของคาเฟ่ที่แน่ใจแล้วว่าทั้งคู่คือเจ้าหญิงกุหลาบขาวกับคู่หมั้นไฮโซก็ทำท่าจะไม่เก็บเงินเพื่อหวังให้นิสรินถ่ายรูปไปโรมรันให้ เธอต้องปฏิเสธทั้งรอยยิ้มอยู่ครู่หนึ่งแล้วรับปากว่าตอนลงรูปจะแท็กชื่อร้านให้อย่างแน่นอน เจ้าของคาเฟ่ซึ่งประทับใจในตัวนางเอกคนดังเลยมอบส่วนลดสำหรับครั้งนี้และครั้งถัดไปให้แทน

พอกลับขึ้นมาบรรดรอยยิ้มซึ่งประดับวงหน้าสวยก็หายวับ นิสริน

ถอนหายใจเอือกใหญ่ขณะวางกล่องบรรจุขนมหลากหลายชนิดที่เจ้าของคาเฟ่ ยัดใส่มีอมา

"ดีแต่สถานที" คำวิจารณ์สั้นๆ จากคนที่กำลังหมุนพวงมาลัยเตรียม เลี้ยวรถออกสู่ถนนใหญ่เรียกรอยยิ้มซ้ำจากนิสริน

"หลายทีก็เป็นแบบนี้แหละ" ผู้มีประสบการณ์ตระเวนเที่ยวคาเฟ่มาอย่าง โซกโซนเอ่ยปาก "ส่วนใหญ่ที่นี้ซึไปคือร้านสวย เน้นให้ลูกค้ามาถ่ายรูปเอาวิว เอบรรยากาศ แต่เรื่องรสชาติของอาหารและเครื่องดื่ม..." หญิงสาวส่ายหัว "ไม่ค่อยคุ้มกับเงินที่ต้องจ่ายหรอก"

จริงอยู่ว่าส่วนมากคาเฟ่ที่เธอไปถ้าจำได้ว่านิสรินเป็นใครก็มักจะ ไม่เก็บค่าอาหารและเครื่องดื่มด้วยหวังให้เธอลงโปรโมตในอินสตาแกรมให้ และ ถึงจะต้องเสียจริงๆ เงินหลักร้อยจนถึงพันต้นๆ นั่นก็ไม่ได้กระเทือนกระเป๋า หญิงสาวเท่าไร แต่เมื่อลองคิดถึงคนอื่นๆ ที่มาเที่ยวแล้วเธอก็อดเซ็งแทนไม่ได้

"มันไม่มีเธอ คาเฟ่ที่ทั้งสวยและอาหารอร่อยในราคาที่คุณทั่วไป เอ้อมถึง"

เมื่อได้ยินคำถามจากคนที่พิมพ์ออกมาอย่างไม่คิดอะไรมากไปกว่า การตอบทสทนทกับเธอ นัยน์ตาสวยเฉียวก็เบิกกว้าง นิสรินหันกลับไปมอง เลี้ยวหน้าหล่อเหล่าด้วยแววตาเป็นประกาย

"ใช่" นั่นไม่ใช่คำตอบรับว่าไม่มี แต่มันหมายความว่าเธอได้โอเคเดียวดีจ ีเกี่ยวกับเส้นทางในอนาคตแล้วต่างหาก

"กินข้าวกันก่อน"

เพราะใจยังหมกมุ่นอยู่กับโอเคเดียวที่พลุ่งพล่านในหัว ประกอบกับ ความรู้สึกผิดที่ทำให้เขาต้องหัวท้อจนเลยมือกลางวัน ซ้าอาหารที่ตั้นตันไปกิน ยังรสชาติไม่ถูกปากอีก นิสรินจึงเพียงผงกศิริชะรับ สองตาเอาแต่จับจ้องไปยัง หน้าจอสมาร์ตโฟนของตน กว่าจะรู้ว่าที่ที่พาหะคันหรุเข้าไปจอดไม่ใช่ ร้านอาหารทว่าเป็นลานจอดรถอันคั่นตาก็ตอนที่รถจอดสนิท

"มาทำไมที่นี่" นัยน์ตาสวยเฉียวหรือมองวงหน้าหล่อเหลาหนึ่ง ร่างระหง
เกร็งขึ้นเมื่อได้มาเยือนที่ที่ครั้งหนึ่งเธอเคยมานับครั้งไม่ถ้วน

เพนต์แฮร์สของอัครคุปต์

"กินข้าวไป" ชายหนุ่มโหวโหวแล้วตอบเสียงเรียบ มือหน้าจัดการ
ปลดเข็มขัดนิรภัยออก ก่อนจะนินหน้าเพราะสายตาหวาดระแวงของคนรัก
"นี่อย่าทำหน้าที่แบบนั้น พี่แค่พามากินข้าวเฉยๆ ไม่ได้หลอกมาทำอะไรสักหน่อย"

"ก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่" นิสรีนอุบอิบ รู้ดีว่าเธอไม่ได้กลัวอัครคุปต์ แต่กลัว
ความรู้สึกของตัวเองยามได้มาเยือนสถานที่ที่เต็มไปด้วยความหลังระหว่างกัน
"แต่เพนต์แฮร์สพี่คุปต์มีอะไรให้กินหรือไง"

"มีสิ" เจ้าของเพนต์แฮร์สราคาเก๋หลักพยกหน้า สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง
ยามขับलयนิ้วเข้าหาตัวเอง "พี่ไป"

"..."

"อร่อยมากด้วย นี่ขนาดจะรู้ดีนะ...เคยกินออกจะบ่อย"

คำพูดแฝงความนัยด้วยสีหน้าจริงจังไม่รู้รื้อนรู้หนาวของชายหนุ่มทำเอา
คนพึ่งหน้าแดงเรื่อ นิสรีนยกมือขึ้นถูไถใบหน้า พยายามขับไล่ความร้อน
วูบวาบบนผิวแก้มและความรู้สึกโหววูบออกไป ท้ายที่สุดก็ยังคงพึมพำคำเดิม
ด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ

"พี่คุปต์หยุด ООС เกอะ"

แต่คงเพราะเธอไม่ได้แปลให้อัครคุปต์เข้าใจสักทีว่า ООС หมายถึงอะไร
ชายหนุ่มถึงได้ขยับหน้าตัวตรงข้ามกับคาแร็กเตอร์ที่ถูกวางเอาไว้ ความคลั่งรัก
แสนดี ช่างเอาใจใส่ที่ควรเก็บไว้มอบให้นางเอกตัวจริงตอนเขากลายเป็นไอ้โบ้
บัดนี้ถูกงัดมาใช้กับนางร้ายอย่างเธอจนหมดสิ้น

เมื่อเข้ามาถึงภายในเพนต์แฮร์ส ดวงตาสวยเฉียวเบิกกว้าง มองอาหาร
ซึ่งถูกจัดวางพร้อมรับประทานบนโต๊ะอาหารตัวใหญ่ อดอ่อยแซวเจ้าของบ้าน
ไม่ได้

"นี่กว่าที่คุปต์จะทำอาหารให้ฉันกินซะอีก"

ร่างสูงใหญ่ซึ่งเดินนำไปสำรวจอาหารบนโต๊ะที่ถูกสั่งซื้อและนำมาส่ง โดยวาริธรพยักหน้าอย่างพึงพอใจในผลงานของเลขาฯ ส่วนตัวผู้คล้อยจะทำทุกหน้าที่ไปในตัว นัยน์ตาคมเหลือบมองวงหน้าสวย กระตุกยิ้มบอก

"ถ้ารอที่แท้จริง เธอคงจะไม่ได้กิน"

เพราะเขาทำอาหารไม่เป็น ไม่ลิ ไม่ใช่แค่ภัตตาคาร แต่นิสัยก็เช่นกัน

พวกเขาต่างสู่มกชาลงถูกท้องเลยคาบซ้อนทองคำฝักเพชรมาเกิดตั้งแต่เล็กจนโตแทบไม่เคยต้องทำอะไรเองสักอย่าง อยากรกินอะไรแค่สั่งปากบอก ไม่ว่าจะด้วยฝีมือแม่ครัวประจำบ้านหรือจากภัตตาคารขึ้นชื่อทั้งหลายก็ล้วนถูกส่งมาถึงตรงหน้า ทั้งเขาและเธอก็ไม่มีใครทำเป็นแม้กระทั่งอาหารง่าย ๆ อย่างไข่เจียว

เมื่อรายละเอียดหนึ่งของเกมกุหลาบปรากฏวาทขึ้นในหัว นิสรีนก็แค่นยิ้มหยัน นัยน์ตาวางเปล่า

เพราะแบบนั้นแหละ นางเอกตัวจริงผู้รักการทำอาหารเป็นชีวิตจิตใจ และคอยดูแลทั้งงานบ้านงานครัวถึงคำว่าหัวใจภัตตาคารไปครองได้

หญิงสาวเลือกจะเบนสายตามองอาหารบนโต๊ะซึ่งล้วนแต่เป็นของโปรดที่เธอมั่นใจว่าถูกสั่งมาจากร้านเจ้าประจำ นิสรีนหย่อนกระเป๋าลงบนโซฟาสีเข้มซึ่งอยู่ต่ำกว่าระดับพื้นปกติจนขอบพนักโซฟาสูงเสมอพื้นห้อง ก่อนแก้มองพูด

"แล้วถ้าฉันบอกว่ายากกินฝีมือที่คุปต์ล่ะ"

ชายหนุ่มหันกลับมามองวงหน้าสวย ร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาแล้วหยุดจนระยะห่างระหว่างกันเหลือเพียงไม่ถึงหนึ่งไม้มบรรทัด จึงหันเห็นความรู้สึกที่ยังลบไปไม่หมดจากดวงตา

ประกายเย้ยหยันเศร้าหมองแบบนั้น บอกชัดว่านิสรีนกำลังคิดถึงเรื่องราวที่ถูกลิขิตไว้

เพื่อปลอบโยนและย้ำเตือนให้รู้ว่าเธอคือคนเดียวที่เขารัก ภัตตาคารระบายยิ้ม ใช้มือประคองวงหน้าสวย โนมัตถลงทำท่าจะจูบกลีบปากนุ่ม

ตามความเคยชิน แต่เพราะนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่ไม่เหมือนเดิมแล้ว ริมฝีปากหนาจึงเลื่อนขึ้นไปประทับกึ่งกลางหน้าผากแทน และอดีตคู่หมั้นที่เคยคบกันมาเกือบสิบปีก็เพิ่งรู้ในตอนี้...ว่าการจูบหน้าผากก็ก่อให้เกิดความรู้สึกที่ทั้งอบอุ่นและชวนให้หัวใจหวนไหวขนาดนี้ได้เหมือนกัน

"ถ้าไม่ใช่กิน พี่ก็จะลองทำดู" ชายหนุ่มบอกเสียงนุ่มกว่าปกติ เช่นเดียวกับแววตาที่บ่งบอกความรู้สึกชัดเจนอย่างไร้การปิดบัง แต่ก่อนที่ร่างสูงใหญ่จะผละไป นิสรีนก็คว้าท่อนแขนแข็งแรงเอาไว้

"ไม่ต้อง" น้ำเสียงเธอสิ้นพร่า หญิงสาวสุดหายใจลึก พยายามควบคุมทั้งจังหวะหัวใจที่เต้นระรัวและความรู้สึกที่กำลังแผ่ซ่านไปทั่วอก "ไม่ใช่จะกลับแล้ว"

ทั้งที่เมื่อครู่เธอเป็นคนเอ่ยปากขอให้เขาทำอาหารให้กิน แต่พออัตรคุปต์บอกจะลงมือทำให้จริงๆ นิสรีนกลับไม่กล้าอยู่ต่อ

ไม่ใช่เพราะกลัวรสชาติของเขาจะกินไม่ได้ แต่เธอกลัวความรู้สึกหวนไหวที่กำลังเหยียดขยายอยู่ในอกต่างหาก

ร่างระหงก้มลงไปคว่ำกระเป๋าสานใบโตที่เพิ่งถูกวางลงไปไม่นานขึ้นมามี ริมฝีปากได้รูปคลี่ยิ้มผิดเฟื่อนระคนรู้สึกผิด

"ขอโทษนะพี่คุปต์ แต่ไม่ใช่ต้องกลับแล้วจริงๆ"

เธอต้องกลับไป ต้องรีบไปจากที่นี่...

...ก่อนที่จะหันหลังหนีไปจากเขาไม่ได้อีกตลอดกาล

"เดี๋ยว"

เป็นอัตรคุปต์บ้างที่คิดว่าท่อนแขนเรียวยาว เดิมที่เขาทั้งงุนงงและกรุ่นโกรธกับปฏิกริยาของหญิงสาวที่อยู่ติดๆ ก็จะมีทั้งกันไป แต่เมื่อได้สบตาสีน้ำตาลสวยเฉียวและมองเห็นร่องรอยความรู้สึกในนั้น หัวใจซึ่งเคยร้อนรุ่มด้วยเพลิงโทสะก็ค่อยๆ ลดลง

ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ เอ่ยปากอย่างยอมแพ้

"พี่ไปส่ง"

"ไม่เป็น..."

"เป็น" คำปฏิเสธถูกโต้กลับด้วยน้ำเสียงห้วนจัด นิสรีนอยู่กับอัครคุปต์มานานจนมองออกว่าอดีตคนรักกำลังหงุดหงิด และปฏิกิริยาที่คล้ายจะฝังลึกจนกลายเป็นสัญชาตญาณก็ทำให้เธอเลือกจะเป็นฝ่ายยอม โดยเฉพาะเมื่อชายหนุ่มคล้ายจะรู้สึกตัวจนคลายสีหน้าเย็นชาลงแล้วยื่นข้อเสนอ "นี่ซีไม่ได้ซับซ้อนมา ถ้าจะรอให้คนมารับก็คงอีกนาน พี่ไปส่งเอง แล้วเดือนนี้พี่จะไม่ไปรบกวนนี่ซีอีก"

แวบแรกนิสรีนเกือบใจหายเมื่อคนที่เธอทั้งอยากหนีไปให้ไกลจนสุดห้ำและอยากซุกตัวอยู่ในอ้อมกอดบอบแบบนั้น ทว่าพอนึกอะไรขึ้นได้จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงซีดชา

"วันเนี่ยนี่สามสิบ" เมื่อเห็นชายหนุ่มมองมาเหมือนถามว่า 'แล้วยังไง' เธอก็เอ่ยต่อ "เดือนนี้ไม่มีสามสิบวัน"

นั่นหมายความว่าอย่างไรเสียเดือนนี้อัครคุปต์ก็คงไม่ได้ไปรบกวนเธออีก แต่ดูเหมือนเขาจะคิดต่างกัน อดีตคนรักเลยตอบกลับมาหน้าตาย

"นี่เพิ่งบ่ายสองโมงกว่าเอง นั่นแปลว่าอีกหลายชั่วโมงต่อจากนี้พี่จะไม่ไปรบกวนนี่ซีง"

พอเห็นสีหน้าไม่เห็นด้วยของหญิงสาว อัครคุปต์ก็แหม่มปาก สีหน้าเหมือนไม่ยินยอมนักขณะที่ยื่นข้อเสนอใหม่

"พี่ให้อีกสองวิกด้วย นี่ซีจะได้มีเวลาส่วนตัวโดยที่พี่ไม่ไปยุ่งเกี่ยว"

สองวิก...

ระยะเวลานั้นทำให้เธอใจหาย ตั้งแต่อยู่ในความสัมพันธ์ที่ไม่อาจระบุได้ชัดเจนนี้ อัครคุปต์ไม่เคยทิ้งเวลาหายหน้าไปจากเธอนานขนาดนั้น แวบแรกเกือบเป็นนิสรีนเองที่ไม่ยินยอม ทว่า...

เพียงหลับตาแล้วเห็นภาพที่จะเกิดขึ้นในอนาคต หญิงสาวก็ฝืนคลี่ยิ้ม

"ได้ สองวิก"

นิสรีนได้แต่ภาวนาว่าสองสัปดาห์ที่ไม่ต้องเจอหน้ากันจะทำให้เธอสามารถตัดใจจากเขาได้จริงๆ และจะทำให้อัครคุปต์ยอมปล่อยมือที่ไม่สามารถ

เกาะกุมกันไว้ได้คุณี้ออก

เพราะอ่านทุกอย่างออกจากสีหน้าของหญิงสาว คนที่กำลังจะเฉลยเรื่อง
ระยะเวลาสองสัปดาห์ที่ต้องห่างกันจึงกัดริมฝีปาก ถอนหายใจเงิบๆ
โดยไม่พูดอะไร

เอาเถอะ

ชายหนุ่มปลอบตัวเองในใจ

นิสรีนเป็นฝ่ายไล่ตามเขามาเกือบสิบปี ตอนนี้เขาต้องชดใช้ให้เธอบ้าง
ก็ถือว่าสมควรแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3TX1sCl>